

DÜZENİN SEÇİM OYUNUNDA SON HAFTA



Gerçek seçim düzen ile devrim arasında yapılabilir ancak. Zira kapitalizmin yarattığı sorunlar karşısında düzen içi bir çözüm ve alternatif arayışı çıkışsız bir yoldur.

1 Kasımın ardından işçi sınıfını, emekçileri, Kürt halkını, ilerici ve devrimci güçleri kapsamlı bir saldırı süreci beklemektedir. İster büyük koalisyon gerçekleşsin, isterse sermaye düzenine ordu eliyle ayar verilmeye çalışılsın, her iki gelişme de ilk başta ve en ağır biçimiyle işçileri, emekçileri, ilerici ve devrimci güçleri vuracaktır. Bu kadarı bile parlamenterist solun ahmakça peşine koştuğu seçim sürecinin ne anlama geldiğini gözler önüne sermektedir. Dahası, 7 Haziran'dan günümüze kadar geçen zaman diliminde devreye sokulan kirli savaş politikaları, Kürt illerinde seçimleri kitlemeye dönük hazırlıklar, toplumu hedef alan ağır polis devleti uygulamaları, en vahşi biçimiyle devreye sokulan katliamlar sermaye düzeninde seçimlerin ne anlama geldiğini yeterince ortaya koymuyor mu? »s.2

» ARTAN DEVLET TERÖRÜNE VE BASKILARA KARŞI SOKAĞA! s.3

» KRİZ MÜCADELE DİNAMİKLERİNİ DÜÇLENDİRİYOR s.5

DEVİRİM Mİ REFORM MU?

Kapitalist sistemde iki ana eksen, iki temel sınıf ve iki temel program vardır. Burjuva demokrasisine karşı sosyalist demokrasi, burjuvaziye karşı işçi sınıfı, kapitalist özel mülkiyete karşı komünizmi amaçlayan sosyalist devrim! Burada ara yol yoktur. Burjuvazinin reformcu söylemleri bir kenara ittiği; "ya hep, ya hiç" diye yüklendiği bir dönemde yol bellidir, devrim için güçleri birleştirerek ilerlemek. Reformlar zaten bunun sonucu olarak gelecektir.

s.7

SEÇİMLER, HDP VE SOL HAREKET

Gerçek şu ki, parlamenter alanada kazanılacak bir yeni zafer de düzen siyasetine egemen belirsizliklere son vermeyecektir. Bu seçim sürecinin akibeti de eninde sonunda bir öncekininki gibi olacaktır. Tam da bu nedenle sermaye düzeninin oluşturduğu karanlığı dağıtacak, sermaye devletinin giderek yoğunlaştırdığı kirli ve kanlı savaşı durduracak olan yegane güç devrimci sınıf mücadelesidir. Tüm çabalar sınıfın devrimcileştirilmesi, aynı anlama gelmek üzere devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması için yoğunlaştırılmalı, tüm imkanlar sınıf eklenli devrimci bir odağın oluşması için seferber edilmelidir.

s.6

Düzenin seçim oyununda son hafta

1 Kasım seçimlerine artık sayılı günler kaldı. 7 Haziran genel seçimlerinin ardından düzen siyasetinde baş gösteren tıkanıklığı aşmak adına bir kez daha sandıklar kurulacak, işçi sınıfı ve emekçilerden oy vermeleri istenecek, sermaye adına "istikrar" ve "güven ortamı" sağlanmaya çalışılacak.

Bu nedenle, başta sermaye çevreleri olmak üzere, bütün düzen güçleri tamamen seçimlere ve onun ortaya çıkaracağı sonuçlara kilitlenmiş durumda. Burjuva basında özellikle son günlerde seçim sonuçları üzerinden çeşitli senaryolar yazılıp çiziliyor. Düzen açısından alternatif gelişmeler tartışılıyor. Gün gün anket sonuçları ile toplum telkin edilmek isteniyor. Tabi bu sürecin esas vitrin güçleri, yani düzen partileri ve onlardan geri kalmayan parlamentarist sol bin bir türlü vaatle dolu seçim programları ile toplumun karşısına çıkıyor.

Buraya kadar olağan bir seçim oyununun resmini yansıtıyor. Fakat sermaye düzeni açısından işlerin hiç de olağan gitmediği fazlasıyla açık. Zira Türkiye kapitalizmi çok yönlü sorunların derinleştiği bir dönemden geçiyor. Özellikle de ekonomik kriz planında. Türkiye'de işsizlik gün be gün artıyor, sermaye açısından yurtdışı pazarları daralıyor, ihracat azalıyor, emekçilerin kredi kartı borç yükü giderek büyüyor, sosyal kutuplaşma her geçen gün derinleşiyor vb. Ekonomik kriz gerçeğini siyasal planda yaşanan belirsizlik ve dış politikada yaşanan iflas olgusu tamamlıyor.

Hal böyle olunca, yeni kurulacak hükümetin, bir sosyal yıkım ve savaş hükümeti olarak oluşturulması ve düzeninin ihtiyaç duyduğu saldırı paketlerini kusursuzca hayata geçirmesi; sermaye çevrelerinin ve emperyalist merkezlerin seçimlere yönelik asıl beklentisini oluşturuyor. 7 Haziran seçimlerinden önce ve sonra emperyalist merkezler ve yerli işbirlikçileri tarafından telkin edilen AKP-CHP koalisyonu, bu beklentinin bir ifadesi idi. "Seçim sonrası oluşmuş mevcut parlamento tablosunda AKP-CHP ortaklığına dayalı bir büyük koalisyon, emperyalist dünya ve işbirlikçi büyük burjuvazi için paha biçilmez bir büyük olanaktır. AKP'nin tek başına yapamadığı birçok şey, CHP ortaklığı sayesinde yapılabilecek ve bu arada dengeleyici CHP sayesinde AKP de yeniden 'limitler içine' çekilebilecektir." (7 Haziran seçimleri ve sonrası / tkip.org)

Sermaye çevrelerinin ve emperyalistlerin bu beklentilerinin boşa çıkarılması ve AKP'nin iktidar gücünü paylaşmak istememesi, düzen siyasetinde yaşanan tıkanıklığı daha da derinleştirdi. Yanı sıra, pervasızca uygulanan ekonomik-sosyal yıkım ile yürütülen kirli savaş uygulamaları ve baskı politikaları toplumun derinliklerinde mayalanan gerilimleri daha da güçlendirdi. Şimdi sermaye açısından bu güvensiz ortamdan çıkmak, yeni saldırı programlarını uygulamak için uygun zeminleri yaratmak asıl kaygıyı oluşturuyor ve 1 Kasım seçimlerinden böyle

bir sonuçla çıkmayı planlıyor. Bu nedenle büyük koalisyon konusundaki tutumunu ve isteğini çeşitli vesilelerle ortaya koyuyor. Koalisyon hükümeti konusundaki ısrarını çok daha kararlı bir şekilde yineliyor.

1 Kasım seçimleri ve düzen siyasetinde yaşanan tıkanıklık kapsamında burjuva medyaya ve dünya basınına yansıyan bir diğer tartışma başlığını ise askeri darbe oluşturuyor. ABD merkezli yayın kuruluşları, Türkiye düzeninde seçimler üzerinden yaşanan krizin 1 Kasım'ın ardından devam etmesi durumunda ordunun sürece müdahale edebileceğini tartışıyor. Türkiye'nin sıradan bir Ortadoğu ülkesi olmadığı, -ki buradaki sıra dışılık ABD ile kurduğu kölece işbirliği oluyor- Türk devletinin köklü geleneklerinin olduğu, bir yönetim boşluğuna ordunun izin vermeyeceği üzerinden çeşitli değerlendirmeler yapıyor. Kısacası düzen, 1 Kasım'ın ardından yaşanabilecek gelişmeler karşısında her türlü kirli ve kanlı planı şimdiden masaya yatırmış görünüyor.

Bugünden bakarak bir kesinlik içerisinde yaşanabilecek gelişmeleri ortaya koyamayız belki. Fakat şunun kendisi tüm çıplaklığı ile önümüzde durmaktadır; 1 Kasım'ın ardından işçi sınıfını, emekçileri, Kürt halkını, ilerici ve devrimci güçleri kapsamlı bir saldırı süreci beklemektedir. İster büyük koalisyon gerçekleşsin, isterse sermaye düzenine ordu eliyle ayar verilmeye çalışılsın, her iki gelişme de ilk başta ve en ağır biçimiyle işçileri, emekçileri, ilerici ve devrimci güçleri vuracaktır. Bu kadarı bile parlamentarist solun ahmakça peşinden koştuğu seçim sürecinin ne anlama geldiğini gözler önüne sermektedir. Dahası, 7 Haziran'dan günümüze kadar geçen zaman diliminde devreye sokulan kirli savaş politikaları, Kürt illerinde seçimleri kilitlemeye dönük hazırlıklar, toplumu hedef alan ağır polis devleti uygulamaları, en vahşi biçimiyle devreye sokulan katliamlar sermaye düzeninde seçimlerin ne anlama geldiğini yeterince ortaya koymuyor mu?

Tüm bu olguların gücüne yaslanarak bir kez daha hatırlatmakta fayda var, gerçek seçim düzen ile devrim arasında yapılabilir ancak. Zira kapitalizmin yarattığı sorunlar karşısında düzen içi bir çözüm ve alternatif arayışı çıkışsız bir yoldur. Bu nedenle, 1 Kasım seçimlerine sayılı günler kala, bu gerçeği her vesileyle emekçilere anlatmak, onları "düzene karşı devrim" bakışı ile taraflaştırmak, kapitalizm gerçekliğini seçimler vesilesiyle de çeşitli yönleriyle ortaya koymak günün devrimci görevidir. Evet, günün görevi işçi sınıfını verili siyasal gündemler ve gelişmeler üzerinden taraflaştırmak, devrimcileştirmek, devrimci bir işçi hareketi yaratma bakışı ile örgütlemektir. Seçimler ve bu minvalde ortaya çıkan her türlü olanak bu amaç ekseninde devrimci bir çalışmanın konusu edilmelidir.

Artan devlet terörüne, baskı ve yasaklara karşı;

Sokağa, eyleme, direnişe!



Ankara Katliamı'nın ardından devlet terörü hız kesmedi. Sermaye devleti, katliama tepki gösteren işçi ve emekçiler nezdinde iyice teşhir olup, kitleler "katilleri tanıyoruz" diye sokağa çıkınca saldırganlığına devam etti. Katliama ilişkin pek çok eyleme, cenaze anmalarına dahi saldırıldı. İki günlük iş bırakma eylemleri tahammülsüzlükle karşılandı. Pek çok emekçiye soruşturma açıldı. Benzer şekilde üniversitelerde de gençliğin boykot eylemleri örgütlenmesi ve katliama karşı eylemli tepkilerin artması karşısında devlet terörünün dozu da arttırıldı. Başbakan rahatlıkla intihar bombacısı olma ihtimali olan İŞİD'lilere kamuoyu önünde fazlasıyla hoş görülürken, aynı rahatlıkla Dilek Doğan adlı devrimci ise evinde katledilmek istendi. Bu saldırganlık yeni basın yasaklarıyla, "Erdoğan'a hakaret" ibaresinin yeterli olduğu twitter tutuklamalarıyla devam etti.

Görünen o ki, bu saldırı dalgası artmaya devam edecek. Zira Ahmet Davutoğlu, Van'da düzenlediği mitingde Kürt halkını 'beyaz toros'larla tehdit etti. "AK Parti iktidardan indirilirse buralarda terör çeteleri dolaşacak, beyaz toroslar dolaşacak. Biz buraları faili meçhullere bırakmayacağız. Hiç merak etmeyin seksenli doksanlı yıllara dönmeyeceğiz" diyerek Kürt halkına yönelik şantaj-tehdidine devam etti.

7 Haziran'dan sonra dozu giderek arttırılan bu saldırılar göstermiştir ki AKP hükümeti 90'lı yıllar uygulamalarına geri dönmeyi hevesle istiyor. Sermaye devletinin kirli ve kanlı geçmişini döne döne hatırlatıp, onu da aşan bir saldırganlıkla hükümet koltuklarını bırakmak istemiyorlar. Yargılı-yargısız infazlar, keyfi gözaltılar, tutuklamalar, söz, gösteri ve yürüyüş haklarının gaspı, ev baskınları, bombalı eylemler gibi özetlenebilecek faşizan saldırı dalgası altında kendi hükümlerine devam etmek istiyorlar.

Öte yandan içeride gösterilen bu saldırganlık, dış politikada da sürmektedir. Özellikle Suriye'deki gelişmeler sermaye devletini daha fazla savaş ve saldırganlıkla yanıt vermeye itmektir. İŞİD ve

diğer gerici çeteleri beslemekten, Kürt halkının kazanımlarına saldırmaktan ve NATO askeri olmaktan başka bir "dış politikası" olmayan sermaye devletinin geleceğinde başka bir seçenek de yoktur.

Sokağa, eyleme, direnişe!

Ancak işçi ve emekçilerin, başta Kürt halkı olmak üzere ezilen tüm halkların başka bir seçeneği vardır. Bu seçenek artan saldırganlığa, baskıya ve sömürüye karşı işçi sınıfının, sömürülen ve ezilen bütün kesimlerin ortak, örgütlü mücadele etmesidir. Sadece örgütlü mücadele bu saldırıları püskürtebilir, durdurabilir. Sokağa çıkan, eyleme geçen işçi ve emekçilerin gücü Haziran Direnişi'nde, 6-8 Ekim Kobanê eylemlerinde görülmüştü.

Son dönemde devletin baskı ve yasaklarına karşın yine de işçi ve emekçiler anlamlı tepkiler ortaya koymaktadır. Bu tepkilerin doğru devrimci bir mücadele programı çerçevesinde örgütlenmesi görev ve sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Önümüzdeki 1 Kasım seçimleriyle yayılan parlamenter yanılısalar ise işçi ve emekçilerde kafa karışıklığı yaratmaktadır. Bu açıdan reformist solun ve Kürt hareketinin beslediği parlamenter hayallere karşı da ideolojik mücadeleye devam etmek gerekmektedir. Sınıfın devrimci programını ve devrimci mücadele çağrısını işçi ve emekçilere taşımak için yoğun bir çabaya ihtiyaç vardır.

İhtiyacımız olan devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktır. Fabrika fabrika işçilerin örgütlenmesi, grev grev direnişlerin büyütülmesidir. İhtiyacımız olan seçim sandıkları, meclis koltukları değil, sokakların boş kalmaması, üretimden gelen gücün politik hedefler doğrultusunda da kullanılabilmesi, dışa dış mücadeledenin yükseltilmesidir.

Arkası koyu bir karanlık olan bu ülkede, başka bir kurtuluş yolu yoktur.

"Serinlesin diye su sıkı"

Kırşehir'de, aralarında HDP il binası ve Gül Kitabevi'nin de olduğu dört işyerinin yakıldığı, 32 ev ve işyerinin saldırıya uğradığı olaylara ilişkin CHP'nin hazırladığı raporda, devlet görevlilerine ilişkin bir dizi ihmal ve sorumsuzluğa işaret edildi. Olayların ardından yalnızca 4 kişi tutuklanmıştı.

Halkı belediye çağırmış vali de katılmış

Raporda yer alan bilgilere göre 8 Eylül'deki yürüyüş öncesi belediye araçlarından üç kez anons yapılarak, halk "Şehitlere Saygı ve Teröre Lanet Yürüyüşü"ne çağrıldı. Olaylar saat 18-19'da başlayıp altı-yedi saat sürdü. Başlangıçta toplanan bin kişilik kalabalığın sayısının 5-6 binlere ulaştığı belirtildi. Vali Şentürk'ün anlatımına göre, Ülkü Ocakları ile Osmanlı Ocakları'nın basın açıklaması yapacaklarına dair istihbarat alındı. Bu nedenle açıklama engellenmedi. Sadece HDP İl binası önünde "her zamanki tedbirlerden olan" sınırlı sayıdaki güvenlik mensubu tarafından önlem alındı. Valinin olayların sonuçlarının öngörülemediğini belirttiği saldırıda, kendisinin de TOMA'nın üzerine çıkarak İstiklal Marşı'nı okuduğu belirtildi. Ayrıca belediye başkanının da kitleleri kışkırtmaya dönük konuşma yaptığına da dikkat çekildi. Bunun yanında TOMA'nın hiçbir müdahalede bulunmadığı, saldırgan kitleyi serinletmek için su sıkıldığı kaydedilirken polislerin teşvik edici, saldırganı onaylayıcı davranışlarda bulunduğu altı çizildi.

Kitleleri kışkırtmaya dönük Facebook mesajları

Raporda üç ayrı provokatif Facebook mesajına da yer verildi. Bunlardan ilkinde, "Son aldığım bilgiye göre HDP'den 300-400 kişi pasajlara saklanmışlar. Biz naptıysak onlar da yapacakmış millet. Hadi bütün Kırşehirlili Türkler meydana" diye yazıyor. İkincisinde, "Arkadaşlar görünen köy kılavuz istemez, harekete geçelim" deniyor. Üçüncü mesajda ise "Buradan ahkam kesenler düşüncelerinizi kendinize saklayın, Kırşehir'de PKK'nın siyasi uzantısına çok yardımcı olduğunu bildiğimiz için operasyonlar yapıldı. Daha terör örgütüne ilaç desteği sağlayan eczacılar ve 22 adet iş yeri var. Oraların alayı da yakılacaktır" deniyor.

"Beyaz gömlekliler" kitleyi yönlendirdi

Kalabalıkta, "kimsenin tanımadığı ve şehre yabancı oldukları" iddia edilen beyaz gömleklili kişiler, iddiaya göre ellerindeki adreslere protestocuları yönlendirerek, önceden belirlenmiş Kürt ve sol görüşlü kişilere ait işyerlerini yakmaya teşvik etti. Bazı şahısların ellerinde daha önceden hazırlanmış benzin dolu pet şişeler gözlemlendi. Önce Gül Kitabevi yakıldı ve sonrasında "Burada işimiz bitti, sırada Çölpazarı var" sözleri duyuldu. "Beyaz gömleklilerin" "serseri takımından" olduğu belirtilirken birinin iki gün önceden arabasının üzerine örttüğü büyük Türk bayrağı ile ana cadde ve bulvarlarda dolaştığı, ırkçı içerikli küfür, hakaret ve söylemlerde bulunduğu, bir polis aracının kendisini sürekli uzaktan takip ettiği, ancak müdahalede bulunmadığı ifade edildi.

Hep aynı eşgal!

Ankara'daki katliamın ardından ortaya çıkan bilgiler, katliamı gerçekleştiren canlı bombaların polisin takibi altında olduğunu gösterdi. Yani katliam önceden bilinmesine rağmen engellenmedi. Katilin bizzat devlet olduğunu kanıtlayan bu duruma, Davutoğlu'nun "Canlı bombaları eylem yapmadan tutuklayamayız" sözleri de eklenince, devletin katliamdaki rolü iyice ortaya çıktı.

Her ne kadar Ankara Katliamı sonrası getirilen yayın yasağı ile devletin katliamdaki rolünün gün yüzüne çıkması engellenmeye çalışılsa da, bu kanlı gerçek saklanamadı. Devlet, katliamdaki kusurlarından ziyade gözü dönmüşlüğüyle öne çıktı. Devletin suçüstü yakalanmışçasına teşhir olmasının nedenini görmek için geçmişe bakmak yeterlidir.

Ancak öncelikle bu katliamdaki suçlarını örtmeye çalışanların aldatmacalarına da kısaca bir değinmek gerekiyor. Katliamın hemen ertesinde İŞİD'i, PKK, MLKP ve DHKP-C isimleriyle yan yana getirenlerin bu yalanları için söylenecek söz dahi bulunamaz. İŞİD gibi tecavüzcü, kafatasçı insanlık düşmanları ancak kendisi gibi benzerleri ile yan yana gelebilir. Bu ortaklık da zaten TIR'larla taşınan silahlarla ve daha birçok örnekle gayet açıktır.

Yine Erdoğan'a göre, katliam HDP'nin oylarını arttırmak için PKK tarafından gerçekleştirilmişti. Elbette buna düşünme yetisi olmayan ahmaklar dışında kimse inanmadı. Ancak "akan kanın oy artışı sağlayacağı" düşüncesi 7 Haziran sonrası yoksul semtlerden kalkan asker cenazelerini akla getirdi. Erdoğan ve AKP'nin ilk aklına gelen suçlamanın bu olması tesadüf değildir.

İŞİD'e demokrat Davutoğlu

İŞİD'e demokrat Davutoğlu'nun "Canlı bombaları eylem yapmadan tutuklayamayız" sözü tarihe geçmiştir. Sözde İŞİD operasyonlarının başladığı kısa bir süre önce Ebu Hanzala kodlu yaratık elini kolunu sallaya sallaya emniyet birimlerinde misafirliğe götürülürken, Günay Özasan adlı kadın devrimci "canlı bomba" olduğu iddiasıyla kaldığı evde katledilmişti. Son örnek ise daha birkaç gün önce yine sözde İŞİD operasyonları yapılırken infaz edilmeye çalışan Dilek Doğan oldu. Sonuç olarak Kürt halkına ve devrimcilere gelince "kadın da olsa, çocuk da olsa" gerekeni yapanların, 360 derece kendi eksenlerinde döndükten sonra aynı yerde buluştuklarına müsamaha göstermeleri gayet anlaşılırdır. Varlıklarını aynı karanlığa borçludurlar. Hatırlatmakta fayda var; vaktiyle Kürdistan'da devletin cellât rezervi olan Hizbullahçılardan içerde tek bir tutuklu bırakmayan da AKP'den bir başkası değildi.

Sözde üç günlük resmi yasa gelince: Suriye'de yaşanan trajediden doğrudan sorumlu olanların Suriyeli sevgisi ne kadar gerçekse, Soma'yı işçi mezarlığı haline getirenlerin Soma'ya tuttıkları yas ne anlam ifade ediyorsa, İsrail siyonizmi ile girdikleri kirli ortaklıktan asla vazgeçmeyenlerin Filistin için döktükleri o sahte gözyaşları ne kadar inandırıcıysa,



'99'daki büyük Marmara depreminde henüz binlerce insanın soğumamış cesedi enkaz altındayken meclislerinden sosyal yıkım yasalarını geçirenlerin devlet şefkati ne anlama geliyorsa, bu katliamdan sonra tutulan resmi yas da o anlama geliyor.

Bu "gayri nizami" katliamın izlerini takip edeceklerin varacakları yer bellidir. Kan izleri bizi Mustafa Suphi'nin 15 yoldaşıyla katledildiği Karadeniz'e çıkaracaktır. '77 1 Mayıs'ına, Bahçelievler'e, Beyazıt'a, Maraş'a, Çorum'a, Sivas'a ulaştırılacaktır. 6-7 Eylül'de Rumlara karşı gerçekleştirilecek tertip öncesi Selanik'te Mustafa Kemal'in evini hangi 'millî' kanlı istihbaratın elemanları yaktıysa, İstanbul'da otobüse atılan ve genç bir kadının yanarak ölümüne neden olan molotofun arkasından hangi gizli teşkilatın ajanı çıktıysa, Reyhanlı'da gerçekleri saklamak için suçu Esad'a kim yüklemeye çalıştıysa, Hrant gibi yüzlerce aydını bu topraklarda kim neden katletmişse, Diyarbakır, Suruç katliamları nasıl planlanmışsa Ankara Katliamı'nın arkasında da aynı kanlı ve karanlık odak bulunmaktadır.

Katil uşak!

"Katil kim" diye soruluyorsa, en kısa ve en bilinen cevap şu ki; katil uşak! Tıpkı efendisi gibi saklıyor suçlarını. Efendisi nasıl mazlum halkların topraklarını işgal operasyonlarına "özgürlük" ve "demokrasi" adları takıyorsa, uşak da döktüğü kana yeri geliyor "işlemez hale gelen demokrasinin yeniden tesisi", yeri geliyor "hayata dönüş" ya da "teröre karşı mücadele" diyor. Bu katliamların ortaya çıkardığı bir diğer gerçek katilin kendini eskisi gibi kolayca temize çıkaramadığıdır. On yılların üzerine bulaşmış kaniyle katilin eşgali flu değildir. Katili, katliam yöntemleri ve katledilenlerin kimliği ele vermektedir. Tetikçiler, emir verenler, yardım ve yataklık yapanlar, ortam hazırlayanlar, suç delillerini karartanlar değişse de milyonlarca insan katili biliyor ve açıkça tanıyor.



Baskılar artıyor

Diyarbakır Baro Başkanı Elçi gözaltına alındı

Diyarbakır Baro Başkanı Tahir Elçi, CNN Türk'te Ahmet Hakan'ın sunduğu "Tarafsız Bölge" adlı programda dile getirdiği "PKK terör örgütü değildir. Bazı eylemleri terör niteliğinde olsa bile, PKK silahlı siyasal bir harekettir. Siyasal talepleri olan, toplumda çok ciddi bir desteği olan bir siyasal harekettir" sözleri nedeniyle 20 Ekim sabaha karşı gözaltına alındı.

Destekçileri ve Diyarbakır Barosu'na bağlı avukatlarla birlikte barodaki odasında bekleyen Elçi'yi saat 02.00 sularında gözaltına almaya gelen polisler arama kararı olmadığı için kapıda bekledi. Sivil polislerin Baro Yönetim Kurulu üyelerine tebliğ ettiği Sulh Ceza Hakimliği kararının kendisine ulaşmasının ardından Elçi, gözaltına alındı. Kapıda konuşma yaparak Türkiye'de ifade özgürlüğü ve demokrasinin geldiği noktayı teşhir eden Elçi gözaltına alınırken avukatlar da sloganlar ve alkışlarla destek oldular.

Tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilen Elçi yurtdışına çıkma yasağı ile serbest bırakıldı.

"Hırsız, katil Erdoğan" dedikleri için tutuklandılar

HDP Rize Milletvekili Adayı Turgay Köse ve Haziran Hareketi üyesi Behçet Ertaş, Ankara'da yaşanan katliamda yaşamını yitiren Osman Turan Bozacı'nın cenazesinde "Hırsız, katil Erdoğan" sloganı attıkları gerekçesiyle gözaltına alınarak "Cumhurbaşkanı'na hakaret" gerekçesiyle tutuklandı.

Manisa'da ev baskınları

Manisa'nın Saruhanlı ilçesinde 19 Ekim sabah saatlerinde yapılan ev baskınlarında 14 HDP'li gözaltına alındı. Çok sayıda polisin katıldığı baskınlarda evlerin kapılarının kırıldığı ve içeride arama yapıldığı belirtilirken, gözaltına alınanların isimleri şöyle: Süleyman Kaban, Ayşe Karagöz, Halil Aydemir, Gülsüm Tozan, Hebat Aydemir, Mehmet Aydemir, Turgut Akyol, Gülcivan Çelik, Ferhat Esen, Sıddık Karagöz, Erhan Aydemir, Gültan Önel, Sertan Önel, Mazlum Alataş.

Trafikte de devlet terörü

Taksi şoförü M.Y'nin resmi araç konvoyuna yol vermediği iddiasıyla 88 TL'lik cezaya çarptırıldığı ortaya çıktı. 19 Eylül günü yaşanan olaya dair 20 gün sonra gelen ceza makbuzunda ceza gerekçesi olarak "Sayın Cumhurbaşkanı Genel Sekreteri'ni tehlikeye düşürmek" yazdığı bildirildi.

Kriz mücadeele dinamiklerini güçlendiriyor

1 Kasım seçimleri sonrasında Türkiye'yi ekonomik ve siyasi bir krizin beklediği bir sır olmaktan çıkmıştır. Türkiye kapitalizmi için kriz çanları son dönemde olmadığı kadar yüksek tonda çalıyor. Türk burjuvazisi daha şimdiden ekonomik krizin yol açacağı yıkımın faturasını emekçilere ödetmenin hesaplarını yapıyor.

Ekonomik krizin alametleri artıyor

AKP iktidarı uzun süre Türkiye kapitalizminin bıçak sırtında dengelerini korumayı başardı. Ancak özellikle son süreçte ortaya çıkan ve sermaye düzenini tehdit eden siyasal belirsizlikler ekonomideki dengelerin bozulmasını da tetikledi. Kapitalist dünya ekonomisinin parçası olan Türkiye risk primi en yüksek 10 ülke arasına girdi.

Türkiye'nin önümüzdeki 1 yıl içinde kısa vadeli dış borçlarını çevirmek ve cari açığını finanse etmek için yaklaşık 220-230 milyar dolarlık uluslararası sermayenin finanse edebileceği kaynağa ihtiyacı var. Böylesi bir uluslararası borç yükünü Türk burjuvazisinin kaldıramama riski ise artıyor. Bu nedenle Türk devletinin; dış yükümlülüklerini yerine getiremediği için bir süre önce iflasını ilan eden Arjantin'in durumuna düşme tehlikesi de bulunuyor.

Ocak 2015'ten bu yana TL'deki değer kaybı yüzde 30'a dayandı. Özellikle yoksul, emekçi aileleri yıllardır geçimlerini büyük ölçüde borçlanarak sürdürürken, son birkaç ay içinde yaşanan ekonomik ve siyasi istikrarsızlık nedeniyle mevcut borçlarını bile çeviremeyecek duruma geldiler.

Türkiye kapitalizminin siyasal alanda yaşanan çatışmalı süreci, ekonomide yaşanan sorunları daha da ağırlaştırıyor. Yıllarca Türkiye'nin ekonomik anlamda büyük adımlar attığını, dünyanın "güçlü" ekonomileri arasında yer aldığını iddia edenler, Türkiye'nin kendisi ile aynı kategoride bulunan ülkeler arasında nasıl hızla "en kırılgan ekonomi" olarak liste başı olduğunu açıklayamıyorlar.

Ekonomik ve siyasal gelişmeler birbirini doğrudan etkiler. Bütün ekonomik göstergeler ülkenin 2001 krizine kıyasla çok daha ciddi bir krizle karşı karşıya olduğunu gösteriyor. Ekonomik kriz koşulları ise en çok işçi ve emekçileri etkiliyor.



Siyasal kriz ve baskılar, mücadele dinamiklerini arttırıyor

AKP hükümetinin baskıyı toplumsallaştıran yaklaşımının temel nedeni sadece kendini kurtarmak değil, burjuva sınıf iktidarına yönelecek emekçi tehdidini de engellemektir. Siyasal süreçler ve seçimlerle bu hedefe ulaşmanın olanaksızlığının daha fazla farkına varan AKP hükümeti, genelde hizmetinde olduğu Türk burjuvazisinin, özelde ise kendisinin çıkarları için kirli savaşın ipine dört elle sarıldı. Bu çerçevede Kürt sorununa ilişkin çözüm masası AKP'nin ebedi şefi tarafından tekmelenerek devrildi.

AKP sözcüleri daha seçimlerden önce HDP'nin barajı aşmasının siyasal kaosa yol açacağını ilan etmişlerdi. Nitekim seçimlerden sonra içerde ve dışarıda tam bir savaş hali yaşanmaya başlandı. Barış mitingleri ve yürüyüşleri yasaklandı. Suroç ve Ankara katliamları yaşandı. Başta Kürt halkı olmak üzere ilerici-devrimci güçlere yönelik gözaltı ve tutuklama terörü ayyuka çıktı. Doğrudan HDP'yi hedef alan saldırılar yaşanmaya başlandı. Şoven histeri dalgası kabartıldı. Muhalif medya tam bir sansür kısılcasına alındı. Suroç katliamı kirli savaş ve faşist saldırganlığın

büyüdüğü siyasal krizi tetikledi.

Kriz ve bunalım dönemleri burjuvazinin yeni bir istikrar arayışı içerisinde girdiği dönemlerdir. Türk burjuvazisi açısından bugünkü verili durum ele alındığında; herhangi bir düzen partisinin bu istikrarı kolayca hayata geçirebilmesi mümkün gözükmemektedir. Böyle bir özne ortaya çıksa bile, AKP kolay kolay kendini yedirmeyecektir. AKP'siz bir Türkiye, ya da Erdoğan'sız bir AKP seçeneği de istikrarsızlığı büyütme potansiyelini arttıracaktır.

Ekonomik ve siyasal kriz aynı zamanda emekçilere yönelik saldırı dalgasının da artacağına işaretidir. Son yaşanan gözaltılar, tutuklamalar, katliamlar emekçilere yönelik saldırganlığın en yalın ifadesidir. Bununla birlikte kapitalizmin yaşadığı krizler ve bu krizlerin yarattığı sorunlar emekçilerin hoşnutsuzluğunu derinleştiriyor, mücadele eğilimini güçlendiriyor.

Gelinen yerde bu dinamiklere de yaslanarak ekonomik-sosyal ve siyasal saldırılara karşı militan bir işçi ve emekçi barikatı oluşturmak sınıf devrimcilerinin en yakıcı görevleri arasında yer almaktadır. Sınıf devrimcileri tam bir seferberlik ruhuyla bu görevlere sarılmalı çözüm olarak seçim sandığını gösteren reformist sola rağmen işçi ve emekçilerin sınıf savaşımını büyütürken sürece odaklanmalıdırlar.

sıvazlayanların yargılanmasını istiyoruz. Sıkandan amire, emniyet müdüründen içişleri bakanına, başbakanından cumhurbaşkanına hepsi yargılansın. Hepsisi sorumludur" dedi.

Sonrasında söz alan Selin Top, biber gazı kullanımlarından kaynaklı yaşanan diğer ölümleri hatırlatarak hukuki mücadelenin yanında sokağı da bırakmamak gerektiğini vurguladı.

Konuşmaların ardından toplantı sonlandırılırken DİSK, KESK, TMMOB, TTB hukuk dairelerinin Ankara Katliamı'nda biber gazı kullanımına ilişkin suç duyurusunda bulunacağı bildirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Yaralılara biber gazı kullananlar yargılansın!"

Ankara Katliamı'nda patlamanın hemen ardından yaralıların bulunduğu alanda polis biber gazı kullanmasına ilişkin 17 Ekim günü İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın toplantısı düzenlendi.

Biber Gazı Yasaklansın İnişiyatifi adına basın açıklamasını Selin Top okuyarak katliamın ardından ilkyardım yapılması gerekirken biber gazıyla saldırıldığına dikkat çekti. Bunun hızla yapılabilecek tedavilere engel olduğu ve devletin kendi yurttaşlarını

düşman olarak görmesinden kaynaklandığı vurgulandı. Polisin ve bu saldırıyı kollayanların katil, cani; insanlık ve vicdan namussuzu ilan edildiği açıklama, "bu tür insanlık dışı tutumlara yarım yüzyıldır maruz kalan Filistinlilerden ödünç, direnişçi Leyla Halid'in Çiçeklerimizi koparabilirler, ama baharın gelişini durduramazlar" sözleriyle noktalandı.

Ardından konuşma yapan Ali Çerkezoğlu da tepkilerini dile getirerek "Bunların ve bunların sırtını

Seçimler, HDP ve sol hareket

Yeni bir seçim sürecinin içindeyiz. AKP, MHP, CHP ve HDP'si ile tüm partiler bir kez daha, seçim meydanlarına çıkmış bulunuyor. Ancak, bu kez, pek de bir seçim havası yok. Bunun yerine kopkoyu bir karanlık var. Çok yönlü bir belirsizlik var. O kadar ki, kimse uzak geleceği bırakalım, bir gün sonrasını dahi tam olarak göremiyor.

Göremiyor zira, bir süredir öncelikli hedefi Kürtler olan, ama, işçi sınıfını, emekçileri, ilerici ve devrimci güçleri de kapsayan bir kanlı ve karanlık savaş var şimdi. Şimdi, içinde bulunulan süreci, tam bir çılgınlık örneği olan bu savaş belirliyor. Gerçek şu ki, herkesin dikkati öncelikle bu savaşa odaklanmış durumda.

HDP'nin programı, seçim bildirgesi ve yeni sloganı

Her seçim döneminde olduğu gibi tüm partiler bir kez daha seçimlerdeki hedeflerini ve adaylarını belirlediler. Ardından da seçim bildirelerini yayınladılar. Aynı şeyi HDP de yaptı. O da ilk elden 1 Kasım seçimlerindeki hedefini açıkladı. Bunu, seçim bildirgesi izledi.

Hatırlanacağı üzere HDP'nin 7 Haziran seçimlerindeki hedefi %10 barajını aşmaktı. Bu, "Bizler Meclise" sloganı ile ifade edilmişti. Bugünkü hedef ise, "Bizler İktidara" olarak belirlenmiş bulunuyor. Yani HDP bu seçimlere daha iddialı giriyor.

Seçim bildirgesine gelince; bildirge yine çok iddialı ve bu bildirge de öncekiler gibi yine gerçekleştirilip gerçekleştirilemeyeceğinden bağımsız olarak ölçsüz vaatlerle dolu. İlk elden dikkati çeken şey ise, bildirgede yeni bir toplumsal sözleşmeden söz edilmesi, sosyal bir devlet vaadi ve bu yönlü bir dizi talebin öne sürülmesidir.

Ne yanından ele alınırsa alınsın HDP'nin programı ve bildirgesi düzeni karşısına alan ve onu aşan bir program ve bildirge değildir. Temel toplumsal ilişkilere, en başta da her türden sömürünün, baskının ve eşitsizliğin kaynağı olan özel mülkiyet düzenine dokunmak yok. Elbette ki, kapitalizm eleştiriliyor, kapitalizme itiraz var, ancak bu sadece aşırılıklarıyla sınırlı kalıyor. Bu aşırılıklara müdahalenin ötesine geçilmiyor. Örneğin, bir takım iyileştirmelerden söz ediliyor, ne var ki, tüm bunlar kapitalizmin içinde kalınarak yapılmak isteniyor. Yani kapitalizmi yıkmak, bu anlama gelmek üzere onu aşmak yok. Buna karşın, nasıl olacağı, ya da kurulu düzenin buna izin verip vermeyeceği soruları açıkta bırakılarak, bir "Demokratik Cumhuriyet" vaadediliyor. Tüm bunlarla birlikte HDP'nin seçim bildirgesi ölçsüz hayaller yaymayı da ihmal etmiyor.



HDP'nin kendisiyle ilgili "radikal demokrasi" yakıştırmaları, özellikle de radikal kavramı yanıltıcı olmamalıdır. Zira, yeni dönem liberallerinin tümü kendilerini böyle tanımlarlar. Sözelimi, Alman Sol Partisi-Die Linke, Syriza, Podemos, İngiltere İşçi Partisi vb. partilerin tümü de kendilerinin radikal demokrat partiler olduklarını iddia ederler.

HDP de kendi koşullarında ve kendi tarzında bunu yapıyor. HDP "radikal demokrasi" söyleminin çekiciliğinin farkındadır ve özellikle reformisti ve hala devrimcilik iddasında bulunan solu etkilediğini biliyor. Zaten bu söylemi öne çıkarmasının bir nedeni de, onlara dönük bir manipülasyon işlevi görmesidir.

HDP'nin programı da, bu programın güncel koşullara uyarlanmış ürünü ve ifadesi olan seçim bildirgesi de sosyal-demokrat bir program ve bildirge örneğidir. Gerçek tam olarak budur.

Devrimci-demokratlıktan, liberal demokrasiye

HDP'yi anlıyoruz. Çok iyi biliyoruz ki, genelde Kürt hareketinin, özeld de HDP'nin kurulu düzenle ve devletle esasa ilişkin bir sorunu yoktur. Devrim çoktandır kategorik olarak onların gündeminden çıkartılmıştır. Kaldı ki, bunları açıkça ve dürüstçe kendileri de belirtmektedirler. Dolayısıyla, seçim bildirelerindeki reformist içeriğe de, bu vesileyle bir kez daha açığa vurulan reformist kimliğe de şaşırıyoruz.

Peki ama, HDP bileşenlerine, özellikle de devrimcilik ve dahası marksistlik iddasında bulunanlara ne demeli?

Öyle ya onlarda mı HDP gibi düşünüyorlar? HDP gibi düşünüyorlarsa eğer, -ki bu devrimden vazgeçtiklerini kabul ettikleri anlamına gelir- o zaman dürüst olmalı, iki yüzlülüğe son vermeli ve bunu açıkça dile getirmelidirler. Bu onları, kırk dereden su getirip HDP ile birlikteliklerini izah etme zahmetinden de kurtaracaktır.

Söz konusu olan tam bir ilkesizlik ve tutarsızlıktır. Seçimler vesilesiyle yayınladıkları sözde devrimci bildireler de bunun somut örneğidir. Şöyle ki, seçim beyanatlarında tumturaklı söz ve formülasyonlar eşliğinde, ancak devrimci bir partinin seçim bildirgesinde rastlanılabilecek herşeyi, küçük-burjuvaziye özgü soluksuz bir keskinlikle ve oldukça köşeli tanımlamalarla yaparlar. Sanırsınız ki, bildirgenin sonu da buna uygun biçimde bağlanacak. Fakat tam tersi olur. Her şey eninde sonunda gelir, HDP'nin seçimlerde destekleneceğine bağlanır.

Sonuç yerine

1 Kasım'a az bir süre kaldı. HDP ve bileşenleri her şeye rağmen iddialıdır. Bu kez oy oranlarının %15, hatta %20 olacağını ileri sürüyorlar. Bunu, "Bizler İktidara" sloganı tamamlıyor. Demek oluyor ki, HDP ve bileşenleri dayanaksız hayaller yaymaya ve parlamentarizm yolunda kararlıkla yürümeye devam ediyorlar.

Gerçek şu ki, parlamenter alanda kazanılacak bir yeni zafer de düzen siyasetine egemen belirsizliklere son vermeyecektir. Bu seçim sürecinin akıbeti de eninde sonunda bir öncekininki gibi olacaktır.

Tam da bu nedenle sermaye düzeninin oluşturduğu karanlığı dağıtacak olan, sermaye devletinin giderek yoğunlaştırdığı kirli ve kanlı savaşı durduracak ve Türkiye'yi aydınlık bir geleceğe taşıyacak olan yegane güç devrimci sınıf mücadelesidir.

Tüm çabalar sınıfın devrimleştirilmesi, aynı anlama gelmek üzere devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması için yoğunlaştırılmalı, tüm imkanlar sınıf eksenli devrimci bir odağın oluşması için seferber edilmelidir.

Davutoğlu'ndan 'beyaz toros' tehdidi

20 Ekim'de Van'ın Tuşpa ilçesindeki mitingde konuşan dinci-gerici AKP'nin şefi Ahmet Davutoğlu, "AK Parti iktidardan indirilirse buralarda terör çeteleri dolaşacak, beyaz toroslar dolaşacak. Biz buraları faili meçhullere bırakmayacağız. Hiç merak etmeyin seksenli doksanlı yıllara dönmeyeceğiz"

diyerek tehditler savurdu. Davutoğlu, onlarca "terör" belasıyla mücadele ettiklerini ve "hiçbir vatandaşın canına malına zarar vermediklerini" iddia etti. '90'lı yıllarda JİTEM'in "devriye aracı" olarak bilinen 'beyaz toros'lar, özellikle Kürdistan'da faili meçhul cinayetlerin simgesi haline gelmişti.

Devrim mi? reform mu ■

Kapitalist emperyalist merkezlerde finans krizi olarak başlayıp derinleşerek devam eden kapitalist üretimin krizi, öncelikle bağımlı ülke ekonomilerini ve siyasal yapılarını temellerinden sarstı. Bu sarsıntı yeni dalgalarla devam ediyor. Kapitalist dünya egemenlerinin “barış”, “demokrasi”, “kalkınma” gibi yalanları yığınlar nezdindeki inandırıcılığını yitiriyor.

Yaygınlaşan emperyalist rekabet ve savaşlar gerçeği bu yalanların küllerini savuruyor, işçi grevleri, emekçi halk hareketleri ve gençlik eylemleri çoğalıyor. Burjuvazi eski araçlarla toplumu yönetmekte zorlanıyor, militarizmin alanı reformist söylem ve araçlar aleyhine zorunlu olarak genişletiliyor. Burjuva devletler mali sermayenin borç tahsil etmesinin araçlarına dönüşüyorlar. Mali sermayenin Troyka balyozu, ülkelerin zenginliklerini sınırsızca yağmalıyor, siyasal baskı araçları tahkim ediliyor. Devletin sınırsız şiddet ve terörü bu tabloyu tamamlıyor. Grevler yasaklanıyor, emekçilerin gösteri ve örgütlenme hakları budanıyor. Emek-sermaye çatışmasını gizleyip, saptırmak için, paramiliter faşist güçlerin önü açılıyor, devlet-medya desteğiyle teşvik ediliyorlar.

Burjuva demokrasininin temel kurumlarından olan parlamento ve millî irade olarak kutsadıkları sandık sonuçlarına katlanmak, burjuvazi için bir yüke dönüşüyor. Sıkıyönetimler, olağanüstü hal yasaları, kentlerin kuşatılarak, ölüm makinaları tarafından sürekli dövülmesi, sadece siyonist İsrail rejiminin sömürgeci yönetim tarzı olmaktan çıkarak genelleşiyor. Türk sermaye devletinin Kürt halkına karşı uyguladığı yasak bölge uygulamaları ve kentlerin kuşatılmasına, Latin Amerika’da emekçi halkların direnişlerine karşı yasak bölge uygulamaları ile tanık oluyoruz. Kapitalist sistemin en gelişkin emperyalist merkezlerinde Avrupa’da bu durum, sınırların mülteci akınına karşı tel örgülerle örülmesi, gösteri ve protestoların boşa çıkartılması için sınırların kapatılması olarak karşımıza çıkıyor. Burjuva dünya adım adım kendisini daha çok duvarların ve silahların gölgesine hapsederek, kapitalist sistemin krizinin sonuçlarıyla yüzleşiyor.

Burjuvazinin yüksek perdeden propaganda ettiği, burjuva demokrasininin üstünlüklerinin kanıtı olarak ileri sürdüğü; seyahat özgürlüğü, parlamenter demokrasi, örgütlenme ve gösteri hakkı, militarizmin kılıcı altında can çekişiyor. Kapitalist emperyalist dönemde rekabet savaşlarının argümanı olan, bir burjuva hak olarak ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı; krizlerin derinleşmesiyle birlikte, emperyalist tekeller tarafından rakipleri aleyhine çok daha pervasızca istismar edilerek, emperyalist savaşların niteliğini örtmenin araçları yapılıyor.

Son iki yıldır içerisine girdiği seçim atmosferinden çıkamayan Türk sermaye devletinin, toplumu yönetme alanında karşılaştığı sorunlar, bağımlı olduğu kapitalist

sistemin biriken sorunlarından yalıtık değildir. Bülent Arınç bu gerçeği, ‘yüzde elli oy alsak da toplumu yönetemiyoruz’ diyerek itiraf etmişti. 1 Kasım’da seçimlerin yapılıp yapılamayacağı tartışmasını, seçimlere bir hafta gibi bir süre kalmasına karşın aşamayan burjuvaziyi, çok daha zor günler bekliyor. Burjuva devletin yönetme konusunda yaşadığı zorlanma Türkiye’de Kürt sorunu biçiminde kendisini ortaya koysa da, kapitalist sistemin özü ve genel bir sorundur. Yunanistan’da peşpeşe yapılan seçimler yönetim sorununa bir çözüm getirememiştir. Bu tabloya Mısır, Tunus, Pakistan, Yemen, Lübnan, İspanya, Makedonya, Bosna Hersek, Portekiz ve Latin Amerika ülkelerinin önemli bir bölümünü de eklemek abartı olmayacaktır.

Kapitalist sistemin bu tablosu, devrimci işçi hareketi ve devrim yapmak gibi sorunu olan veya bu iddiada olan partilerin politikalarının ne olması gerektiğine de açıklık getiriyor.

Kriz sürecinin ortaya çıkardığı çok yönlü işçi ve halk hareketlerinin tecrübeleri ve sonuçları tutulacak yolun ne olması veya en azından ne olmaması gerektiğine yeterli yanıtları getirmiştir. Kapitalist emperyalist sistemin krizine karşı grev, genel grev ve direnişlerle tepkisini ortaya koyan Yunanistan emekçileri Syriza şahsında bu itirazını, radikal söylemlere sahip olan bu partiye hükümete taşıyarak verirken, diğer ülkelerdeki ayaklanmalar örgütsüz ve dağınık olmasından dolayı aynı sonuçları üretemese de devrimci olma iddiasındaki partilere hayat vererek, onları sahnenin önüne sürmüştür.

HDP de, dönemin öne çıkardığı diğer fügurlar gibi bu seçimlerde de, Türk sermaye devletinin içerisine girdiği yönetememe krizine, soldan destek olmak gibi sosyal reformist bir misyon yükledi. Türk sermaye devletinin batmaması gibi gerici bir misyonu kendisine iş edindi: ‘Bir an HDP’nin olmadığı bir Türkiye hayal edin öyle bir Türkiye risk altındaki bir gemi gibidir. HDP’yi bu gemiden atmaya çalışanlar şunun farkında olmalılar HDP bu gemide olmazsa bu gemi batır. Türkiye’nin HDP’ye ihtiyacı var.’ (HDP seçim beyannamesi)

HDP’de kendini bulan liberal tasfiyecilik ‘ülkeyi

hükümsüz bırakmama’ ve

‘toplumsal barış’ gibi gerici argümanlara sığınarak sömürgeci burjuvaziyi ikna edebileceği yanılgısıyla, emekçileri ideolojik olarak zehirliyor. HDP etrafında kümelenen komünist olma ve devrim yapma iddiasını ileri sürenlerin, Türk sermaye devletini yaşatmayı ve onun batmamasını program edinerek seçimlere girmesinin adı, en hafif tabirle çürümedir. Bunların Syriza sevdalarının sınırları kapitalist sistemin ve onun sermaye diktatörlüğünün ‘demokratik’ kılıflar altında sürdürülmesiyle sınırlıdır.

Kapitalist sistemde iki ana eksen, iki temel sınıf ve iki temel program vardır. Burjuva demokrasisine karşı sosyalist demokrasi, burjuvaziye karşı işçi sınıfı, kapitalist özel mülkiyete karşı komünizmi amaçlayan sosyalist devrim! Burada ara yol yoktur. Kapitalizmin krizinin derinleştiği emperyalist rekabet ve savaşların yaygınlaştığı, burjuvazinin eski biçimler yerine militarizme daha çok sarıldığı bir dönemde, devrimci yol dışında barışın elde edilebileceğini savlamak, halkları aldatmaktır.

Bizler işçi sınıfını günlük mücadele içerisinde, bu arada parlamento seçimlerinde de kendi bağımsız programımızla yer alarak, devrim için örgütleyerek, seçmenlerden de bu amaçlarımızı kolaylaştırdığı oranda, devrimci amaçlar için yararlanmasını bilerek, yolumuza devam edeceğiz. Bizler; reformlar için mücadeleyi devrimci mücadelemizin ortaya çıkardığı olanaklar, yan kazanımlar olarak görüp, bu kazanımları devrimci mücadeleyi büyütmenin olanaklarına dönüştürmeyi hedeflerken, reformistler ise, reformları biriktirerek devrim yapacaklarını hayal ediyorlar.

Burjuvazinin reformcu söylemleri bir kenara ittiği; ‘ya hep, ya hiç’ diye yüklendiği bir dönemde yol bellidir, devrim için güçleri birleştirerek ilerlemek. Reformlar zaten bunun sonucu olarak gelecektir. Kürt halkının verdiği mücadelenin deneyleri de, reform-devrim diyalektiğinin böyle kurulduğunu yeterince kanıtlamıyor mu?

İşçi sınıfı “anda yaşayan geçmiş”in tortularını sırtından atmmalıdır!

Birleşik Metal-İş Sendikası şube genel kurulları, Ekim ayında peş peşe gerçekleştirildi. Genel kurullar, sendikalara hakim olan anlayış hakkında somut bir fikir verirler. Genel kurulların aynasından yansıyanlara bakıldığında, Birleşik Metal-İş’e hakim anlayışın ciddi noktalarda tartışmalı olduğu, bariz bir şekilde göze batıyor. Bu anlayışın sınıflar mücadelesi açısından ne ifade ettiği sınıf devrimcileri için bir sır değil elbet. Buna rağmen kongrelerden yansıyanlara dair birkaç noktanın altını bir kez daha çizmek gerekiyor.

Şefler kürsü nutuklarında bol keseden attılar

Yıllardan beri işbaşında olan şube yöneticileri ile Genel Merkez’den katılan Genel Başkan veya Genel Sekreter, kürsü nutuklarıyla Birleşik Metal-İş’in resmi çizisini savundular. Ancak bunu yaparken, icazetçi/uzlaşmacı anlayışlarını yüreklilikle savunmaktan çok, kendilerine olmadık meziyetler vehmetmeyi tercih ettiler. Sendika bürokratlarının bu berbat geleneksel tavrı, şube kongrelerinde bir kez daha kendini gösterdi.

Kongrelerin “demokrasi şöleni” olduğunu iddia eden bürokrat şefler, kürsü nutuklarında “zorlu mücadele”den, “işçi sınıfının ideolojisini savunmak”tan, “grev bayrağını dalgalandırmak”tan, “MESS’i yenmek”ten, “Yandaş ve sarı sendikalara karşı alternatif oldukları”dan, “sınıf sendikacılığı”ndan vb.’den dem vurdular. Görüldüğü üzere, devrimci bir sınıf hareketi yaratma mücadelesinin önündeki engellerden biri olan uzlaşmacı/icazetçi anlayışın temsilcileri, hamasi nutuklarla görüntüyü kurtarmanın derdine düşmüşler.

Kürsü nutukları ile gerçeklik arasındaki uçurum

“Dilin kemiği yok.” Şeflerin bol keseden nutuk atmaları da kolay... Ancak sömürü ve kölelik çarkının döndüğü fabrikalardan gelen işçilerin dile getirdiği gerçekler, bürokratların mumlarına yatsıya kadar yanma imkanı bırakmadı. Zira delegelerin dile getirdiği somut örnekler, icraat ile kürsü nutukları arasındaki uçurumun derinliğini tüm açıklığıyla gözler önüne serdi.

Farklı şubelerden muhalif delegeler tarafından dile getirilen eleştirilerin bir kısmı şöyle sıralanıyor: Delege konuşmalarında sendikal demokrasi işlemedi.



Kimi fabrikalarda temsilciler seçimle değil atama yoluyla belirlendi. Tartışma isteği ve öneriler toptan reddedildi. Bosch işçilerinin büyük çıkışı heba edildi. Birçok fabrika Türk Metal çetesine kaptrıldı. Grev sonrası işten atılan işçiler için bir şey yapılmadı. Metal fırtınasında Türk Metal çetesine isyan eden işçiler kucaklanmadı. “Greve çıkmak o kadar kolay mı, hayalci olmayın” söylemiyle temsilciler, greve karşı tutum almaya teşvik edildi. Sermaye uşağı AKP’nin yaşağına rağmen eyleme devam etme eğiliminin güçlü olduğu fabrikalarda sendika grev kırılcılığı yaptı vb...

Bürokrat şeflerin bu alçaltıcı icraatlarını dile getiren işçiler, farklı genel kurul delegeleridir. Belirtelim ki, Birleşik Metal-İş’e hakim uzlaşmacı/icazetçi zihniyeti gözler önüne seren bu verileri ortaya koyan muhalefet, verili haliyle devrimci bir sınıf hareketi yaratma çizgisinden uzaktır. Hatta bunların bazıları MİB’e saldırı söz konusu olduğunda bürokrat takımıyla aynı safta yer alma talihsizliğine de düştüler.

“Demokrasi şöleni”nde “eleştiriye sıfır tolerans”

Şube genel kurulları hem Birleşik Metal-İş’in

internet sayfasında hem şeflerin kürsü nutuklarında “demokrasi şöleni” diye tanımlandı. Buna rağmen “kulaklara şenlik” bu tanım gerçek hayatta pek karşılık bulamadı. Hem delegelerin ifşa ettiği icraatlar hem MİB temsilcisinin Gebze’de maruz kaldığı zorbalık, Genel Başkan Adnan Serdaroğlu başta olmak üzere, bürokrat takımının “tutarlı demokrat” olma vasfından yoksun olduklarını tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdi.

“Demokrasi şöleni” söylemini diline dolayan Serdaroğlu, MİB adına delegelere seslenen işçinin eleştirilerine kaba bir şekilde müdahale ederek amigolarının harekete geçmesini sağladı. Mikrofonu kapatarak MİB temsilcisinin işçilere seslenmesini engelleyen amigoların fiziki saldırısı sağduyulu işçilerin araya girmesiyle engellenebildi.

Serdaroğlu ile yanındaki bürokratların “eleştiriye sıfır tolerans” tutumu sergilemeleri hem büyük bir talihsizlik olmuş hem sınıfa karşı işledikleri günahların ortaya serilmesinden ciddi bir şekilde tedirgin olduklarını göstermiştir. Vurgulamalıyız ki, hamasi nutuklarla gerçekliğin üstünü örtme çabalarının bir hükmü yoktur.

Esaret zincirlerini kırmak için

Kürsü nutuklarında MESS’i yendiklerini iddia eden Adnan Serdaroğlu, işçilere “esarete boyun eğmeyin” çağrısı yapmayı da ihmal etmedi. Grevi yasaklayan sermaye iktidarının Birleşik Metal-İş’in ayaklarına pranga takmasını uysalca izleyen Serdaroğlu ile ekibinin MESS’i nasıl yendikleri belli değil. Ancak bu zihniyet Birleşik Metal-İş’e egemenken, işçilerin esaret zincirlerini kırmasının zor olacağı kesindir. Zira metal işçilerinin sermayenin dayattığı esaret zincirlerini kırabilmeleri için, öncelikle sendikalarına egemen olan uzlaşmacı/bürokratik zihniyetin esaretinden kurtulmaları gerekiyor.

MİB’den Kocaer İstanbul bürosu önünde eylem

Metal İşçileri Birliği (MİB), Kocaer Haddecilik’in İstanbul merkez bürosu önünde 15 Ekim’de eylem yaparak direnişçi işçilerin taleplerinin kabul edilmesini istedi. “Atılan işçiler geri alınsın!” ve “Kocaer Haddecilik işçileri ile dayanışmaya!” yazılı pankartlar açan MİB’liler, güvenliklerin engelleme çabasına rağmen eylemlerini sürdürdü.

MİB adına yapılan açıklamada ilk olarak

Ankara’da yaşanan katliamın sorumluları teşhir edildi. Kocaer Haddecilik işçilerinin direniş sürecini aktaran ve taleplerini okuyan MİB’liler, işçilerin yüz yüze kaldıkları baskı ve karalamalara değindi ve şunları söyledi: “Bu direniş kazanırsa, Bakırçay Havzası’nda işçiler kazanır, Bakırçay kazanırsa tüm işçi sınıfı kazanır. Kocaer patronu yanlıştan dönmeli ve işçilerin taleplerini gerçekleştirmelidir.”

Sermayenin işçi sınıfına layık gördüğü esareti kırmanın ilk adımı, sınıf hareketine çelme takan bu uzlaşmacı bürokrat zihniyetin saltanatına son vermek olmalı. Bu başarılı olduğunda, sermayenin esaret zincirlerini kırmanın zamanı da yaklaşmış demektir.

“Sınıf dışı” söylemlerine prim verilmemeli

Koltuk/mevki derdinde olan icazetçi/uzlaşmacı sendika bürokratlarının işçi sınıfı davası diye bir dertleri yoktur. Tabandan basınca maruz kaldıklarında bazı ileri adımlar atsalar da sermaye ile uzlaşmak, iktidarın yasaklarına uysalca boyun eğmek, pazarlıklarla bir takım kısıntılar almak, mevki ve çıkarlarını korumak adına oyun çevirmek ve kürsü nutukları atmak bu sendikal anlayışın alamet-i farikasıdır.

Sendikalara çöreklenmiş, işçilerin sırtından geçinen bu bürokratlar, işçi sınıfının davasını geliştirip güçlendirmeyi esas alan sınıf devrimcilerinin varlığından ciddi bir rahatsızlık duyuyorlar. Devrimci şiarların sınıfla buluşmasından korkan bu bürokratlar, devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesini engellemek için de ellerinden geleni yapıyorlar. Özellikle sınıf devrimcilerinin belli platformlara müdahale etmelerini baltalamaya çalışan bazı bürokratlar, “dışarıdan geliyorsunuz/sınıf dışından gelip ortalığı karıştırıyorsunuz” türünden laflar edebiliyor.

Evet, bu söylemi kullananlar sınıfın içindeler; ama bunlar “Truva atları”dır. Tarihi boyunca işçi sınıfı davasını güçlendirmek, devrimci bir sınıf hareketi yaratmak için mücadele eden, emek harcayan, bedel ödeyen sınıf devrimcileri, hiçbir koşulda bu küstahlığa prim vermemeli, buna yeltenen kahyaların ise misyonunu ortaya sermeli, onları sınıf nezdinde teşhir etmeli ve işçi sınıfının sırtından sökülmek için hiçbir çabadan kaçınmamalıdır. Greif Direnişi’ni yaratan, metal fırtınasının patlaması ve şiddetlenmesinde etkin rol oynayan, Türk Metal çetesinin saltanatına “MİB Balyozu”nu indiren sınıf devrimcilerinin, işi küstahlığa vardırıran bürokratlara layık oldukları yanıtları vermenin zamanı gelmiştir.

Geçmişin tortularını temizleyip yeniyi kurmak için...

Greif, görkemli bir direniş kalesinden mevcut sendikal anlayışların iflasının ilanı oldu. Muhteşem metal fırtınası ise bu olguyu hem genelleştirdi hem sınıflar mücadelesi tarihine altın harflerle kazıdı. Türkiye işçi sınıfı mücadelesinde şimdiden onurlu yerini alan bu deneyimler hem “anda yaşayan geçmiş”in kokuşmuş tortularını temizlemeyi hem geleceği kazanmak için yeniyi kurma mücadelesinin yolunu açmıştır. Taban örgütlülüğü, sınıf demokrasisi, sınıf dayanışması, işgal, grev, direniş...

İşçi sınıfının geleceği kazanma mücadelesi, yani sömürü ve kölelik zincirlerini kırma mücadelesi, ancak Greif ve metal fırtınasını örnek alan bir mücadele tarzı ile zafere ulaşabilir. İşçi sınıfının, sınıf devrimcilerinin katkılarıyla yarattığı bu yeni direniş düzeyi, mevcut sendikal anlayışları fersah fersah geride bırakmıştır. Halen sendikalara egemen olsalar da bu anlayışlar, artık “anda yaşayan geçmiş”ten başka bir şey değiller. İşçi sınıfı, pranga işlevi gören bu kokuşmuş tortuları temizlediğinde, sermayenin egemenliğine karşı daha etkili daha güçlü, daha kararlı bir mücadele düzeyi yakalayacaktır.

Kocaeli işçileri: Kölelik düzenini yıkacağız!



Kocaeli işçileri “Arkadaşım yoksa üretim de yok!” diyerek başladıkları kapı önündeki direnişlerini 20 Ekim’de düzenledikleri eylemlerle sonlandırdı.

Kocaeli’den işten çıkartılan işçiler, saat 15.30’da fabrikanın önünde “Kocaeli kıvılcım, sömürü ve kölelik düzenini yıkacağız”, “Şerefın yoksa haktan bahsetme” yazılı pankart ve dövizlerle basın açıklaması yaptı. Servislerin giriş ve çıkış saatinde Bakırçay havzasında bulunan demir-çelik işçilerine ve Kocaeli işçilerine seslenen direnişçi işçiler, Kocaeli’deki çalışma koşullarına, insanlık dışı uygulamalara, küfürlere ve hakaretlere karşı bir araya gelerek örgütlendiklerini, onurlarına, arkadaşlarına sahip çıktıkları için işten atıldıklarını belirtti ve “Biz burada 16 gün direndik. Başımız dik, arkadaşlarımıza ihanet etmeden yan yana durduk” dedi.

İşçiler ayrıca Kocaeli direnişinin bir kıvılcım olduğunu, bu kıvılcımı bütün Bakırçay havzasına yaymak ve büyütme için mücadele edeceklerini söylediler. 16.00 vardiya çıkışına kadar alkış, ısıklık ve sloganlarla bekleyerek tepkilerini dile getiren işçileri fabrikadan çıkan servislerdeki işçilerin bir kısmı el sallayarak selamladı. Arkadaşlarına sahip çıkmayan işçilerin ise başlarının eğik olduğu gözlemlendi. Özellikle Özkanlar Demir-Çelik fabrikasının servisindeki işçiler el sallayarak sınıf kardeşlerine destek verdiler.

Gürmak işçilerine ziyaret

Kocaeli işçileri daha sonra Çiğli Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan Gürmak’ta işten çıkartılan işçilerin yanına gitti. Kocaeli işçileri Gürmak fabrikasının önüne geldiğinde alkış ve sloganlarla karşılandı. Burada bir süre beklendikten sonra Kocaeli işçilerinin akşam saat 19.00’da Karşıyaka İzban önünde yapacakları basın açıklamasına geçildi. Kocaeli ve Gürmak işçileri toplu olarak eylem için yola çıktı.

İzban önünde coşkulu eylem

Saat 18.30’da İzban önüne gelen işçiler, “Kocaeli Kıvılcım - sömürü ve kölelik düzenini yıkacağız -

Kocaeli işçileri”, “Arkadaşım yoksa üretimde yok - Gürmak işçileri” yazılı pankartlar açtı ve MİB flamaları taşıdı. Basın açıklamasından önce Kocaeli işçileri adına konuşan bir işçi fabrika önündeki direnişçi neden 16. gününde sonlandırdıklarını açıkladı. Kocaeli işçilerinin fabrika önündeki direnişlerini bitirmelerinin tek nedeninin ekonomik nedenlerden kaynaklı olduğu belirtilen açıklamada sendikalardan ve diğer demokratik kitle örgütlerinden, siyasi partilerden ekonomik destek alamadıkları belirtildi.

“Kendi güçleri ve sınıf mücadelesini destekleyen dostlarıyla birlikte” ancak 16 gün direnebildik diyen Kocaeli işçisi, mücadelenin bitmediğini, bundan sonra sokaklarda, mahkemelerde ve çalışacakları fabrikalarda mücadeleyi sürdüreceklerini ve ‘kıvılcım’ı Bakırçay havzasına yayacaklarını ifade etti.

Kocaeli işçisi, Bakırçay havzasının bir cehennemden farksız olduğunu, her gün iş kazalarının ve ölümlerin yaşandığı havzada haksızlıklara karşı örgütlendiklerini ancak patronun işçilerin birliğine, kardeşliğine tahammül edemediği için işten çıkartıldıklarını söyledi. Direnişçi başladıklarında karşılarına jandarmanın çıkartıldığını kaydeden Kocaeli işçisi, jandarmanın patronların tarafında olduğunu kaydetti. Yasaların işçiler için ancak direnişçi engellemek için kullanıldığını; fabrika içinde yaşanan hukuksuzluk ve güvencesiz çalıştırmaya gelince ise işlemediğini belirtti.

Ardından Gürmak işçileri söz alarak işten atılma ve direnişçi süreçlerini özetleyerek kazanana kadar direnişçilerine devam edeceklerini söyledi.

Ardından bir Gürmak işçisi, direnişçi ilgili yazdığı şiiri okudu.

Basın açıklamasında ise Bakırçay havzası ve Kocaeli fabrikasındaki kölece çalışma koşulları hatırlatılarak direnişçi de yalnızca Kocaeli işçilerinin değil bütün Bakırçay havzasının direnişçi olduğu belirtildi. Mücadelede Kocaeli işçilerinin sendikalar tarafından yalnız bırakıldığı ifade edilen açıklamada da direnişçi kıvılcımının Bakırçay havzasına taşınacağı ve sömürü düzeninin yerle bir edileceği söylendi.

Basın açıklamasına BDSP, DLB, DGB, DEV TEKSTİL, HDP, Karşıyaka Halk Forumu ve çevredeki emekçiler destek verdi.

Genel kurulda eleştiriye tahammülsüzlük

Birleşik Metal İş Sendikası Gebze Şubesi'nin 13. Olağan Genel Kurulu 18 Ekim'de Gebze Holiday Inn Oteli'nde saat 10.00'da yapılmaya başlandı.

Delegelerin ve katılımcıların selamlanması ile başlayan genel kurul sinevizyon gösterimi ile devam etti. Sinevizyon gösteriminin ardından Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Necmettin Aydın açılış konuşması gerçekleştirdi. Açılış konuşmasında sermayenin içinde bulunduğu krizden, Ortadoğu'da yaşanan direnişlerden, Türkiye'nin ve dünyanın içinde bulunduğu emperyalist savaş sürecinden ve Ankara Katliamı'ndan bahsedildi. 29 Ocak grev sürecinden ve son yıllarda örgütlenen fabrikalardan bahsedilen konuşmada sarı sendikacılık teşhir edildi ve örgütlenme süreçlerinde patron sendikalarının yaptığı engellemeler anlatıldı.

Açılış konuşmasının ardından divan seçildi. Divan adına Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu konuşma yaptı. Serdaroğlu konuşmasına Ankara Katliamı ile başladı. DİSK'in güncel durumu üzerinden yapılan eleştirilere değinip sendikanın siyasetten bağımsız olduğunu öne süren Serdaroğlu, genel kurulda yarışacak iki listeye dikkat çekerek kazananın sendika olması gerektiğini vurguladı.

Serdaroğlu'nun konuşmasından sonra gündem oylaması yapıldı. Oylama tamamlandıktan sonra saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından konuk konuşmaları yapıldı.

Eğitim Sen Gebze Şube Yönetimi adına yapılan konuşmada Ankara Katliamı ve arkasındaki güç odakları üzerine konuşuldu. İşçi ve emekçilerin yaşadıkları sorunlar ve bunun karşısında dünya genelinde ortaya çıkan hareketliliklerden bahsedilen konuşma, işçi ve emekçilerin kurtuluşu için enternasyonal dayanışmanın önemine vurgu yapılarak bitirildi.

EMEP ilçe yönetimi adına yapılan konuşmada ise sendikal bürokrasiye zemin hazırlayacak tehlikeli noktalar üzerinde duruldu. Ardından DİP adına yapılan konuşmada genel kurul selamlandı.

MİB temsilcisinin konuşması kesilmeye çalışıldı

MİB adına yapılan konuşma Ankara ve diğer katliamların hesabını sorma çağrısıyla başladı. Krizin faturasının ödetilmeye çalışıldığı işçilerin saldırılara dünyanın birçok yerinden eylemlerle yanıt verdiği söylenen konuşmada, 29 Ocak grevi ve metal direnişinin de ortaya konan tepkiler olduğu ifade edildi. MİB temsilcisi, 29 Ocak grevi yasaklandığında ortaya bir irade konulamamış olduğunu belirterek irade konulsaydı grevin ardından daha farklı bir Birleşik Metal-İş Sendikası'nın ortaya çıkmış olacağını belirtti. Bu sırada Adnan Serdaroğlu ve Hami Baltacı tarafından konuşma kesilmeye çalışıldı. Bu anti-demokratik uygulamanın doğru olmadığı salondan da ifade edildi. Konuşmasına devam etmeye çalışılan MİB temsilcisinin mikrofonu müdahale eden kişiler tarafından kapatıldı. Bu sırada işçilerin bir kısmı kürsüye saldırgan bir



şekilde müdahale etmeye çalışırken bir kısım delege ve temsilciler de araya girip engellemeye çalıştı. Delegelerin haricinde kimsenin eleştiri yapma hakkının olmadığı ifade edildi. Bunun üzerine MİB temsilcisi, sınıf savaşımının sert olduğunu belirtip eleştirilerin de sert olmasının kaçınılmazlığını vurguladı.

Konuşmayı engelleyen Serdaroğlu, sonrasında "demokrasi" üzerine konuşmalar gerçekleştirdi. Program delege konuşmaları ile devam etti. Sarkuysan'dan, Kroman'dan, Yücel Boru'dan birçok delege konuşma yaptı. Delege konuşmalarının ardından yemek arası verildi.

Delegelerden eleştiriler

Yemek arasının ardından devam eden genel kurul, liste halinde seçimlere gidilmesi önerisi sunularak başladı. Önerinin kabul edilmesinin ardından listelere ve adaylara saat 15.00'e kadar süre tanındı.

Çalışma ve denetim raporları üzerine yapılan konuşmalar çerçevesinde Cengiz Makine, ALSTOM, Sarkuysan'dan, Kroman Çelik, Makine Takım, Yücel Boru, Arpek gibi fabrikalardan bir çok işçi konuşmalar gerçekleştirdi. Konuşmalarda genellikle sendikadaki %35'lik büyümeyle övünülmemesi gerektiği vurgulandı. Ayrıca metal fırtınasının ardından Birleşik Metal-İş'in işçileri kucaklayamadığı eleştirileri yöneltildi. 4 yıldan bu yana hiçbir olumlu gelişmenin olmadığı belirtildi. Muhalif kanadı destekleyen işçilerin vurguladığı yanlardan biri de Schneider Electric'te grev sonrası 60 işçinin işten atılmasına karşın yönetimin hiçbir şey yapmamış olmasıydı. Sendikanın 29 Ocak'taki grevin yasaklanması karşısında takındığı tutum işçiler tarafından eleştiri konusu edildi. Mayıs ayında başlayan fiili grev

dalgasını kucaklayamamasından, sosyal tesislerin işçiler tarafından kullanamamasına kadar bir dizi sorun dile getirildi. Tüm muhalif söylemlerin yanı sıra mevcut yönetimi destekleyen ve sahip çıkan delege konuşmaları da yapıldı.

Konuşmalarda Ankara'da yaşanan katliama değinilerek kardeşlik çağrısı yükseltildi. Konuşmaların geçiş kısımlarında Adnan Serdaroğlu konuşan delegelerin eleştirilerinin bir kısmına açıklamalar getirdi.

Aday konuşmalarına geçilmeden önce Kroman temsilcileri söz aldı. Kroman işçilerinin baş ve üçüncü temsilcileri yönetimi 29 Ocak grevinde grev kırıcılık ile suçladı. Atılan adımların yetersizliğini dile getirerek şunları ifade etti: "Evet Birleşik Metal-İş büyüyor ama bir buğday kadar büyüyor. Çünkü bu anlayış bunu getiriyor. Bu yönetim işçinin iradesini temsil etmiyor. Metal fırtınasının yaşandığı dönem, Türk Metal'in dize getirilmesinin bizim sayemizde olduğu söyleniyor. Bu grevi kimse üstlenemez, biz yaptık diyemez. Üstlenmesi gereken işçilerdir. Muhalefet olarak grev yasaklarına boyun eğen bir anlayışı sendikada istemiyor. Kongrenin salonlarda değil fabrikalarda yapıldığı gün ceketimi alıp gideceğim. 10 yıl sonrasının hesabını yapanlara, hesap sormak için buradayız gerçek bir işçi sendikası olacağız." Kendilerinin muhalif listeyi desteklediğini ilan eden temsilciler kendi yönetimlerinde "buğday tarlası gibi büyümeyi" vaat ettiler. Konuşma alkışlar ve sloganlar eşliğinde sona erdi.

Listeler arasında tartışma

Ve tekrar Kroman, Sarkuysan, Cavo Otomotiv, Bosal, Cengiz Makine, Alstom, Yücel Boru, Arfesan fabrikalarından konuşmalar yapıldı. Konuşmalarla

beraber bu bölüm tamamlandı ve aday konuşmalarına geçildi. İlk olarak, muhalefetin adaylarından Değer Bayır konuşmasını yaptı. Kendini tanıtan, yaşamına ve anlayışına dair konuşmalar yapan Bayık, "Metal işçisi olarak iradeyi temsil etmeyen yönetime karşı adayım" diyerek konuşmasını tamamladı.

Mevcut yönetimde yer alan fakat muhalif tarafın listesinden aday olan Fehmi Elmacı kürsüye çıktı. İçinde bulunduğu süreçte sendika şube yönetiminin "ayak oyununu" dile getiren Elmacı örgütlenme süreçlerinde başarısız olan Eku, Armetal, Cengiz Makine deneyimlerine ve hakim bürokratik algıya işaret etti.

"Bir sendikayı dengelerle değil, ilkelerle yöneteceksin. Beceriksizlikle ihanet arasında ince bir çizgi vardır beceremezsen ihanet edersin" dedi ve Alstom delegelerinin sabah saatlerinde sıkıştırıldığını da belirterek konuşmasını sonlandırdı.

Muhalif kanattan son olarak başkan aday Selçuk Çiftçi söz aldı. Kurulu selamlayarak sözlerine başlayan Çiftçi, "kurulumuza içeriden ve dışarıdan müdahale olmasın" diyerek devam etti. Konuşmasında "Delegelerden attıkları oyun fotoğraflarını çekmelerini, atmadıkları oyları getirmeleri isteniyorsa kimse bize demokrasiden bahsetmesin. Birileri çıkıp sendikayı büyütüp artı yapmasınlar. Biz niye buradayız? Delegeler, yöneticiler neden burada. Bizim işimiz bu, sendikacılık. On binlerce metal işçisi sokağa çıkmışken kucaklamayanlar üç beş fabrika ile övünmesinler" dedi.

Bu anlayışı "eskiden sarıya yakın bir sendikacılık olarak tanımladığını" söyleyen Çiftçi, "fakat şimdi daha da netleşerek sapsarı bir sendikadır Gebze sendika şubesi" diye belirtti. Konuşmaya divan zaman problemini gerekçe göstererek müdahale etti. Divanın bu tutumu Çiftçi tarafından öfke ile karşılandı. Son olarak yapılan sendikacılığın hesaplı bir anlayış olduğunu belirten Çiftçi, "Biz bu anlayışa karşı dün de muhaliftik, bugün de muhalifiz. Bu anlayış değişmediği sürece ölene kadar muhalif olacağız" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Mevcut yönetim ve adayları eleştirileri cevaplamak ve konuşma yapmak için söz aldı. Sırası ile Ali Gündüz, Hasan Gençay ve Necmettin Aydın konuşmalar gerçekleştirdi. Kendilerine yöneltilen eleştirilerin haksız olduğu ve yerinde olmadığı öne sürülerek eleştiriler reddedildi. Aydın, sırf kendilerinin aday gösterilmemesinden kaynaklı muhalif liste oluşturulduğunu belirtip, "üç ay öncesine kadar başkanlık adaylığı için çalışma yapanlar neden şimdi geri çekildi, altı ay önce başkan biz senden memnunuz deyip 3 ay sonra liste çıkarmanın doğru olmadığını söyleyenler neden şimdi adaylar. Biz sizden memnunuz diyenler, bir hafta öncesine kadar başkan bizim gizlimiz saklımız mı var listeniz hazır mı diye sonranlar neden bugün muhalif kanatta yer aldıklarını açıklasınlar" sözleri ile çıkış yaptı. Salonunda hem beğeni hem de öfke ile karşılandı bu sözler.

Sonra kendi faaliyetlerini özetleyip yaptıkları tüm işlerin arkasında olduklarını belirten Aydın, toplu işten atmalar konusunda "neden sadece Schneider Electric'i gördüklerini, Kroman Çelik'te, Makine Takım'daki işten atmaları neden göremediklerini" sordu. Son olarak Can Yücel şiiri ile konuşmayı bitirdi.

Konuşmalar esnasında kısa süreli gerginlikler atışmalar yaşanırken seçimlere geçildi. 212 delegenin tamamının oy kullandığı seçimlerde 3 geçersiz oy çıkarırken, Necmettin Aydın başkanlığındaki mevcut yönetim 119 oyla tekrar seçildi. Selçuk Çiftçi'nin listesi 90 oyda kaldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Gamak Motor'da grev başladı



İstanbul Dudullu OSB'de bulunan Gamak Motor Fabrikası'nda Çelik-İş ile Gamak yönetimi arasında Temmuz'dan bu yana süren TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine **15 Ekim'de grev başladı.**

Sabah fabrika önünde kısa bir basın açıklaması yapılmasının ardından "Bu işyerinde grev vardır!" pankartı asılarak greve başlandı. İşçilerin tepkisi ile zorla greve gittiği anlaşılan sendika sadece grev gözcülerinin fabrikada kalacağını ve tüm işçilerin evlerine gideceğini ifade etti. İşçiler, sendika bürokratları tarafından servislere bindirilerek evlerine gönderildi.

Grev kararı alındığından beri düzenli seslenmelerle Gamak işçilerinin mücadelesini sahiplenen ve kendi birliklerini kurmaya çağıran Metal İşçileri Birliği'ne yönelik tahammülsüzlüklerini gösteren sendika yöneticileri grevin ilk gününde de aynı tutumlarını sürdürdü.

İşçilerin verdiği bilgilere göre sendikanın taslağında %35 ücret zammı istenirken patron %8 zam ile kölece ücretlerin devam etmesini dayattı.

Çalışma koşullarının ağır olduğu Gamak'ta işçilerin en büyük sorunu ücret sınıflandırması.

Sendika bürokratları mücadelenin bundan sonraki seyirinin nasıl olacağına ilişkin soruları yanıtsız bıraktı.

Grevin 5. gününde (**19 Ekim**) grevci işçilere Kristal-İş Gebze Şube yöneticisi ve Metal İşçileri Birliği temsili ziyaret gerçekleştirerek süreç hakkında sohbet ettiler. İşçiler, Gamak'ta şu anda yıllardır yakalamadıkları birliklerinin olduğu ve hep birlikte hareket ettiklerini ifade ettiler. Aldıkları sefalet ücretinden kaynaklı mücadele etmekten başka çareleri kalmadığını söyleyen işçiler, karşılıklı restin çekildiğini ve Gamak işçilerinin geri dönüşü olmadığını belirtti. İşçiler, en büyük sorunun da ücret sınıflandırması olduğunu dile getirdiler.

MİB tarafından yapılan konuşmalarda ise diğer işçi bölüklerine Gamak işçilerinin sesinin taşındığı bildirildi. Ayrıca, patron tarafından gelebilecek olası engellere karşı Gamak işçilerinin tetikte olması gerektiği hatırlatıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

MİB, Gamak grevinin sesini taşıyor

Gamak grevinin kazanması için sınıf dayanışmasının güçlü örülmesi gerektiğine vurgu yapan MİB, 15 Ekim'de afişlerle Ümraniye bölgesindeki işçileri, grevle dayanışmaya çağırdı.

MİB'liler, "Gamak'ta grev kazanacak! Sınıf dayanışmasını büyütelim! Metal İşçileri Birliği"

yazılı ozalitleri, Dudullu OSB, Dudullu, Baraj Yolu ve Sarıgazi'deki birçok noktaya yapıştırdı. Gamak grevinin yanı sıra İzmir'de direnen Kocaer işçileri ile dayanışmayı yükseltme çağrısı yapan MİB, "Atılan işçiler geri alınsın!" yazılı ozalitler de kullandı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Senkromeç'te üretim durdu

İzmir AOSB'de bulunan Senkromeç fabrikasında ücretleri gasp edilen işçiler, 16 Ekim'de üretimi durdurdu. Üretimin durmasının ardından bir araya gelen işçiler, yönetimle toplantı yaptı. Yönetim işçilere 19 Ekim Pazartesi gününe kadar ücretlerin ödeneceği sözü verdi.

Daha sonra kendi aralarında da toplantı yapan Senkromeç işçileri, fabrika içine girdi. Ancak

Senkromeç 2 fabrikasındaki işçiler, patronun sözüne inanmadıkları için üretime başlamadı.

Senkromeç 2'de üretim olmaması nedeniyle 1 ve 3'te de üretim olmadığı bilgisi verildi.

Senkromeç 2 fabrikasındaki tüm baskılara karşın üretime başlamayarak direnişlerini sürdürdü. 19 Ekim günü patronun maaşların tamamı yerine yüzde 75'ini yatırması direnişi sürdüren işçileri bir kez daha haklı çıkarırken Senkromeç 1 fabrikasındaki işçiler de üretimi durdurdu. Direniş sonucunda maaşların tamamının yatırılmasıyla eylem sonlandırıldı.

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi Genel Kurulu...

İç gerilimler, tahammülsüzlükler

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın şube genel kurulları gerçekleşiyor. Şube genel kurullarından yansıyanlarla merkez genel kurula doğru ilerleniyor. 18 Ekim Pazar günü Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi'nin genel kurulu gerçekleşti. Diğer genel kurullarda olduğu gibi Gebze genel kurulunda da "demokrasi şöleni" vurgusu öne çıkartıldı. Ama demokrasinin kendi çizdikleri çerçevenin dışında değerlendirmelere ne kadar kapalı olduğunu bu genel kurulda bir kez daha gördük. Diğer bir noktası yine diğer genel kurullarda ifade edildiği gibi Birleşik Metal'in siyasetlerden bağımsız olduğu vurgusuydu. Bu vurgu; işçilere siyasal zeminde müdahaleye kapalıyız demektir. Bu vurgu; örgütlü işçinin varlığından rahatsızız demektir.

Demokrasi ve mücadelelilik hayatın içinde sınırlanır

Genel kurullarının demokrasi şöleni olduğunu iddia edenlerin öncelikle geride bıraktıkları 4 yılına bakmak gerekir. Onların demokrasisi nasıl süreçler işlettikleriyle aslında işletmedikleriyle anlaşılır. Metal grevi sürecine ve genel kurulun hemen öncesine bakmak bile demek istediğimizi somutlayacaktır.

Metal grevinde yasağa boyun eğilmiştir. Tek bir fabrikada işçilerin kararının ne olduğu sorulmamıştır (MESS'ten çıkan sözde hak kazanılan fabrikaları da katarak söylüyoruz). Buna rağmen işçiler devam diye sesini yükseltmiştir, bu ses yok sayılmıştır. Genel kurulda muhalif listeden çıkanlar bile grevin sürmesi gerektiğini ifade eden işçilere maceracı demiştir. İşçiyeye güvensiz merkez yönetimin ve yöneticilerin aldığı karar dikte edilmiştir.

Metal grevinden sonra ortaya çıkan metal fırtınasının "maceracıları"nu bu ruh halinden kurtulamayan yalın sendikanın bünyesi kabul etmemiştir. Tüm basiretsizliğine rağmen Birleşik Metal'e gelen işçilerin enerjisini kuşanmak yerine enerjiyi soğuran bildik tutumlar takınılmıştır. Metal fırtınasının kendi eserleri olduğunu bir "övünç kaynağı" gibi anlatmalarına rağmen YHK kararına neden boyun eğdiklerini, neden ses çıkartamadıklarını ise suskunlukla geçiştirmişlerdir.

Kendi çizgisinden bağımsız yol yürüme çabası içerisinde olan fabrikaların nasıl kendi kaderlerine terk edildiklerine EKV Fren Kampana örneği başlı başına yeterlidir. İşçiler Birleşik Metal'de kalmak istemelerine rağmen daha mahkeme kararı netleşmeden bile kendi ağızlarıyla işçilere Çelik-İş'e dönmeleri ve oranın içerisinde "mücadele" etmeleri söylenmiştir. M&T Reklam işçilerinin direnişini bitirmek için harcadıkları çabayı da özel olarak belirtmek gerekir.

Büyüdüğünü söyleyen, bünyesine kattıklarının isimlerini sıralayan sendika söz mücadele etme isteği içerisinde olan işçilerin olduğu fabrikaların kaybedilmesine gelince neden eksikliklerini, hatalarını irdeleyen bir yaklaşım ortaya koymamaktadır? Fabrikaların çoğunda genel kurul delegeleri neden seçimle değil de atamayla belirlenmiştir? Bu sorulara verecekleri cevap ne yazık ki bellidir, aslında istedikleri



daha iyi bir sendikal mücadele değildir, istedikleri koltuklarında oturmaya devam etmektedir.

İç gerilimlerle geçen bir genel kurul

Gebze, Birleşik Metal-İş açısından önemli bir bölge. Tam da bununla bağlantılı olarak 29 Ocak grevi açısından da önemli ve belirleyici olacak bir merkezdi. 29 Ocak'taki grev yaşağına karşı bir irade konulamamış olmasına yönelik tepkinin bir düzeyde de olsa biriktiği bir bölge diyebiliriz. Bu birikmiş tepki belli fabrikalarda temsilcilik seçimlerine yansımıştı, onun devamı olarak genel kurula da yansıdı.

Mevcut yönetimden oluşan 'Beyaz Liste'nin karşısında farklı çizgilerde olsa da grev vb. süreçlere yönelik tepkilerle yan yana gelmiş bir 'Mavi Liste' vardı. Genel kurulda muhalif delegelerin en çok vurguladığı eleştiriler; grev yaşağının ardından işçilerin iradesinin çiğnenmiş olması, grev sonrasında Schneider Elektrik'ten 60 işçinin işten atılmasının karşısında durulmamış olması, metal fırtınasının kucaklanamamasıydı.

Mevcut yönetime dair ortaya konan belli eleştiriler olsa da, muhalif listenin içerisinde yer alan KP'nin grev yaşağına karşı alınan kararın nasıl seslendiricisi olduklarını çok iyi biliyoruz. Ne kadar muhalif tutum içerisinde gibi görünseler de aslında Birleşik Metal-İş içerisinde yerleşmiş uzlaşmacı-icazetçi sendikal anlayışla problem yaşamadıklarını, kurul öncesinde yönetimde yer alıp alamamak sorununa indirgenen bir muhalefet çizgisiyle sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarından doğru bakmadıklarını ve var olan çizginin devamcısı olduklarını görüyoruz. KP'nin bu anlayışına sözde Birleşik Metal-İş içerisinde "demokrasi" bayrağı açan EMEP'in de dahil olduğunu, onlar için de tek sorunun yönetimde yer alıp almamak çerçevesinde şekillendiğini mevcut genel kurul bir kez daha bize göstermiş oldu.

Sınıf sendikacılığı anlayışını koltuk pazarlıkları üzerine şekillendiren ve mücadele anlayışını ve ufkunu yasal cendereye sıkıştırmanın, bugün metal işçileri içerisinde artık bir eylem biçimine dönüşen fiili meşru mücadele çizgisine uygun davranmaları beklenemez. Bu anlayışın metal işçisine ne 2017'de nede herhangi bir zamanda katkısı olmayacağı gibi, mücadelenin

önüne çekilen duvar olmaktan da başka bir sonuç üretmeyecek.

Genel kurulun sonucunda 'Beyaz Liste' ile temsil edilen mevcut yönetim bir kez daha kazanmış oldu. Metal işçilerinin yaşadığı süreçlerden yeterince ders çıkartılmamış, homurdanmalar olsa bile sendikanın tablosunun değişmesi için örgütlü ve güçlü bir zemin henüz açığa çıkmamıştır.

Metal İşçileri Birliği sınıf sendikacılığının tek temsilcisidir

Genel kurulda yine bizler için yeni olmayan bir saldırganlıkla karşı karşıya kaldık. Daha iyi bir sınıf mücadelesi için nasıl bir Birleşik Metal olması gerektiği üzerine konuşan MİB temsilcisi susturulmaya çalışılmış, MİB'e yapılan saldırı ile bir kez daha sözde demokrasi oyunları açığa çıkmış oldu. Metal grevi ve metal fırtınası üzerinden değerlendirme yapılan konuşmada Birleşik Metal'in eksiklikleri ortaya konulurken mikrofonu kapatma, kürsüden indirme, salonu provoke etme girişimleri de gerçekleri duymaya dayanamayan, delegeler üzerindeki ideolojik hegemonyalarının, büyülerinin bozulmamasını isteyen bir psikolojinin dışı vurumundan başka bir şey değildir.

Genel kurulda her iki liste de belli vesilelerle MİB'in konuşmasını işaret ederek işçilerin algısında MİB dışılanmaya çalışılmıştır. Çünkü her iki anlayışın da gelip takıldığı bir sınır olduğunu gördük. Diğerine göre daha ileride görüneni de aslında sadece diğerine göre ileridedir, bu yanıltıcı olmamalıdır.

Bunun için sözde "düşmanların" MİB'e karşı ortak tutum almalarının gerisinde de aynı çizginin taşıyıcısı olmalarından başka bir şey yatmamaktadır. Köhneleşmiş bir yapı ve anlayış ile bunun taşıyıcısı kimlikler metal işçisinin bugünkü mücadelesini sahiplenemezler. Bugün Gebze genel kurulunda da açığa çıkan olgu şudur ki, sınıf içerisinde iki çizgi ve bu iki çizgiyi temsil eden iki odak var. Birincisi uzlaşmacı-icazetçi sendikal anlayış konusunda bugün ortaklaşanlar ve ikincisi Metal İşçileri Birliği. Bu yüzden MİB sınıf sendikacılığı çizgisini sahiplenen ve bunu metal işçileri içerisinde ete kemiğe büründürmeye çalışan tek anlayıştır.

Gürmak Amortisör'de direniş ve kıyım

İzmir Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Gürmak Amortisör A.Ş.'de geçtiğimiz hafta başında 3 işçi işten atıldı. İşçi kıyımının hiçbir gerekçe gösterilmeden 14 Ekim'de de devam etmesi üzerine Gürmak işçileri, **15 Ekim** saat 14.50 itibarıyla arkadaşlarının işe geri alınması için üretimi durdurdu.

Patronun haksız ve hukuksuz işçi kıyımını protesto eden işçiler, diğer yandan da tehdit edilmeye başlandı. Fabrikaya noter getirildi. Baskı ve tehditlere karşı taleplerinin net olduğunu belirten Gürmak işçileri, Metal İşçileri Birliği Facebook sayfasında yayınladıkları mesajla baskılara tepki göstererek dayanışma çağrısı yaptılar.

Gürmak işçileri akşam saatlerinde de Aliğa'da eylem yapan Kocaer işçileri ziyaret etti. Devrimci Gençlik Birliği de "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganıyla işçilerin yanına geldi. DGB adına konuşma yapan bir genç devrimci "Sizin mücadeleniz bizlerin yaşamından ayrı düşünülemez. Mücadeleniz mücadelemizdir" dedi.

Gürmak işçileri, direnişin 2. gününde de (**16 Ekim**) sabah fabrikalarına gelerek sendikal faaliyet yürüttükleri için işten atılan arkadaşları işe geri alınana dek mücadelelerini sürdüreceklerini kaydetti.

İşçiler, sabah saatlerinde avukatlarla görüşme gerçekleştirirken sınıf dostları da Gürmak işçilerini yalnız bırakmadı.

Öğlen saatlerinde ise daha önce birçok fabrikada olduğu gibi Gürmak patronunun imdadına da polis yetişti. Patronun isteği üzerine fabrikaya giren çevik kuvvet, işçiler üzerinde baskı uygulamaya başladı.

Direnişin 5. gününde (**19 Ekim**), polis baskısıyla direnişi kırmaya çalışan patronun bu girişimi başarılı olmayınca işten atma saldırısı devreye sokuldu.

Topluca fabrika çıkışı kapısında sloganları ile saldırıyı protesto eden işçiler daha sonra onur kırıcı muameleye maruz kaldılar. Tek tek güvenliğe çağrılarak iş çıkış kağıtları verilen işçilere 'üretim girmemelerine rağmen mala zarar vermek' gibi iddialarla karalama kampanyasına girildi.



Dedektör ile kontrol edilen işçiler, iş elbiselerini yerlere bırakarak onursuz uygulamayı protesto etti.

Metal İşçileri Birliği ise Gürmak işçilerine saldırı karşısında kenetlenme çağrısı yaparak: "Şimdi kenetlenme zamanı, onuruna, işine ve arkadaşına sahip çıkma zamanı..." dedi.

Direnişin 7. gününde (**21 Ekim**), işçiler Gürmak Amortisör Otomotiv San. ve tic. A.Ş.'yi 5 er kişilik gruplar halinde Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne şikayet etti.

Diğer yandan işçilerin 'muhibir' diye adlandırdığı bir patron yandaşı direnişçilerin yanına gelerek tahriklerde bulundu. İşçiler, provokasyon girişimlerine karşı "bunlarla bizi yıldırılmazsınız" ifadelerini kullandı.

Diğer yandan işçi düşmanı Gürmak Yönetim Kurulu, Çelik-İş Bölge Sorumlusu'na işçileri tekrardan işe geri almayacaklarını bildirdi. İşçiler, yönetimin kararını kendi aralarında toplantı yaparak değerlendirdi.

Kızıl Bayrak / İzmir



"Onurumuz için mücadele edeceğiz ve kazanacağız"

Gürmak işçileri, fabrikada işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması ve işçi kıyımlarına karşı örgütlendiklerini belirterek bunun karşılığında kıyım saldırısı ile karşılaştıklarını kaydetti. Atılan işçilerden Murat isimli işçi, "Onurumuz için mücadele edeceğiz ve kazanacağız" dedi.

Direnişçi Gürmak işçisi ile gerçekleştirdiğimiz röportaj şöyle:

- Fabrikadan neden çıkarıldınız?

Murat: Fabrikada birlik ve beraberlik çalışması yapıyorduk. Daha sonra sendikal hareket yürütmeye başladık. Belirli bir sendikal faaliyet yürüttükten sonra Pazartesi günü (12 Ekim) işçi kıyımları başladı. İlk olarak 3 sendika üyesi arkadaşımız, daha sonra biz işten çıkarıldık.

Biz Gürmak işçileri olarak her zaman bu direnişin arkasındayız. Onurumuz için mücadele edeceğiz ve kazanacağız diyorum.

- İşten atılırken size ne sebep gösterdiler?

'Performans düşüklüğü' falan gösterdiler. Ama normalde sendikal sebepler ve Yücel Memiş arkadaşımıza şahitliğim vardı. Bu sebeplerden olduğunu düşünüyorum.

- Direniş nasıl devam ediyor?

Diğer vardiya ile birleşiminden itibaren içerideki direnişimiz çok güzel. Bütün arkadaşlarımız, dışarıdaki arkadaşlarımız işe alınsın diye işi bıraktılar. Onurlu bir eylem yaptılar. Patrona karşı, bu düzene karşı seslerini haykırdılar.

- Faaliyet nasıl başladı, sürecin nereye gitmesini bekliyorsunuz?

Yaklaşık 5-6 ay önce birlik ve beraberlik niteliğinde, arkadaşlarımızla konuşmalar yaparak, içerideki sorunlarımızı paylaşarak, neler yapabileceğimizi tartışarak, 'bu işçi kıyımlarına karşı nasıl bir mücadele verebiliriz', bunları konuşarak, 'içerideki iş güvenliğinin etkili olmadığı yerlerde nasıl şeyler yapabiliriz', 'nasıl güvenli hale getirebiliriz' diye başladı.

Bir süre sonra belirli üyeliklere başlandı, üyeliklere başlandıktan sonra aramızda belirli sızmalar oldu. Sızmalar olunca da patron buna önlem olarak performans düşüklüğü, amirlere karşı gelme gibi sebepler göstererek işçi kıyımlarına başladı. Pazartesi günü 3 arkadaşımızı işten attıktan 2 gün sonra beni ve depocu Hasan arkadaşı işten attı. Bu nedenle direnişimiz başladı ve çok da güzel gidiyor şu anda.

Kızıl Bayrak / İzmir

Gürmak direnişiyle uluslararası dayanışma mesajları

Gürmak işçilerinin sendikal faaliyet yürüttüğü için işten atılan arkadaşlarının işe geri alınması için başlattığı direniş, Uluslararası Otomotiv İşçileri Konferansı'nda da yankı buldu. Konferansa katılan Metal İşçileri Birliği temsilcisi, Gürmak işçilerinin sesini uluslararası platformda duyururken İspanya, Almanya ve Brezilya'dan öncü metal işçileri de Gürmak işçilerine dayanışma mesajlarını gönderdiler.

Brezilya'dan General Motors işçisi, CSP Conlutas Genel Sekreteri ve Uluslararası Otomotiv İşçileri Konferansı Yürütme Kurulu üyesi **Carlos Luis Mancha** şunları söyledi: "Brezilya işçilerinden onurlu direnişlerini sürdüren Gürmak başta olmak üzere Türkiye işçi sınıfına selamlarımı gönderiyorum. Yaşasın direniş, yaşasın dayanışma!"

İspanya Renault fabrikasında çalışan **Unai** adlı işçi

ise direnişteki Gürmak işçilerine şu mesajı gönderdi: "Merhaba. Ben Unai. İspanya CGT Sendikası'nın üyesiyim. Şu anda Uluslararası Otomotiv İşçileri Konferansı'nda bulunuyoruz. Bu toplantıda siz Gürmak işçilerine dayanışma duygularımızı gönderiyorum. Kavganız umut dolu olsun. Yaşasın mücadelemiz!!!"

Eslingen Festo fabrikasından sendika başkanı **Huber** de şunları söyledi: "Merhaba, Gürmak işçileri! Ben Eslingen Festo fabrikasından sendika başkanım. Size buradan, Almanya'dan candan selamlar. Aldığım duyumlardan sizin mücadeleye başladığınızı öğrendim. Uzun soluklu olmanızı diler, selamlarımı gönderirim. İzmir'e sevgiler."

B/S/H işçilerinden adliye önünde eylem



Çerkezköy'de kurulu B/S/H Ev Aletleri Sanayi'de Türk Metal'den kurtulmak istedikleri için işten atılan işçilerin işe iade davası 21 Ekim'de İstanbul Anadolu Adliyesi'nde görüldü. İleri bir tarihe ertelenen dava öncesinde ise B/S/H işçileri adliye önünde eylem yaptı.

Adliye binası önünde buluşan işçiler, Metal Fırtınada İşsiz Kalanlar Platformu imzalı "İşten atmalar yasaklansın! B/S/H'ta baskı ve yoğun sömürüye, Türk Metal'in ihanetine karşı mücadeleye devam!" yazılı ozalit açtılar. İşçiler ayrıca, Metal İşçileri Birliği (MİB) imzalı "Yaşasın sınıf dayanışması!" ve "Yaşasın onurlu direnişimiz!" şiarlı dövizler taşıdılar.

Alkışlarla başlayan eylemde "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları atılırken, yine aynı gün işe iade davaları görülmesi nedeniyle adliyeye gelen SeraPool işçileri de eyleme katıldı.

İşçiler adına yapılan basın açıklamasında ağır

çalışma koşulları, sefalet ücretleri ve Türk Metal çetesine karşı mücadele etmek istedikleri için işten atıldıkları belirtilerek şunları söylendi:

"Bu yaşananların hepsi sermayenin örgütü MESS ve Türk Metal işbirliği ile gerçekleştirilmiş organize bir saldırdır. Bu saldırı sadece bizim fabrikamızda da yaşanmamıştır. Bölgemizde kurulu olan Arçelik, HEMA, Trakya Döküm olduğu gibi başka illerde kurulu olan Ford'da, Tofaş'ta, Coşkunöz'de, ORS'de ve daha bir çok fabrikada aynı sebeplerle işten atmalar oldu. Bu saldırının hedefinde metal fırtına ile ayağa kalkan onurlu metal işçileri var. Artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak!"

Açıklamada, bu ablukanın dağıtılacağı mücadeleye devam edileceği vurgulanarak "Metal işçisi köle değildir. Yaşasın Metal İşçileri Birliği!" denildi.

Kızıl Bayrak / Kartal

SeraPool işçilerinden basın açıklaması

Cam Keramik-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan ve ücretleri ödenmeyen SeraPool işçilerinin 21 Ekim Çarşamba günü ilk davaları görüldü. Bir kısım işçinin sabah saatlerinde görülen ilk davası 26 Ocak'a ertelendi. Öğleden sonraki ikinci davada ise diğer işçilerin işe iade davası ile patronun işçileri suçlamak ve karalamak için açtığı iki dava görülmeye başlandı.

SeraPool işçileri seslerini duyurmak için adliye önünde "SeraPool işçileri köleliğe karşı direniyor!" şiarlı ozalit ile basın açıklaması gerçekleştirerek patronların ve yasaların ortak çalıştığını, 4 ayda bitmesi yasalarca onaylanan işe iade davalarının uzatıldığını ve işçilerin kararlılıklarından vazgeçirilmeye çalışıldıkları vurguladılar.

DİSK Keramik-İş adına yapılan açıklamada şunlar ifade edildi:

"SeraPool işçileri ağır çalışma koşullarına ve düşük ücretlere isyan ederek 'artık yeter bu böyle gitmez' diyerek kendi aralarında birliklerini sağladılar ve sendikamızda örgütlenmeye başladılar. Bu hak işçilere emekçilere tanınmış anayasal bir haktır ve bunu kullanmak üzere harekete geçen SeraPool işçisinin de başına Türkiye'deki diğer sınıf kardeşlerinin

başına gelen oldu ve işten atıldılar. Sözde yasalar işçinin örgütlenmesinin önünü açıyor fakat pratiğe baktığımızda bu yasaların tamamen patronların, zenginlerin işine yaradığını görüyoruz. Bu kirli düzene dur demenin yolu ise güzel ülkemizde işçilerin birliğini sağlamaktan geçiyor. Ülkenin dört bir yanında işçiler, emekçiler diline, dinine, mezhebine bakılmadan ağır sömürü koşulları altında çalıştırılıyor ve kölece bir yaşam önlerine konuluyor. İşte SeraPool işçisi önlerine konan bu kötü koşulları kabul etmeyerek meşruyetini ve gücünü birliğinden alarak örgütlenme özgürlüğünü kullandı. Evet hukuki olarak mücadelemiz devam ediyor sonuna kadar da devam edecek fakat asıl kazanım işçiler fabrika fabrika işverenlere karşı örgütlenince gerçekleşecek."

"SeraPool işçisi direnişin simgesi!" sloganını haykıran işçiler, açıklamanın ardından başlayan duruşmalara katılmak için adliyeye girdi.

SeraPool işçileri aynı zamanda adliyede davaları görülen B/S/H işçilerinin basın açıklamasına da destek vererek sınıf dayanışmasının önemine dikkat çekti.

Kızıl Bayrak / Kartal



"Sonuna kadar gideceğiz, direneceğiz!"

SeraPool'da sendikalaştıkları için patronun işten atma saldırısıyla karşılaşan ve aylardır fabrika önünde direnen kadın işçilerle konuştuk. Ağır çalışma şartlarına karşı örgütlenmelerini belirten kadın işçiler, "sonuna kadar gideceğiz, direneceğiz" dedi.

- Fabrikada çalışma şartlarının nasıldı?

Nazire: Çalışma şartlarımız çok ağırdı, 30-40 kiloluk kasaları kaldırmamız isteniyordu bizlerden. Fabrikanın havalandırması yok, tozun içerisinde çalışıyoruz ama maske verilmiyor. Verilen maske, eldiven vb. malzemeler de çok kalitesiz.

Bununla birlikte çok yoğun bir baskı vardı üzerimizde. Ramazan ayında oruç tutmayanlara yemek verilmiyordu, oruç tutanlara ise yemek fişleri verilmiyordu.

İşte bu şartlar nedeniyle 'sendikalı olmak gerekir' dedik ve sendikalı olduk.

- Örgütlenme süreci nasıl örüldü?

9 senedir SeraPool'da çalışıyorum. Öncesinde de sendikalaşma girişimleri olmuştu, deneyimler vardı. Onlardan çıkardığımız derslerle birlikte son süreçte, grup grup, bölüm bölüm örgütlendik.

- Direnişçi bir kadın olarak işçilere nasıl bir mesaj verirsiniz?

Bizlerin kazanması birlik olmaya bağlı biz işçilerin birlik olmasına bağlı.

SeraPool'daki direnişi biz sürdürüyoruz, biz yönetiyoruz, sendikacılar bizlere sadece yardımcı oluyor, destek oluyor.

- Direnişe dair düşüncelerinizi paylaşır mısınız?

Sezgül: 100'ü aşkın zamandır gidenleriyle, eksikleriyle burada direnmeye devam ediyoruz. Bizler yanlış bir şey yapmadık, yasal hakkımızı kullandık sendikalaştık. Çalışma şartlarımızın düzeltilmesi için buradayız.

Ben açılıklı yapıyordum fabrikada ama tabak durulamadan, yemek dağıtımına, servis açmaya bütün işlere koşturuluyordum. Bu haksızlıklara karşı hakkımızı aramak için buradayız ve sonuna kadar gideceğiz, direneceğiz.

Kızıl Bayrak / Kartal

Bolu Ruh Sağlığı Hastanesi'nde grev

Türkiye'deki tüm dal hastanelerinde devam etmekte olan gelir adaletsizliğini ve performans sistemini protesto eden Bolu İzzet Baysal Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi çalışanları 2 günlük grev kararı aldı. 21-22 Ekim'de hayata geçirilen grev karşısında hastane yönetimi tarafından çeşitli tehdit ve baskılarla karşılaşan emekçiler, kararlı duruşları ile grevin ilk gününü yüksek bir katılımı ile gerçekleştirdiler.

21 Ekim'de saat 12.30'da hastane önünde bir araya gelen emekçiler, bakanlık ve yönetimi yaşananlar konusunda uyardı ve burada basın açıklaması gerçekleştirdi. SES, Türk Sağlık-Sen, Türk Tabipleri Birliği ve Türk Psikiyatri Derneği'nin de yer aldığı basın açıklamasında sağlıkta dönüşüm sisteminin sağlık çalışanlarını ve hastaları her geçen gün daha fazla mağdur ettiği belirtilerek hastaların ödediği katkı ve katılım paylarının giderek arttığı, sağlık çalışanlarının gelirlerinin ise azaldığı belirtildi.

Bolu Kamu Hastaneleri Birliği Genel Sekreterliği'nin talebiyle hastanede bir görüşme gerçekleştirildiği belirtilen açıklamada sorunun tespiti konusunda bir mutabakata varıldığı ancak acil ve somut bir çözümün üretilmediği kaydedildi. Gelir adaletsizliği ve hak mağduriyetinin giderilmesi, ek ödeme, hak ve özlük kayıplarının kanuni düzenlemeyle giderilmesi, nitelik kaybına neden olan asistan hekimlerin iki farklı birimde öncelikli olarak hasta bakmaya zorlanmalarının sonlandırılması talepleriyle açıklama sona erdi.

Kızıl Bayrak / Bolu

2015 yılının ilk 9 ayında 1317 işçi can verdi

İHD İstanbul Şubesi, 2015 yılının ilk 9 ayında 1317 işçinin iş cinayetlerine kurban gittiğini açıkladı. 20 Ekim'de dernek binasındaki basın toplantısında açıklamayı yapan İHD Yönetim Kurulu ve Çalışma Komisyonu Üyesi Osman Özkan şunları söyledi:

"2015 yılının Eylül ayında iş cinayetlerinde hayatını kaybedenlerden biri de, 6331 sayılı yasa kapsamında görevlendirilen İş Sağlığı ve İş Güvenliği Uzmanı'dır. 6331 sayılı yasadaki, maden ocaklarında, kazalarda işçilerin ölmelerini önlemek için patronların yapması gereken düzenlemelerin ve devletin denetleme yükümlülüğününün 2019 yılına kadar ertelendiğini Eylül ayındaki basın açıklamamızda duyurmuştuk. Bu düzenleme, sözü edilen tarihe kadar artarak devam edecek olan iş cinayetlerine siyasi iktidar ve patron seyirci kalacak anlamına gelmektedir. Hız kesmeden devam eden iş cinayetlerinde İSİG Meclisi'nin verilerine göre Eylül ayında, bir önceki Ağustos ayından 19 fazla ile en az 177 işçi can vermiştir. Bu sayının yüzde 10'u kadın işçidir. Yine İSİG Meclisi'nden aldığımız bilgilere göre bu yılın ilk 9 ayında patronların kasaları dolup taşarken 1317 işçi can vermiş oldu. Savaşlarda görülebilecek dehşet verici bu kara tablo ne yazık ki, çalışma hayatındadır. Bu ülkede çalışarak yaşamak, savaşarak yaşamaktan daha risklidir. İş cinayetlerinde Türkiye dünyada 3. ve Avrupa'da 1. sıradadır."

Ereğli OSB'de 'infial' yaşanıyor



Sermayenin köle-işçi talebi doğrultusunda Ereğli Organize Sanayi Bölgesi'nde yaratılmak istenen sömürü cennetinde, tek bir fabrikadaki sendikalaşma girişimi patronlarda 'infial' yarattı. Patron yanlısı Türk Metal'in dahi bir fabrikada örgütlenme girişimi üzerine sendika düşmanı histeri, fabrika kapatmaya giderken Ereğli Ticaret ve Sanayi Odası, OSB'deki patronların 'sendika' nedeniyle 'infial' içinde olduğunu açıkladı.

Zonguldak'ın Ereğli ilçesi Ticaret ve Sanayi Odası, 14 Ekim'de düzenlediği basın toplantısında patron yanlısı Türk Metal'in OSB'deki Tat Metal fabrikasındaki örgütlenme girişimi hakkında açıklamalarda bulundu. Sendika düşmanı histerinin gözler önüne serildiği basın toplantısında gazeteciler, Tat Metal fabrikasının, önünde yapılan eylem üzerine kapatılmasını gündeme getirdi.

Gazetecilerin sorusunu cevaplayan Ticaret ve Sanayi Odası (TSO) Yönetim Kurulu Başkanı Yaşar Tetiker, işveren temsilcisi olduklarını belirterek "işçi kardeşlerimiz de bizim vatandaşlarımız" ifadelerini kullandı ve şöyle konuştu:

"Ama yeni filizlenmeye başlayan organize sanayi bölgemizdeki hep söyledik daha yeni yeni rehabilitasyonu yaptık. Ayağa kaldırdık. Organize sanayi bölgesinin hangi aşamalardan, hangi sıkıntılardan bu noktalara geldiği belli. Şimdi sendika faaliyetlerinin çalışması, sendikal faaliyetlerin oluşması bana göre zamansız bir oluşum. İyi bir zamanlama değil açıkçası."

"Sendika gelecekse yatırımları niye yaptık"

Konuyu Türk Metal ile de görüştiklerini de kaydeden Tetiker, patronların sendikasız, güvencesiz olarak adeta köle çalıştırmak istediklerini şu ifadelerle ortaya koydu:

"Buradaki esas mesele, bundan sonra yatırım

yapacak arkadaşlarımızın yatırımdan vazgeçmesi. Bizi ürküten ve korkutan o. Geçen gün organize sanayi bölgesinde yapmış olduğumuz toplantıda sanayicilerimiz, 'Al bizden bu yeri istemiyoruz. Sendika gelecekse biz bu yatırımları niye yaptık. Bize bu yerleri neden verdin' dediler. İkna etmeye çalıştım. İkna da ettim zannediyorum. Ancak Akın Tatoğlu'nun ikna olması çok zor. O belirli yerleri de organize sanayide iptal etti. Açıkça söyleyeyim ki yatırım yapmaktan vazgeçti. Yani bir takım sıkıntılı günler yaşıyoruz. Ancak burada karşılıklı olarak bu konuya çözüm bulmak zorundayız."

Gazeteci: Neden burada örgütleniyor ki?

İbret verici toplantıda sermayenin gazetecileri de "ERDEMİR'de yetkili olan sendikanın hemen yanı başındaki bu işçileri sendikalı yapmak varken, Tat Metal'de sendikalaşma çalışması başlatmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?" şeklinde sorular sorarken Tetiker ise kendi bölgelerindeki 'infial' ile ilgilendiklerini kaydetti:

"Bir infial var organize sanayi bölgesinde"

"Bizim için önemli olan Karadeniz Ereğli'deki yatırımcının kahretmesi ve yatırımdan vazgeçmesi. Bizi en fazla ilgilendiren taraf o. Bize organize sanayide açtığı yara çok daha büyük. Orada işçiler iyi ya da kötü kendi kaderine razı olmuş, o vaziyette çalışıyor diyelim. Ama burada tamamen işvereni sürükleyen bir hadise yaşıyoruz. Şu ortamda bir infial var organize sanayi bölgesinde. Yer alan bir takım sanayicilerimiz, yeri geri vermek isteyen ve yatırımdan vazgeçmek isteyen sanayicilerimiz var. Bütün bunların bir araya gelerek ele alınması lazım. Biz bu konuda mücadelemizi veriyor, ara buluculuğu yapıyoruz."

Yeni dönem, devrimci sınıf

İkinci emperyalist dünya savaşı sonrası dönem kapitalizmin genişleme dönemidir. Bu yaklaşık yirmi yıl sürdü. '70'lerde yeni bir iktisadi kriz baş gösterdi. Söz konusu bu krizin, bir çöküntüye yol açmasına fırsat verilmedi, çeşitli yöntemlerle ertelendi. Önce neo-liberal politikalar devreye sokuldu. Bunu küreselleşme saldırısı izledi. Sonrasında ise, Sovyet ve Doğu Bloku'nun yıkımı kapitalizmin imdadına yetişti.

Tahmin edileceği üzere, bu süreçlerde krizin tüm faturası işçi, emekçi ve ezilen halklara ödetildi. Buna rağmen kriz atlatılmadı. Her zaman olduğu gibi, her erteleme, atlatılmak şurda kalsın, yeni ve daha yıkıcı bir krizi mayaladı. Nitekim bu kez de böyle oldu. 2008 yılında, hem de sistemin kalbinde, yani ABD'de, geçmiştekilerden daha kapsamlı, daha şiddetli ve dolayısıyla tüm sonuçlarıyla, kendisini bir finans krizi halinde ortaya koyan daha yıkıcı bir kriz patlak verdi. Bu kriz gerçekten de büyük, derin ve küresel bir krizdi. Sadece geri ve yoksul ülkelerde değil, en gelişmiş kapitalist ülkelerde de etkisini gösterdi. O kadar ki, neo liberal saldırı politikaları belki de en eksiksiz ve en şiddetli biçimde bu ülkelerde uygulandı. Dönemi karakterize eden sağ rüzgarlar buralarda esti. ABD'de Regan, İngiltere'de Margret Teacher ve Almanya'da Helmut Kohl iktidar oldu. Sistemin çökmesini ertelemek de ancak bu sayede başarılabilir.

Büyük bir acımasızlıkla uygulanan neo liberal iktisadi ve sosyal yıkım politikalarına ve başvuru olan önlemlere rağmen kriz atlatılmadı, hala devam ediyor. Atlatılmak şurda dursun, sürekli yeni sorunlar biriktiriyor. Daha bir derinleşiyor, daha bir yayılıyor. En güçlü ülke ekonomileri dahi bu krizden kaçınamıyor. Çin buna en iyi örnektir. Her sarsıntıda, Çin borsasının sallanması bunun ifadesidir.

Kriz sadece işçi ve emekçileri değil, orta sınıfı da yıkıma uğrattıyor. Bugünkü kriz o denli büyük, o denli derin ve o denli kapsamlıdır ki, en zayıf ve en güçlüsü ile tüm kapitalist ülkelerdeki işçi ve emekçileri etkiliyor. Kapitalist sınıf, sadece en geri ülkelerdekilere değil, kapitalizmin orta derecede geliştiği ülkelerdekilerine de, daha da önemlisi en gelişmiş ülkelerin işçi ve emekçilerine dahi artık taviz veremiyor. Tam tersine, işçi ve emekçilerin yılları bulan dışa dış mücadelelerin sonucunda ve gerçekten de ağır bedeller ödeyerek kazandığı iktisadi ve sosyal hakları, tek tek geri alıyor, gaspediyor.

Kapitalizmin yeniden krize girdiği '70'lerden itibaren hayata geçirilen, işçi ve emekçi kitlelerin tarihi kazanımlarına dönük iktisadi ve sosyal yıkım saldırıları bunun ifadesidir. Bu saldırılar hala tüm acımasızlığı ile her yerde uygulanmaya devam ediliyor. Doğal olarak bu saldırılar en başta az ve orta gelişmiş ülkelerde ve bu ülkelerdeki işçi ve emekçiler üzerinde etkili oluyor. Ancak, örneğin zengin kıta Avrupa, bu zengin kıtanın



en güçlü ekonomisine sahip olan Almanya bundan muaf değil. Burada da aynı saldırılar, hem de tam bir Haçlı Seferi misali hayata geçiriliyor. Dahası Almanya bu konuda en acımasız olanıdır, her zaman başlatıcısı ve başı çekenidir. O çok övünülen, varlığı sayesinde sol çevrelerde dahi kapitalizm ve Alman tekelci devleti hakkında çok derin yanılsamalara neden olan "sosyal devlet"e elveda eden de yine zengin ve güçlü Almanya olmuştur. Son bir yıl içinde en çok grev yapılan ülkenin de Almanya olduğu bir gerçektir.

Gelişmiş kapitalist ülkelerin işçileri, az ve orta düzeyde gelişmiş ülkelerdeki işçilerden, kuşkusuz henüz kendi burjuvazisi onlara belli tavizler veriyorlarken ayrıcalıklı bir konumdaydılar. Ne var ki bugün burjuvazi artık onlara taviz vermiyor ve sözü edilen ayrıcalıklı konumlarını çoktan yitirmiş bulunuyorlar.

Öte yandan, kriz sadece işçi ve emekçileri etkilemiyor. Sadece onları yıkıma uğratmıyor. Yaşam koşulları her geçen gün daha bir kötüleşen sadece onlar değil. Geline yerde bu aynı kriz, her geçen gün daha da belirgin biçimde orta sınıfı da etkiliyor. Onun yaşam standartlarını alt üst ediyor, dengesini bozuyor. Önceki ayrıcalıklı konumundan eser bırakmıyor. Belli kesimlerini, esas olarak da alt katmanlarını işçi sınıfına ve emekçilere doğru itiyor. Yaşam koşullarını belli bir hızla onlarınkine benzetiyor. Demek oluyor ki, gelişmiş kapitalist ülkelerin burjuvazisi artık, en önemli

dayanağı olan ve diğer şeylerin yanı sıra bir de onun memnuniyeti sayesinde sürdürdüğü ve ayakta tuttuğu iktidarının vazgeçilmezi olan orta sınıfı da memnun etmiyor, edemiyor. Artık ona da taviz vermiyor ya da veremez hale gelmiştir. Şüphesiz ki bu da mevcut krizin ne kadar büyük ve derin olduğunu gösteriyor ve orta sınıfa da belli bir fatura hazırlamış bulunuyor.

Burjuvazi kendi ücretli kölesi haline getirdiği işçiye, hiç değilse yaşamını sürdürmesi için artık bir şey vermiyorsa ya da veremiyorsa, tehlike çanları çalmaya başlamış demektir. Bunun her halükarda politik ve pratik karşılığı olur ve olacaktır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler bakımından bunun karşılığı, kendi burjuvazisinin iktisadi ve sosyal yıkım politikalarına, bunun dolaysız sonucu olan sömürüye, işsizliğe, düşük ücret politikasına, yoksulluğa, çalışma ve yaşam koşullarının günden güne daha da kötüleşmesine karşı, her defasında daha büyük kitleler halinde ve her defasında daha da sert mücadeleler için sokaklara çıkmak, gösteriler yapmaktır. Grevlere ve kimi ülkelerdeki gibi genel grevlerden genel grevlere koşturmak. İşçi sınıfının ve emekçi yığınların deyim uygunsu kaybedeceği pek bir şey kalmamıştır. Bu yüzden de sokağa çıkmak, gösteriler düzenlemek, grevlere başvurmak kaçınılmaz olmaktadır. Bu aynı şey; olduğu gibi orta sınıf için de geçerlidir. Nitekim, kapitalist ülkelerin orta direği, sermaye iktidarının bir tür emniyet sübabı bu sınıf da, ayrıcalıklı konumunu

hareketi ve devrimci parti

yitirdikçe ve yitirdiği için, bu durumdan kaynaklı, her gün daha da büyüyen memnuniyetsizliği ile, artan bir öfke ile sokaklara çıkmaktadır. Orta sınıf olarak o da krizin tetiklediği tepkisini dışa vurmaktadır. Bu, son yıllarda daha da süreklileşmiştir ve daha da yaygın bir hal almaktadır. Kendi burjuvazisinin marifeti ile dengesi bozulan memnuniyetsizliği her geçen gün artan orta sınıfın tepkisi çok çeşitli olmaktadır. Tarihsel örneklerde olduğu gibi, bu sınıf her zaman öfkesini farklı biçimlerde ve birbirine zıt kulvarlarda dışa vurmaktadır. Bugün de böyle olmaktadır. Kimi yerlerde kendisini ırkçı ve yabancı düşmanlığı olarak, neo-Nazi ya da son dönemlerde ortaya çıkan Pegida gibi işçi, emekçi, ama bugünkü öncelikli hedefi göçmen düşmanlığı olan ırkçı-faşist çetelerin sınıfsal dayanağı olarak ifade etmektedir. Kimi zaman da, örneğin Yunanistan ve İspanya'da olduğu gibi ara dönem hareketleri ile, Syriza ve Podemos aracılığıyla kendisini ifade etmektedir. Onların ortaya çıkmasının en önemli zeminlerinden biri olmaktadır. Öfkesi ve ufku ile bu hareket ya da partileri beslemekte ve bu hareketlere rengini vermektedir.

Syriza'nın da Podemos'un da ufkunun orta sınıf ufku olması, programlarının düzeni aşan bir program olmaması, kapitalizme esasta bir itirazlarının bulunmayışları, sistemin en temel kurumlarına yaklaşımlarının bir düzen partisinininkiyle aynı olması, özel mülkiyetin kutsallığına dokunmayışı tesadüfi değildir. Tam tersine, bunun kendisi krizin yıkıma uğrattığı orta sınıf tepkisinin mantıklı politik ve pratik sonucudur. Dönemin ruhuna uygun bir gelişmedir. Gerçek şudur ki, içinde bulunduğumuz dönem bir ara dönemdir. Çok uzun yıllardır insanlık ve dünyamız bir gericilik dönemini yaşıyor. Bu dönem hala da devam etmektedir. Ancak şu da bir gerçektir ki, bu dönem yavaş yavaş sona yaklaşıyor. Haliyle, Syriza, Podemos ve benzeri hareket ya da partiler de bu ara dönemin mahsulleridirler.

İşçi sınıfının hala siyasal mücadele sahnesinin arka planında olduğu ve bunun dolaysız sonucu olan devrimci bir sınıf hareketinden yoksunluk koşullarında ortaya çıkmışlardır. Demek oluyor ki, geçicidirler. Modern sınıf hareketlerinin ve devrimci partilerin sökün edeceği günler geldiğinde hepsi de, gerçek yerlerine çekileceklerdir. Burjuvazi de bunu bilmektedir ve bunu bildiği için de onlara buna uygun bir misyon biçmektedir.

Burjuvazi, tüm örgütsüzlüğüne ve hareketinin zayıflığına karşın, işçi sınıfını tam olarak kontrol edemiyor. İşçi ve emekçi yığınlar, yıllardır biriken sosyal sınıf tepkilerini şu ya da bu vesileyle, şu ya da bu biçimde eninde sonunda dışa vuruyorlar. Tunus, Mısır, Haziran Direnişi ve daha pek çok örneklerde olduğu gibi, büyük küteller halinde sahne alıyorlar. Milyonlar



Gelecek dönemin, proleter kitle hareketlerinin ve halk isyanlarının çoğalacağı bir dönem olarak yaşanacağı kesindir. Bu dönem, aynı zamanda devrimci sınıf hareketlerinin ve devrimci sınıf partilerinin oluşup gelişeceği bir dönem olarak yaşanacaktır. Devrimci sınıf hareketi ve devrimci sınıf partisi günümüzde en yakıcı ve en yaşamsal ihtiyaçtır.

halinde, sonuç alıcı olmasa da, esasta sisteme ve onun en temel kurumlarına dönük halk hareketlerine ya da emekçi halk isyanlarına başvuruyorlar. Burjuvazi tam da burada, deneyimini konuşurup, dönemin geçici ya da ara bir dönem olduğundan hareketle, bu büyük belayı Syriza ve Podemos türü düzen içi alternatiflerle bloke etme yoluna başvuruyor. Onların önüne bunları barikat olarak diyor. Bu ara dönemi bu partilerle geçiştirmeye çalışıyor. Yeni dönemin sosyal-demokrat partileri olarak Syriza ve Podemoslar bunun için, burjuvazinin kontrol edemediği işçi ve emekçileri aldatmak, oyalamak, hareketini dizginlemek için vardır.

Devrimci sınıf hareketi ve devrimci parti yaşamsaldır. Hala ve ne yazık ki, dünyanın bir dizi coğrafyasında devrimci bir sınıf hareketinden ve bunun cisimleşmiş bir ifadesi olarak devrimci sınıf partilerinden yoksunuz. Syriza, Podemos ve tüm benzeri partiler de bu koşullarda öne çıkmış bulunuyor. Gerçek budur. Fakat bir başka gerçek daha var. Dönem bir ara dönemdir ve demek oluyor ki, bu durum geçicidir. Dolayısıyla, Syriza da, Podemos da ve benzeri diğer hareket ya da partiler de geçicidir. Günümüzde koşullar (kriz ve boyutları) öyledir ki, bu partilerin tümü de adeta geçici olmaya mahkumdurlar.

Hiç biri uzun ömürlü olamıyor. Kriz politikalarına fazla direnemiyorlar ve kısa denebilecek süre zarfında bu politikalara teslim oluyorlar. Gerçekten de, kısa süre içinde yıpranıyorlar, çekiciliklerini kaybediyorlar. Tek başına Syriza deneyi ve macerası bu konuda hem de fazlasıyla öğreticidir, açıklayıcıdır ve bu iddiamıza yeterli bir kanıttır. Bu aynı macera ve Syriza'nın karşılaştığı akıbet, Podemos'u da bekliyor. Zira kriz devam ediyor. Dahası, dünya ölçüsünde daha şiddetli ve daha derin bir kriz beklentisi var. Bu bir yana, şimdiki haliyle bile gitgide yıkıcı sonuçlar yaratıyor. İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün daha da kötüleşiyor. Hoşnutsuzluk had safhada ve sürekli öfke birikiyor. Ne zaman, nasıl, hangi vesileyle patlayacağını bilemezsek de, gelecek dönemin, proleter kitle hareketlerinin ve halk isyanlarının çoğalacağı bir dönem olarak yaşanacağı kesindir.

Bu dönem, aynı zamanda devrimci sınıf hareketlerinin ve devrimci sınıf partilerinin oluşup gelişeceği bir dönem olarak yaşanacaktır. Devrimci sınıf hareketi ve devrimci sınıf partisi günümüzde en yakıcı ve en yaşamsal ihtiyaçtır. Sınıf devrimcileri olarak komünistlerin en yakıcı görevi ve sorumluluğu da, bu yaşamsal ihtiyacı gidermek, onu bir gerçekliğe dönüştürmek üzere, süreci hızlandırmaktır.

Dünyadan eylemler...

Öğrenciler harç soygununa karşı üniversiteleri kapadı

Güney Afrika'da üniversite öğrencileri, har(a)çlara yapılan zamları protesto etti ve okullarını işgal etmeye başladı. Geçtiğimiz günlerde Johannesburg'da bulunan Witwatersrand Üniversitesi'nde başlayan işgal eylemi, Cape Town Üniversitesi'ne de sıçradı. Harçlara yapılan yüzde 10,5'lik zammı protesto eden öğrenciler, okulun tüm girişlerini barikatlarla kapattı. Eylem üzerine üniversite yönetimi dersleri iptal etmek zorunda kaldı.

"Ücretler düşmelidir" yazılı pankart açan öğrenciler, bunun yanı sıra "UCT zenginler içindir", "Kahrolsun yoksulluk" yazılı dövizler taşıdı. İşletme Bölümü öğrencisi Thebe Longwe, harçların her yıl artmasına tepki göstererek üniversitenin kapitalist yapısına karşı çıkmak için protestoya katıldığını söyledi.

Eylemlerin ilk adımının atıldığı Witwatersrand Üniversitesi'nde ise öğrenciler, sorun çözülünceye kadar üniversiteyi kapayacaklarını açıkladı. Öğrenci Birliği Eski Başkanı Mcebo Dlamini, öğrencilere hitap ettiği konuşmasında, "Tek isteğimiz, ücret artışını durdurmaktır. Zafer kesindir, şikayetlerimiz netice buluncaya kadar üniversite kapalı kalacaktır" ifadelerini kullandı.

Grahamstown kentinde bulunan Rhodes Üniversitesi'nde de benzer bir eylem yapıldı.

Yüksek Eğitim ve Öğretim Bakanı Blade Nzimande ise eylemlere ilişkin açıklama yaparak "Ülkenin karşı karşıya olduğu mali ve ekonomik zorlukları düşündüğümüzde, bakanlık olarak tüm üniversite yönetimlerine harç artışına büyük bir dikkat ve duyarlılıkla karar vermeleri çağrısında bulunuyoruz" dedi. Bakan, "Öğrencilerle masada açık ve net olarak görüşülmelidir" ifadelerini kullandı.

Protesto sırasında, 3'ü hizmetli 23 kişinin gözaltına alınması üzerine öğrenciler, Rondebosch Polis Karakolu önünde ana yolu kapattı.

"Ücretler düşmelidir" pankartı açılan eylemde atılan sloganlarla, harç zammına ve öğrencilerin gözaltına alınmasına tepki gösterildi.

Eylemi organize edenlerden öğrenci Luzuko Bashman, üniversite yönetiminden kötü muamele gördüklerini vurgulayarak, ekonomik özgürlük için mücadelelerine devam edeceklerini belirtti. Bashman, hizmetlilerin protestoya desteklerini takdirle karşıladıklarını ifade etti.

Gösterilerin ardından Yüksek Eğitim ve Öğretim Bakanı Nzimande, üniversite rektörleriyle bir araya geldi. Görüşme sonunda harçlara yapılan yüzde 10,5'lik artışın yüzde 6 olmasına karar verildi. Öğrenciler ise yüzde 6'lık harç zammını da yüksek buldu.

Katalonya'da Filistin'e destek eylemleri

Katalonya'nın başkenti Barcelona'da İsrail'in Filistin halkına yönelik artan saldırıları protesto edildi. BDS (İsrail'e Boykot, Tecrit ve Yaptırım Hareketi) tarafından düzenlenen eyleme katılan yüzlerce kişi, İspanya'nın



Katalonya'daki temsilcilik binası önünde toplanarak İsrail'in saldırılarını durdurmasını istedi. İspanya'nın İsrail hükümeti ile olan tüm anlaşmalarını feshetmesi çağrısı yapan eylemciler, İsrail'e boykot çağrısını yineledi.

Katalonya'nın Girona kentinde de "Son işgal günü, ilk barış günü olacak" şiarıyla Filistin'e destek eylemi yapıldı.

New York'ta Filistin'e destek eylemi

ABD'nin New York kentinde İsrail'in artan katliamlarına karşı yürüyüş düzenlendi. Times Meydanı'nda bir araya gelen binlerce kişi, Filistin bayrakları taşıyarak "Özgür Filistin" sloganını haykırdı. Eylemde "İsrail Yahudi halkını temsil etmiyor", "İsrail işgaline Son", "Adalet yoksa barış yok" yazılı pankartlar taşındı. Çevreden de birçok kişi eylemcilere destek verdi.

Kıbrıs'ta Tayyip'e protesto

Türkiye'den Kıbrıs'a su taşıyacak projenin açılışını birlikte gerçekleştirmek için Kıbrıs'ta bulunan Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu, burada da protesto edildiler.

17 Ekim'de protesto için Lefkoşa Çağlayan Parkı'na bir araya gelen kitle, buradan TC Lefkoşa Büyükelçiliği'ne yürüdü. "Getirdiğin su götürdüğün canları temizleyemez" yazılı bir pankart açarak, sloganlarla yürüyen kitlenin önü elçilik önünde polis barikatıyla kesildi.

Bir süre sloganlarla polis barikatını protesto eden kitle, barikat önünde Ankara'da katledilenler için 1 dakikalık saygı duruşu gerçekleştirdi. Ardından eylemi örgütleyen kurumlar adına ortak açıklama okundu. Açıklamanın ardından Ankara'da ve Suruç'ta katledilen insanlar için havaya 100 balon bırakıldı.

Irak'ta on binler sokağa çıktı

Irak'ın başkenti Bağdat'ta binlerce kişi yolsuzluk ve kötü yönetime karşı Tahrir Meydanı'nda toplandı. Eylemciler, hükümetten talep ettikleri reformların halen hayata geçirilmediğini belirtti.

Yasir Casim adlı eylemci yaklaşık 2 aydır sundukları taleplerin bir kısmının karşılandığını ancak reformların en büyük kısmının halen uygulanmadığını belirterek şöyle konuştu:

"İstedığımız reformlar, 2003'ten bu yana Irak'ın kaynaklarını sömürenlerin ve Iraklıları öldürenlerin yargılanmasıyla alakalı. Şu ana kadar kamu malını çalanlara yönelik adil bir yargılama yapılmadı. Basit olaylarda tutuklama emirleri verilirken şu ana kadar siyasetçilerle alakalı dava açılmış değil."

Bağdat'ın yanı sıra Babil, Divaniye, Zikar, Basra, Maysan, Vasit illerinde de binlerce kişi sokaklara çıkarak hizmetlerin iyileştirilmesi ve iş imkanlarının artırılması talebiyle eylem yaptı.

İngiltere

İngiltere'nin başkenti Londra'da Savaşı Durdur Koalisyonu ve Britanya Filistin Dayanışma Forumu gibi kurumların çağrısı ile Filistin halkıyla dayanışma eylemi yapıldı. "Binlerceyiz, milyonlarcayız, hepimiz Filistinliyiz" sloganını haykıran binlerce kişi, İngiliz hükümetinin İsrail'e baskı yapmasını talep etti.

Savaşı Durdur Koalisyonu'ndan Andrew Murray, eylemde yaptığı konuşmada "Filistin'de adalet yerini bulmadıkça barış olmayacak" dedi.

Fransa

Fransa'nın başkenti Paris'te Fransa Genç Filistinliler Hareketi ile Filistinli Öğrenci Birliği'nin çağrısıyla bir araya gelen 2 bini aşkın kişi, Cumhuriyet Meydanı'nda toplanarak uluslararası toplumun İsrail'in saldırılarına karşı sessiz kalmasını kınadı. Pankartlar taşıyan eylemciler, büyük bir Filistin bayrağı da taşıdı.

Tunus

Tunus'ta Halk Cephesi ile Demokratik Toplum Partisi tarafından başkent Tunus'ta Filistin halkıyla dayanışma eylemi yapıldı. Filistin bayrakları taşıyan eylemciler, "Halk Filistin'in özgürlüğünü istiyor", "Emperyalistler, Filistin'den elinizi çekin" sloganlarını haykırdı.

Eylemde söz alan Halk Cephesi Sözcüsü Hamma

el-Hammami basına yaptığı açıklamada şu ifadeleri kullandı:

"Bu gösteriyi, Kudüs'ü Yahudileştirmeye ve Filistin halkını göç ettirmeye çalışan siyonistlerin vahşice saldırılarına uğrayan Filistin halkına desteğimizi ifade etmek için düzenledik. Ayrıca burada Arap ülkelerinin suskunluğunu da protesto ediyoruz." Hammam, Tunus halkına Filistin'e destek verme çağrısında bulundu.

Endonezya'da işçiler gelecekleri için sokağa çıktı

Endonezya'da ülkedeki üç büyük sendika konfederasyonunun çağrısıyla 16 Ekim'de başkent Cakarta'da bir araya gelen işçiler, kölece ücretleri protesto ederek güvenceli iş istedi. Cakarta'nın merkezinde bulunan Bunderan Hi Meydanı'nda bir araya gelen işçiler, sloganlar eşliğinde Cumhurbaşkanlığı Sarayı'na yürüdü. Endonezya Cumhurbaşkanı Joko Widodo'yu teşhir den sloganlar atan işçilere zaman zaman polis saldırıları oldu ve arbedeler yaşandı. Polis, sarayın çevresini abluka altına aldı.

İşçiler, dış kaynak kullanımını ve düşük ücretleri protesto ederken, kendilerine sosyal güvenlik hakkı sağlanmadığı ve kadro verilmediğini belirtti. Endonezya Sendikalar Konfederasyonu Başkanı Said İkbal, gazetecilere yaptığı açıklamada, işçilerin aylardır protesto düzenlediğini, ancak hükümetin konuyla ilgili hiçbir şey yapmadığını belirtti. İşçilerin sadece haklarını istediğini vurgulayan İkbal, asgari ücret sorununun sadece işçilerin değil, diğer maaşların belirleyici unsuru olması sebebiyle tüm yoksul halkın ve tüm emekçilerin sorunu olduğuna dikkat çekerek, asgari ücret mücadelesinin işçi sınıfının gelecek mücadelesi olduğunu vurguladı.

Güney Afrika'da işçiler yolsuzlukları protesto etti

Güney Afrika'da Johannesburg kentinde 15 Ekim'de toplanan binlerce işçi, Zuma hükümetinin yolsuzluklarını protesto etti. Güney Afrika Ulusal Metal İşçileri Sendikası'nın (NUMSA) çağrısıyla düzenlenen eylemde yer alan işçiler "Yolsuzluklar fakiri vergiye bağlar, biz zenginden vergi al diyoruz" yazılı pankart taşıdı.

Eylemle ilgili yazılı açıklama yapan NUMSA Sözcüsü Castro Ngobese "Güney Afrika, işsizliğin giderek arttığı, işten atılmaların çoğaldığı, yolsuzluğun ve eşitsizliğin giderek derinleştiği bir girdabın içine girmiştir" ifadelerini kullandı.

Eylemde yer alan eski Güney Afrika İşçi Sendikaları Birliği Genel Sekreteri Zwelinzima Vavi ise şöyle konuştu:

"Şu anda Güney Afrika ekonomisi çok zayıf bir durumda. Yolsuzluklar ile ekonomi arasında direk ilişki var. Binlerce madenci işini kaybediyor. Bu ülkede her gün 13 milyon insan yatağa aç gidiyor. İşçilerin yüzde 50'ye yakını yoksulluk sınırı altında ücret kazanıyor. Artık yeter diyoruz."

Vavi, 50 bin işçinin çelik sektöründe işini kaybettiği, kriz devam ederse önümüzdeki günlerde 190 bin madencinin açıkta kalacağını belirtti.

NUMSA üyesi işçiler, maden sektöründe işten çıkarmalar devam ederse Johannesburg'u 'yönetilemez' duruma getireceklerini söyledi. Geçtiğimiz hafta maden işçileri de birçok kentte eylemler düzenleyerek haklarını istemişlerdi.

1. IAAC konferansı gerçekleştirildi

Brezilya, Kolombiya, İspanya, İran, Pakistan, Ukrayna, Almanya, Hindistan, ABD, Güney Afrika ve Türkiye'den birçok otomotiv işçisi, 1. Uluslararası Otomotiv İşçileri Konferansı'nda bir araya geldi.

1. Uluslararası Otomotiv İşçileri Konferansı, Almanya'nın Sindelfingen kentinde 14 Ekim'de delegeler toplantısıyla başladı. 19 ülkeden katılımcının yer aldığı konferansta Türkiye'den Metal İşçileri Birliği temsilcisi ve bir Renault işçisi de yer aldı.

Konferans işçi sınıfı mücadelesinde hayatını kaybedenler için saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasında otomotiv işçileri arasındaki uluslararası dayanışmanın önemine dikkat çekildi. Hazırlık grubunun faaliyet raporunun okunmasının ardından delegeler kongreyi selamlayan konuşmalar yaptılar.

Bu kısımda Metal İşçileri Birliği temsilcisi ile bir Renault işçisi de konuşarak, kongreyi selamladılar. Konuşmalarda çeşitli fabrikalardaki mücadelelerin deneyimleri paylaşıldı ve uluslararası dayanışmanın önemine dikkat çekildi. Bundan sonra otomotiv işçilerinin daha güçlü bir dayanışmayı örmelerinin gereğine değinildi. Konferansın devamında kongre faaliyet raporu okunduktan sonra oylanarak kabul edildi.

İkinci gün, delegeler toplantısı çalışma ilkeleri üzerinde tartışmalara başlarken öte yandan çeşitli konu başlıkları üzerinden forumlar yapıldı.

Fabrika forumları kapsamında, GM-Opel-PSA/ Renault-Daimler-Nissan/WW-Seat-Audi-Skoda-Porsche-MAN/BMW/Bosch/Ford fabrikalarını kapsayan toplam 6 ayrı forum toplandı. Çeşitli ülkelerde aynı fabrikalardan gelen temsilcilerin katıldığı forumlarda, fabrikalardaki ortak sorunlar tartışılırken birlikte yapılabilecek çalışmalarla ilgili sonuçlar çıkarıldı. Dayanışmayı kurumsallaştırmak amacıyla birer çalışma grubu oluşturuldu.

MİB temsilcisi Renault-Daimler-Nissan forumuna katılarak hem metal fırtınası hem de diğer sorunlar hakkında fikirlerini ortaya koydu. Ayrıca üç kişilik uluslararası çalışma grubuna seçildi. Forumda direnen Gürmak ve Kocaer işçileri de selamlandı. Metal fırtınayı ele alan bir forumda ise konuşmacı olarak MİB temsilcisi yer aldı. Forumda Greif ve metal fırtınası ile ilgili iki kısa film gösterildikten sonra MİB temsilcisi bir sunum yaptı. Sunumda çeşitli yönleriyle metal fırtınasının doğuşunu oluşturan koşullar, yaşanan süreç ve sonuçları anlatıldı.

Çeşitli ülkelerden gelen katılımcıların soruları ile birlikte canlı tartışma ve konuşmaların yapıldığı forum beğeniyle karşılandı. Forumda MİB ile özellikle Türkiye'ye yakın çevredeki ülkelerden katılımcılar arasında ilişkilerin geliştirilmesi yönünde adımlar atılmasına karar verildi. Beraberinde de İran ve Türkiye'deki katılımcılar arasında bir ortak çalışma grubu oluşturuldu.

Konferansın üçüncü gününde tekellerle ilgili forumlara devam edildi. Delegeler toplantısına paralel olarak süren konu forumlarında da işçi sınıfı mücadelesinin deneyleri ve talepleri tartışıldı.

Delegeler toplantısı ve forumlardan sonra kent merkezinde bir yürüyüş ve miting yapıldı. Çok değişik ülkelerden gelen delege ve misafirlerin yer aldığı eylem coşkuyla tamamlandı.

BİR-KAR yürüyüşe "Metal işçileriyle dayanışmayı yükselt!" yazılı pankartla katıldı. Miting meydanında ve kongre salonunda Gürmak işçilerinin direnişiyle ilgili MİB delegesinin başlattığı bilgilendirme çalışmaları devam etti.

Uluslararası Otomotiv İşçileri Konferansı (1. İAC) 4. gününde forumlarla birlikte çalışmalarına devam etti. 'Devrim ve reform', 'İşçi sağlığı ve çalışma koşulları', 'Grev ve grev hakkı', 'Göç ve çözüm sorunları' başlıkları altında yapılan forumlarda canlı tartışmalar yaşandı.

Son gündem maddesi olan seçimlerle devam eden delegeler toplantısı, yeni bir koordinasyon grubu (İCOG) için seçim yaptı. Dokuz kişiden oluşan İCOG'a İspanya, Almanya, Türkiye, Kolombiya, Güney Afrika ve İtalya'dan temsilciler seçildi.

Konferans kapanışı "Yaşasın uluslararası dayanışma!" şiarıyla yapıldı. Akşam saatlerinde ise enternasyonal kültür etkinliği yapıldı. Bu etkinliklerde dünyanın dört bir kıtasından kültürel sunumlar yapıldı. Oldukça canlı ve coşkulu geçen geceye DGB de katkı sundu.

1. IAAC (Otomotiv İşçilerinin 1. Uluslararası Konferansı) "18 Ekim Pazar günü yaptığı son oturumla çalışmalarını tamamladı. Bu oturumda kuruluş bildirgesi için de tartışmalar yapıldı. Forum sözcülerinin ve katılımcıların katkılarıyla zenginleştirilen bildirgeye son biçimi verildi.

Almanya-Bremen'deki Mercedes işçilerine yasadışı grev yaparak 2014 Kasım ayında üretimi durdukları için verilen uyarıya karşı, Kolombiya'da iş kazasıyla engelli bırakılan ve işten atılanlarla, Brezilya'da GM'nin verdiği çıkışlara karşı işçilerin direnişleriyle dayanışma, direnişe katıldıkları için işten atılarak kara listeye alınan işçilerle dayanışma ve Pakistan delegesine Alman emperyalist devletinin vize vermeyerek engellemesine karşı protesto ve engellenen delegeyle dayanışma mesajları da konferansa katılanlar tarafından kabul edilerek onaylandı.

Son gün çalışma oturumunu coşkuyla açan konferans, çalışmasını coşkuyla tamamladı. 200 gönüllü görevlinin katkılarıyla, salonun düzeni, temizliği, çocuk bakımı, mutfak çalışmalarının olduğu gibi, teknik ve tercüme sorunlarının da üstesinden gelinerek, kültürel etkinlikler de başarıyla yerine getirildi.

2019 yılında yapılacak olan yeni bir konferansın önüne koyduğu görevlerini yerine getirerek toplanması dilekleri, sonuç bildirgesinin başlığı olan 'Bir meşaleden binlerce meşaleye' çağrısından esinlenerek meşaleler sahneye çağrılan delegelere verildi. Hep birlikte mücadele şarkısı söylenmesiyle çalışmalarını tamamlayan konferans, coşkuyla atılan "Yaşasın uluslararası dayanışma!" sloganıyla sonlandı.

Avrupa DGB 1. Genel Kurulu gerçekleştirildi

Avrupa DGB 1. Genel Kurulu yaklaşık iki aylık planlı ve tempolu bir çalışmanın ardından, Almanya'nın çeşitli kentlerinden gelen delegelerin katılımı ile 11 Ekim 2015 tarihinde gerçekleştirildi. Delegeler arasında Alman kökenli bir gencin olması dikkati çekerken DGB'nin enternasyonal alanda var olmak için yürüttüğü çabalarının olumlu sonuçlar verdiği görüldü.

Genel kurul, sıkılı yumruklar eşliğinde, devletin karanlık güçleri tarafından Ankara'da gerçekleştirilen katliamda yaşamını yitirenler için yapılan saygı duruşu ile başlatıldı. Bunu, Türkiye DGB'nin genel kurula gönderdiği mesajın okunması izledi. Türkiye DGB'nin selamlama ve destek içerikli mesajı delegeler tarafından heyecan ve coşkuyla karşılandı.

İlk oturumda Genel Kurul'un anlam ve önemi, DGB'nin nasıl bir araç olduğu, programı, ilkeleri, gençliğe yaklaşımı, gençliği devrime kazanmak konusundaki düşüncesi ve hedefleri konusunda kısa ve özlü bir sunum yapıldı. Sunumda DGB'nin enternasyonal alanda kurulan bir gençlik örgütü olduğu belirtilerek, bunun kendisine yüklediği görev ve sorumlulukların altı çizildi.

DGB konusunda yapılan anlatımın ardından, dünya ve Avrupa'daki siyasal gelişmeler konusundan bir sunum yapıldı.

Avrupa DGB "Düzene karşı devrim" dedi

Sunumda Avrupa'daki politik gençliğin çok yakından izlediği Ukrayna, Yunanistan ve İspanya'daki gelişmelerin seyrine de değinilerek SYRIZA'nın gerçek niteliği, onun reformist ve yeni dönemin sosyal-demokrat bir hareketi olduğunun da altı çizildi.

Sunum, "Bugünkü sömürü ve zulüm düzeninden doğal olarak gençlik de nasibini alıyor. Kapitalist tekeller ve taşeron şirketleri en çok gençleri sömürüyorlar. İşsizlik eğitimsizlikten ve savaşlardan en fazla zarar görenler gençler oluyor" denilerek, "Ya düzen ya da devrim, Avrupa'da da kendisini dayatıyor. Avrupa DGB olarak, biz de düzene karşı devrim diyoruz" ifadeleri ile bitirildi.

Oturum şu vurgularla sona erdi: "Gençlik olarak kapitalist-emperyalist sistemin tüm bu saldırılarına karşı hazırlıklı olmalıyız. En öncelikli görevlerden biri de devrimci, birleşik ve kitlesele bir gençlik hareketi yaratmaktır. Avrupa DGB bunun için vardır. Bunun aracı ve toplanma merkezi olmalıdır."

Genel kurulda çok yönlü tartışmalar

Genel kurul bu sunumun ardından, kadın sorunu, ırkçılık, faşizm, emperyalizm ve savaş gibi önemli gündemleri de ele aldı. Verimli tartışmaların yapıldığı genel kurulda bahsi geçen sorunların tümünün çok önemli toplumsal-siyasal sorunlar olduğu, kaynağının kapitalizm olduğu, çözümünün de toplumsal bir devrim olduğu dile getirildi.

Avrupa DGB, "Direniş ve mücadele" konulu bir sunum da yaptı. Eylem çizgisi konusunda yararlı tartışmalar yürüttü. Diğer yandan konunun somut



biçimde tartışılmasını sağlayan ve farklı ülkelerdeki sınıf ve kitle eylemlerine dönük polis şiddetinden çarpıcı karelerin olduğu bir video izletildi.

"Milan kimlik, milan mücadele!"

Video gösteriminin ardından, delegeler tek tek söz alarak konuya ilişkin görüşlerini dile getirdi. Tümünün ortak eğilimi çok net olarak, DGB'nin ve üyesi tüm gençlerin kesinlikle militan bir kimliğe sahip olması şeklinde oldu, militan mücadelenin DGB'nin eylem çizgisi olması gerektiği kaydedildi.

Genel kurulun ilerleyen saatlerinde, DGB'nin kuruluşundan bugüne yaptığı çalışma, eylem ve etkinliklerin kayıtlarının olduğu, Avrupa DGB'nin gelişim seyrini anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Bunu, Frankfurt'tan gelen delegelerin hazırlayıp sunduğu, işçi sınıfımızın büyük ozanı Nazım Hikmet'in şiirlerinden oluşan bir dinleti takip etti. Başarılı dinleti, coşkuyla ve alkışlarla karşılandı.

"Avrupa DGB kampa çağırıyor"

Avrupa DGB, her yılın sonunda olduğu gibi bu yılın sonunda da bir gençlik kampı yapmayı kararlaştırdı. Bu yılki kampın tarihi ise, 26 Aralık 2015 - 01 Ocak 2016 tarihleri olarak belirlenirken kamp yerinin ise Nordrhein-Westfalen olacağı ifade edildi. İlk çağrısı genel kurulda yapılan kampın şimdiden tüm gençlik güçlerine duyurulması istendi. Ayrıca çağrı materyallerinin de en kısa sürede hazırlanacağı belirtildi. Kampın programının ise seminerler, kültürel-sanatsal faaliyetler, sportif etkinliklerden oluşacağı kararlaştırılırken bir kez daha, kolektif yaşamın öğrenilmesinin ve örgütlenmesinin vesilesi olacak kampın finalinde, bir haftalık çalışmanın ürünlerinin sunulacağı belirtildi. Kampın en önemli hedeflerinin ise 'Devrimci bir rüzgar estirmek' ve 'Yeni yıla her bakımdan daha hazırlıklı biçimde girmek' olduğu söylendi.

DGB Koordinasyon Grubu için seçimler yapıldı

Avrupa DGB, yeni dönemde kendisini yönetecek

bir koordinasyon oluşturma hedefini de genel kurulda hayata geçirdi. Bu konuda öneriler yapılan genel kurulda adaylar tek tek delegelere kendilerini tanıttı, iddialarını ortaya koydu ve göreve hazır olduklarını belirtti. Bu işlemden sonra seçimlere gidildi ve Koordinasyon Grubu belirlendi.

Avrupa DGB'yi önümüzdeki dönemde bu Koordinasyon Grubu'nun yöneteceği kaydedilirken grubun görevinin DGB'yi, Avrupa'nın diğer ülkelerine doğru yaymak, var olan yerel çalışmalarını koordine etmek ve DGB'yi bir sonraki kongreye hazırlamak olduğu belirtildi.

Diğer yandan hem bülten ve hem de sosyal medya alanında görev yapacak olan bir redaksiyon grubu oluşturuldu.

"Avrupa'da DGB rüzgarı esecek"

Avrupa DGB, genel kurulun ardından şu kısa değerlendirmeyi paylaştı:

"Avrupa DGB sıfırdan başlamıyor. DGB, şimdiki kuşaktan önceki gençlik güçlerinin yılları bulan bir emeğinin yanısıra, son bir yıl içinde yoğun biçimde yürütülen eğitim çalışmalarına, örgütlenme çabalarına, katılım sağladıkları bir yana, kendisinin bizzat organize ettiği eylem ve etkinliklere, bunlardan edindiği deneyimlere dayanmaktadır.

Avrupa DGB, kuruluş amacına ve kendisi için belirlenen misyona uygun davranacaktır. O gençliğin kitlesele politik örgütü olmak istemektedir. Bu konuda düne göre daha fazla imkana sahiptir. Zira abartılmamak koşuluyla, Avrupa'daki politik gençlik güçleriyle ilişkilene, onlarla amaca uygun olarak samimi bir dayanışma içinde olma yolunda küçümsenmeyecek adımlar atmış bulunuyor. DGB, bu şekilde yeni yıla daha moralli giriyor.

DGB geleneğinin temel hedefi gençliği devrime kazanmaktır, devrim için hazırlıklı hale getirmektir. Avrupa DGB bu konuda da azami bir çabanın içinde olacaktır.

Her zamankinden daha moralliyiz. Yeni yılda Avrupa'da DGB rüzgarı esecektir. Buna her zamankinden daha çok inanıyoruz."

DGB Türkiye Meclisi Ankara'da toplandı



Devrimci Gençlik Birliği (DGB) Türkiye Meclisi 18 Ekim'de Ankara'da toplandı. Meclis toplantısına İstanbul Üniversitesi, Marmara Üniversitesi, ODTÜ, Hacettepe Üniversitesi, Ankara Üniversitesi, Uludağ Üniversitesi, Bülent Ecevit Üniversitesi, Cumhuriyet Üniversitesi, Mersin Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi, Doğu Üniversitesi, Dokuz Eylül Üniversitesi ve Ege Üniversitesi'nden DGB'liler ile farklı liselerden DLB'liler katıldı.

Meclis, Ankara Katliamı'nda yaşamını yitirenler ve devrim şehitleri anısına saygı duruşu ile başladı. Geçmiş dönem değerlendirmeleri ve yerellerin faaliyetlerinin bildirilmesi ile meclise devam edildi.

Gençlik devletin yoğunlaşan saldırı ve katliamları, dünyada gerçekleşen emperyalist savaşlar ve saldırganlık, önümüzdeki günlerde gerçekleşecek olan seçimler, 6 Kasım'da gerçekleşecek YÖK eylemleri gibi konularda görüşlerini tartışarak kararlar aldı.

Geleceğe yürüyoruz, 5 Mart'ta Ankara'da buluşuyoruz!

DGB'nin gerçekleşecek 2. genel kurulu için yer ve tarih belirlendi. 2. genel kurul, 5 Mart'ta Ankara'da gerçekleştirilecek. "Geleceğe yürüyoruz, 5 Mart'ta Ankara'da buluşuyoruz" diyen DGB'liler tüm gençliği birliğe, devrim için örgütlenmeye, genel kurula katılmaya çağırdı.

Ankara Katliamı için yürüyüş

Türkiye Meclisi'nin sonunda DGB'liler Sakarya Caddesi'nden Yüksel Caddesi'ne yürüyüş gerçekleştirdi. Sloganlarla Yüksel Caddesi'ne gelen DGB'liler burada basın açıklaması gerçekleştirerek katliamı lanetledi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Katliam protestosuna polis tacizi

Mersin Üniversitesi'nde DEM-YÖM'ün çağrısı ile bir araya gelen öğrenciler, Ankara Katliamı'nı protesto etti. 20 Ekim'de Fen Edebiyat Fakültesi'ndeki Şiwan Bayar alanında toplanan ve aralarında DGB'lilerin de olduğu devrimci ve ilerici öğrenciler sloganlarla eyleme başladı. Uğur Oral Kültür Merkezi'nin önünde çok sayıda sivil polis kamera çekimleriyle kitleyi tacize başladı. ÖGB gelerek eyleme izin verilmeyeceğini belirtirken üniversitenin çeşitli yerleri çevik kuvvet ekipleri tarafından abluka altına alınmaya başlandı.

Yasak kararını tanımayan öğrenciler, Akbank olarak adlandırılan alana doğru yürüdü. Çevik kuvvet kitlenin önüne barikat kursa da öğrenciler Akbank'a ulaşmalarının ardından polisi ve ÖGB'yi teşhir etti.

Eğitim Sen'li eğitim emekçileri de eyleme destek verdi.

Bir süre polisle yaşanan gerginlikten sonra kitle Rektörlük önüne pankart ve sloganlarıyla yürüdü. Burada hem yürüyüş sırasında hem de basın açıklaması sırasında polis şefleri sık sık kitleyi sözlü bir şekilde taciz ederek provokasyon yaratmaya çalıştı. Polis alana yakın bir kafede bulunan kişileri de ilerici, devrimci ve yurtsever öğrencilere karşı kışkırtmak istedi. Polis provokasyonuna slogan ve ajitasyonlarla karşılık veren öğrenciler basın açıklamalarını okuduktan sonra eyleme son verdi.

Dağılan kitleyi takip ederek tacizlerini sürdüren polisler, ajitasyon ve sloganlarla teşhir edildi.

Kızıl Bayrak / Mersin

Yerel meclisler toplandı

DGB, Türkiye Meclisi öncesinde İstanbul ve Çukurova'da yerel meclislerini topladı.

İstanbul Meclisi

İstanbul'un çeşitli üniversitelerinden gençler 16 Ekim'de Kadıköy DGB bürosunda yapılan İstanbul Meclisi'nde buluştu.

Mecliste siyasal gündem üzerine tartışıldı ve DGB'nin gündeme nasıl müdahale edebileceği ele alındı. Burjuvazinin içinde olduğu krizler, artan baskılar ve Ankara Katliamı konuşularak çeşitli planlamalar yapıldı. Ankara Katliamı ile sermaye devletin hedefledikleri ve katliamcı kimliği üzerine bir söyleşi yapılması kararlaştırıldı.

Çalışmalarda anket, resim sergisi gibi araçların kullanılması üzerine konuşulurken diğer yandan okullarda ve yurtlarda yerel meclislerin oluşturulması hedefi konuldu.

Yaklaşan 6 Kasım sürecine dair de planlamalar yapılarak 6 Kasım gündeminin YÖK-sermaye devleti ve katliamların bağının kurularak işlenmesi gerektiği belirtildi.

Kadıköy'deki DGB bürosunun da gündem başlığı olduğu mecliste, kurumda yapılabilecek atölye çalışmaları, eğitim seminerleri, okuma ve tartışmalar üzerine planlama yapıldı

Çukurova Meclisi

17 Ekim'de gerçekleştirilen meclis toplantısında "Emperyalist savaş", "Ankara katliamı", "Seçimler", "6 Kasım-YÖK" ve "Yerel faaliyet" gündemleri üzerine tartışmalar yürütüldü.

Savaş ve katliamların emekçileri, gençleri, ezilen halkları korkutmak, sindirmek bir yana onları mücadele içerisinde daha da kararlı bir hale getirdiği ortaya konuldu. Ankara Katliamı'ndan sonra toplumun sindirilemediği, bulunduğu her alanda öfkesini dışa vurduğu ifade edildi. Mersin Üniversitesi'nde gerçekleştirilen ve DGB'lilerin de içerisinde aktif bir rol aldığı boykot süreci de bu eksende değerlendirildi. Üniversitelerde yeni dönemde "İşgal, boykot, direniş" şiarının daha çok ön plana çıkacağı, gençlik hareketinin giderek militanlaştığı, sürecin bunu dayattığı değerlendirildi.

Seçimler konusunda 7 Haziran ve 1 Kasım süreçleri karşılaştırılarak bir tartışma yürütüldü. Verili koşulda sermayenin bir yönetim krizi yaşadığı, bu krizin bedelini emekçilere ödettiği söylendi. "Ankara Katliamı'nın hesabını 1 Kasım'da soralım" söylemini sahiplenen reformist sol üzerinden de tartışmalar yürütüldü.

Çukurova DGB Meclisi'nde 6 Kasım ve YÖK'ün ne anlama geldiği, gençlik için neyi ifade ettiği ortaya kondu. Bu anlamda Mersin DGB, üniversitede 6 Kasım öncesi YÖK'ün ne olduğunun ele alınacağı bir forum örgütleme kararı aldı.

Yerel faaliyet gündemli tartışmada ise üniversitedeki boykot tartışılırken daha çok Mersin Üniversitesi'nde çıkartılan ŞARLO isimli fanzin tartışıldı. Önümüzdeki hafta yeni sayısı çıkacak olan ŞARLO için son bir buluşma planlandı.

Kızıl Bayrak / Kadıköy-Mersin

Katliamcı düzenin seçim aldatmacası devam ediyor!

Sandıklar değil, çare SİZsiniz!

Karşımıza yine yeni bir seçimle çıkıyorlar. 7 Haziran'da ortaya çıkan sonuçları beğenmeyen Kaçak Saray'ın efendileri o çokça övdükleri "milli iradeyi" yok saydılar. Kirlili ve kanlı bir savaş ortamı yaratarak önümüze tekrar bir seçim koydular. 7 Haziran ve sonrasında yaşananlar bir kez daha gösterdi ki, Türkiye'de işler başka türlü yürüyor. Katliamcı devlet gerçek yüzünü Suruç'tan sonra Ankara'da da gösterdi.

Katliamcı bir düzen ve devlet gerçeğiyle karşı karşıyayız. Ortalama olarak her gün 5 kadının katledildiği bir ülkede yaşayan biz kadınlar bu gerçeği gayet iyi biliyoruz. Kürt halkı, en çok da kadınlar, son dönemde dozu giderek artan bu saldırılardan daha fazla etkilenmektedir. Sadece ülke içinde değil dışarıda da kirli savaş politikaları uygulanıyor. Suriye'ye yapılan emperyalist müdahalenin faturasını yine halklar ama en çok da kadınlar ödüyor.

Böylesi bir düzen gerçeğinde önümüze seçim sandıkları konuluyor. Soruyoruz; seçim sandıkları hangi sorunumuzu çözdü? Soruyoruz; meclis denilen yerde, başta biz kadınlar olmak üzere işçi ve emekçilerin hakları ile ilgili iyi bir yasa hiç çıktı mı? Emekçi kadınların çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirecek -örneğin kreş hakkı gibi- önlemler hiç gündeme geldi mi? Kadına yönelik şiddetin %1400 arttığı bu ülkede meclisten kadına yönelik şiddeti durduracak kararlar çıkıyor mu? Elimizde ancak dişe diş mücadele ederek kazanılan bir takım haklarımız var. Ama görüyoruz ki, meclis bunları geliştirmek, iyileştirmek için değil kısıtlamak için mesai yapıyor.

Onlara verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var!

Yine gelip bizden oy isteyecekler. Daha fazla kan ve gözyaşı, daha fazla yoksulluk ve açlık olarak faturası bizlere kesilen bu kirli savaşı yürütmek için bizden oy isteyecekler. Onların sarayları zenginleşsin, lüks yaşamları sürsün, bizlerin sömürüsü ve yoksulluğu devam etsin diye mi oy vereceğiz? Ya da katliamlarını,



yolsuzluklarını aklasınlar diye mi?

Düzen partilerine verilecek her oy ırkçılığın, ayrımcılığın daha fazla artmasıdır. Onlara verilecek her oy, son dönemde Cizre'de, Silopi'de, Suruç'ta, Ankara'da gördüğümüz gibi kurşun ve bomba demektir. Onlara verilecek her oy, bir köleden farksız olan yaşamlarımızın devamıdır. Kadın cinayetlerinin, taciz ve tecavüzlerin "iyi hal indirimi" ile ödüllendirilmesidir. Onlara verilecek her oy yeni Somalar, Ermenekler demektir. Onlara verilecek her oy sömürü üzerine kurulu bu düzene verilen onay demektir.

Sandıklar değil, çare SİZsiniz!

Seçimler bir aldatmacadır. Seçim sandığı diye önümüze konulan, bu düzende sömürücülerin geçim sandığıdır. İşte bu nedenle seçim sandıklarından

bizlere iyi bir gelecek çıkmayacak. Güzel, güvenceli bir gelecek ancak bizlerin mücadelesiyle mümkündür. Sahte vaatlere değil, kendi örgütlü gücümüze güvenelim. Tıpkı Gezi Parkı vesilesiyle başlayan Haziran Direnişi'nde olduğu gibi... Tıpkı Greif işçilerinin, tıpkı metal işçilerinin verdiği direnişteki gibi... Tıpkı gerici İŞİD çetelerinin karşısında direnen Kürt kadınları gibi...

Onlar çare diye önümüze seçim sandıkları koyuyorlar. Emperyalist savaflara, şiddete, sömürüye, yoksulluğa, her türden gericiliğe karşı tek çare seçim değil, DEVRİM'dir. Sırtımızdan geçinen, emeğimizi, bedenimizi sömüren bu düzen ancak böyle yıkılır. Gerçek ve kalıcı çözümün yolu ise sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetinden geçmektedir. Emekçi Kadın Komisyonları olarak çağrımız şudur: Katliamcı düzenin seçim aldatmacasını değil, yaşamak için sosyalizmi seçin!

Emekçi Kadın Komisyonları

Sınıf devrimcileri emekçileri mücadeleye çağırıyor

Sınıf devrimcileri, İstanbul'un Esenyurt, Kartal ve Küçükçekmece bölgelerinde yürüttükleri faaliyetlerle işçi ve emekçiler ile gençliği mücadeleye çağırıyor.

Kartal

16 Ekim Cuma gününden itibaren her gün Kartal'ın yoğun geçiş noktası olan Bankalar Caddesi'nde stand açılarak *Kızıl Bayrak* gazetesinin son sayısı emekçilere ulaştırıldı. Ankara'da yaşanan katliam teşhir edildi.

19 Ekim Pazartesi günü Kartal merkezde, "Ne seçim ne meclis çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" ve "Haramilerin saltanatını yıkacağız! sosyalizmi kuracağız!" şiarlı BDSF afişleri yapıldı. Kartal merkezdeki çeşitli noktalara "Ankara'nın hesabı sorulacak!", "Ankara'yı unutma unutturma!",

"Haramilerin saltanatını yıkacağız, sosyalizmi kuracağız!" şiarlı BDSF yazılımaları yapıldı. Ayrıca *Liselilerin Sesi* dergisinin tanıtımını yapan ve liseli gençliği Devrimci Liseliler Birliği saflarına çağırarak afişler yapıldı. "Bir tek kurtuluş var; Devrim!", "Yolumuz işçi sınıfının yoludur!" şiarlarının olduğu afiş çalışmasında, Haziran Direnişi'nde ölümsüzleşenlerin ve staj eğitimi aldığı sırada Filli Boya'da elektrik akımına kapılarak can veren meslek lisesi öğrencisi Oğuzhan Çalışkan'ın fotoğrafları asıldı. Soma'da yaşanan işçi katliamıyla ilgili fotoğraflar da afiş çalışmasında yer aldı.

Esenyurt

18 Ekim günü sınıf devrimcileri, Esenyurt Köyiçi,

Balıkyolu, Yeşilkent Mahallesi güzergahlarına BDSF'nin seçim afişlerini astı. Aynı güzergaha BDSF imzasıyla "Reyhanlı, Roboski, Diyarbakır, Suruç, Ankara katliamlarının hesabı sorulacak", "Katil devlet hesap verecek", "Çözüm devrimde barış sosyalizmde", "Eşitlik, kardeşlik, gönüllü birlik! Kürt halkına özgürlük" yazılımaları yapıldı.

Afiş ve yazılımlar sırasında işçi ve emekçilere *Kızıl Bayrak* gazetesinin son sayısı da ulaştırıldı.

Küçükçekmece

19 Ekim günü Sefaköy metrobüs çıkışında "Çözüm ne seçimde ne sermaye diktatörlüğünün parlamentosunda! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" başlıklı BDSF bildirimleri dağıtıldı. Ayrıca *Kızıl Bayrak*'ın son sayısı da işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal-Esenyurt-Küçükçekmece

Siyasal tablo üzerine söyleşiler

Sınıf devrimcileri, İstanbul'un Kartal ve Küçükçekmece bölgelerinde, Ankara'nın da Mamak, Sincan ve Kızılay bölgesinde yaptıkları söyleşilerde dünya ve Türkiye'deki siyasal tablo, sertleşen sınıf mücadeleleri, ekonomik-siyasi-sosyal bunalım, tımandırılan savaş ve saldırganlık, Ankara katliamı ve 1 Kasım seçimleri üzerine söyleşiler gerçekleştirdi.

Sefaköy

18 Ekim günü Sefaköy'de İşçilerin Birliği Derneği'nde gerçekleştirilen söyleşide ilk olarak BDSP adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada genel siyasal gelişmeler üzerinde durulurken sermaye devletinin Ankara Katliamı'yla başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumun mücadele eden tüm kesimlerine gözdağı vermeye çalıştığı söylendi. Bu tablo karşısında 1 Kasım'da gerçekleşecek seçimlerden hangi sonuç çıkarsa çıksın işçi ve emekçilerin özgürlük, barış ve eşitlik taleplerinin karşılanamayacağı ifade edildi. Konuşmada, düzenin seçim aldatmacası karşısında işçi ve emekçilere çözümün devrimde ve sosyalizmde olduğunu anlatma sorumluluğunu sınıf devrimcilerinin taşıdığı vurgulandı. Konuşmanın ardından söyleşi kısmına geçildi. Konuşmalarda başta Ankara Katliamı olmak üzere son dönemde tımandırılan savaş ve saldırganlık politikaları haricinde Syriza örneği, "sosyal devlet anlayışı", "bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi" konuları üzerine tartışmalar gerçekleştirildi.

Kartal

Kartal'da gerçekleştirilen söyleşide ilk olarak, *Kızıl Bayrak* gazetesinin "Katliamcı devletten hesap sormak için" başlıklı kapak yazısı ve "Dinamikler, olanaklar ve yüklenilecek alanlar" başlıklı yazı ortak bir şekilde okundu.

Ankara'da yaşanan katliamın burjuvazinin ve sol güçlerin baktığı gibi tek başına 1 Kasım seçimlerine, AKP'nin iktidar hırsına sıkıştırılmayacağı, bundan öte anlamı olduğu vurgulandı. İşçi sınıfı ve emekçileri azgın sömürü koşullarına razı ettirebilmek için sermaye sınıfının sayısız katliama imza attığı, bunları planlı ve programlı bir şekilde hayata geçirdiği ve emperyalist efendilerinden akıl aldığı söylenildi. Maraş, Çorum, Sivas vb. planlı katliamlar örnek olarak sıralandı.

Değerlendirmenin ardından yapılan konuşmalarda dünyadaki gelişmelerle Türkiye'de yaşananların bir bütün olarak düşünülmesi gerektiği vurgulandı. Ek



olarak, katliamdan sonra gerçekleştirilen eylemlilik süreçleri tartışıldı ve katliamın hemen ardından kitlesel bir şekilde gerçekleştirilen protesto eylemlerinin, grev çağrıları ve iki gün boyunca gerçekleşen eylemliliğin olumlu ve anlamlı olduğu belirtildi.

İçinde bulunulan bunalım ortamında emekçiler açısından esas olanın bağımsız devrimci sınıf çizgisinin yerleştirilmesi, düzene karşı devrim safının güçlendirilmesi olduğu vurgulandı ve seçimler üzerinden de bu alternatifin örgütleneceği kaydedildi. Söyleşi seçimlere dair yürütülecek faaliyetin planlanmasıyla sonlandırıldı.

Ankara

17 Ekim Cumartesi günü Kurşun Kalem Kültür Merkezi'nde söyleşi gerçekleştiren DGB ve DLB'liler dünyada ve ülkede içinden geçilen siyasal atmosferi tartışırken, egemenlerin savaş politikalarına karşı gençlik cephesinden nasıl bir mücadele verilmesi gerektiği üzerine tartışmalar yürüttüler. Söyleşide, BDSP temsilcisi de sunum yaparak siyasal tabloyu değerlendirirken çok daha çetin bir mücadele

sürecinin içine girildiği vurgulandı. Bu süreci göğüsleyebilmenin ancak devrimci ve militan bir kitle hareketi ile mümkün olacağı vurgulanırken egemenlerin değirmenine su taşıyan barış söylemlerinin bir karşılığı olmadığı, gerçek ve kalıcı barış için sosyalist bir dünyayı kurmanın zorunluluğu dile getirildi.

Sunumun ardından yürütülen tartışmalarda emperyalist savaşların gençlik için ne anlama geldiği üzerine tartışmalar yürütüldü. Gençliğin emperyalist savaşlarda katledilmesine izin verilmeyeceği vurgulanırken "Savaşa değil, eğitime bütçe!" şiarı ile güçlü bir kampanya örgütlenebileceği önerisi getirildi.

Aynı gün, **Mamak** BDSP tarafından düzenlenen söyleşi ise Mamak İşçi Kültür Evi'nde gerçekleşti. Toplumsal muhalefetin yaşanan katliama ve her geçen gün daha sertleşen mücadele sürecine büyük oranda hazırlıksız yakalandığı vurgulanırken bu hazırlıksızlığın nasıl aşılacağı ve pratikte yapılması gerekenler üzerine konuşulurken içinden geçilen süreci doğru kavramanın önemine dikkat çekildi.

18 Ekim Pazar günü ise **Sincan** İşçi Birliği söyleşi gerçekleştirdi. Söyleşide dünyada ve Türkiye'de yaşanan gelişmeler ele alınırken bu gelişmelerin işçi sınıfını nasıl etkilediği üzerine tartışmalar yürütüldü, fabrikalarda yaşanan tartışmalardan örnekler verildi.

Egemenlerin kendi sınıf çıkarları için toplumu kutuplaştırmaya çalıştığının vurgulandığı tartışmalarda, işçi sınıfının bu kutuplaşmayı doğru zemine çekecek yegâne kuvvet olduğu ifade edildi. Fabrikalarda işçilerin ülkede ve dünyada yaşanan gelişmelere egemen sınıfın değil, kendi sınıfının penceresinden bakmasının önemi vurgulandı.

BDSP'lilere "katil devlet" gözaltısı

Sefaköy'de düzenin seçim oyununa karşı, BDSP'nin işçi ve emekçileri devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırın afişlerini ve Ankara Katliamı'nı teşhir eden yazılımlar yapan BDSP'li Dilbirin Acar, İpek Bozkurt, Mehmet Yatar ve DLB'li Yaren Sarısaltık polis tarafından 17 Ekim günü gözaltına alındı.

Gözaltı gerekçesi olarak "Katil devlet hesap verecek!" yazılımasının yapılması gösterilirken

gözaltına alınan 4 kişi de Küçükçekmece Adliyesi'ndeki işlemlerin ardından serbest bırakıldı.

Adliyede serbest bırakılan İpek Bozkurt'u araması olduğu bahanesi ile gözaltına almak isteyen TEM şube polisleri de avukatların itirazları ve Bozkurt'un savcılıkta ifade vereceğini belirtmeleri üzerine gözaltı yapamadı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece-Kartal-Ankara

Ankara Katliamı'nda yitirilenler uğurlandı

Serdar Ben Gazi Mahallesi'nde uğurlandı

Ankara'daki katliamda yaşamını yitiren TİKB militanı Serdar Ben, 15 Ekim günü İstanbul Gazi Mahallesi'nde düzenlenen kitlesel cenaze töreniyle toprağa verildi.

Sabah saatlerinden itibaren Gazi Cemevi'nde bir araya gelen kitle, saat 11.00'e doğru, yürüyüş için toplanma noktası olan Eski Karakol Durağı'na geçti. "Komünist devrimci Serdar Ben ölümsüzdür!-Alinteri" pankartının en önde yer aldığı yürüyüşe, HDK, HDP, Halkevleri, ESP, EMEP, Kaldıraç, Partizan, Devrimci Parti, SYKP, DHF, TÖP, Gazi esnafı ve halkı imzasının olduğu "Amed, Suruç Ankara katillerini tanıyoruz. İnadına barış!" pankartıyla, "Katillerden hesabı emekçiler soracak!-İnşaat İşçileri Sendikası" ve "Ankara'da katleden AKP'dir hesabını soracağız!-Halk Cephesi" pankartıyla eyleme katılım sağlandı. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Devrimci Teskil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) da eyleme katılım sağlayan kurumlar arasında yer aldı.

Cenaze törenine Haziran Direnişi'nde Ankara'da polis tarafından katledilen Ethem Sarısülük'ün annesi Sayfi Sarısülük ve ağabeyi HDP Milletvekili Adayı Mustafa Sarısülük, Berkin Elvan'ın annesi Gülsüm Elvan ve babası Sami Elvan, Pınar Aydınlar da katıldı. Ayrıca HDP milletvekilleri Ali Kenanoğlu, Erdal Ataş, Turgut Öker ve HDP milletvekili adayları ve yöneticileriyle CHP'li yöneticiler yer aldı. Binlerce kişi Cemevi önünden mezarlığa yürüyerek burada anma töreni yaptı. Mezarlığa girişte TİKB militanlarınca, "Serdar Ben yoldaşı kavgamızda yaşatacağız!-Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği" imzalı pankart açıldı.

Anma töreninde önce devrim şehitleri ve Ankara'da katledilenler anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı, şiirler okundu. Serdar Ben'in bir yoldaşının yaptığı konuşmada katliamın vahşetine değinilerek Serdar Ben'in yaşamı anlatıldı ve katliamın hesabının sorulacağı belirtildi.

HDP İstanbul Milletvekili Erdal Ataş ve İnşaat İşçileri Sendikası adına yapılan konuşmanın ardından anma bitirilerek, defin işlemi için mezarlık içerisine girildi. Serdar Ben'in, TİKB bayrağına sarılı tabutu "Serdar yoldaş ölümsüzdür!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Katil devlet hesap verecek!" ve TİKB sloganlarıyla toprağa verildi. Ben'in ailesinin de mezarlığa karanfil bırakmasının ardından anma sona erdi.

Ankara'da cenazelere engel ve ATK'da eylemli uğurlama

10 Ekim'de Ankara'da gerçekleşen katliamda yaralanan Eğitim Sen üyesi öğretmen Ata Önder Atabay, tedavi gördüğü Gazi Üniversitesi Hastanesi'nde 16 Ekim günü hayatını kaybetti. Bunun üzerine hastaneden alınan cenaze, otopsi için öğle saatlerinde Adli Tıp Kurumu'na getirildi.

Eğitim Sen, cenaze töreni için ilk olarak saat 14.00'e sendikanın Cinnah'ta bulunan genel merkezine çağrı yaparken, otopsinin gecikmesi üzerine çağrıyı saat



16.00'ya geçti. Cenazenin ATK'ya gelmesiyle beraber ise toplanma başladı.

Sivil polis ve çevik kuvvet polislerinin ablukasında bulunan ATK'nın iç bahçesine giriş engellendi. Ardından da Atabay'ın cenazesinin Eğitim Sen'e gönderilmesine polis tarafından izin verilmediği öğrenildi.

Bu keyfi engelleme karşısında Eğitim Sen'in Cinnah'ta cenazesiz tören yapma çağrısı ATK önünde bekleyen kitle tarafından protesto edilerek sosyal medya üzerinden ATK önünde toplanma çağrısı yapıldı. ATK önünde bulunan Eğitim Sen MYK üyeleriyle tartışma yaşanırken sendika, cenazeyi almak için ATK önüne çağrı yapmaktansa genel merkez önünde tören yapılmasını dayattı ve bunun ailenin isteği olduğunu öne sürdü. Ancak Atabay'ın kuzeni, cenazenin Eğitim Sen'e geçişinin engellendiği takdirde Atabay'ı memleketi Malatya'ya göndermeden önce son kez uğurlamak isteyen herkesi ATK önüne çağırdı. Eğitim Sen önünden ATK önüne gelen kitlenin, katliamda yaşamını yitiren Gazzeli Ahmet Allkhaldi'yi de saat 17.00'de uğurlamak için gelenlerle buluşması üzerine ATK önündeki kitlenin sayısı arttı.

Bekleyiş sırasında Allkhaldi'nin cenazesi için iç bahçeye girmeye çalışan Halkevi üyesi bir kadına özel güvenliklerin saldırması üzerine kitle kapıya yüklendi. Çok sayıda sivil polis, iç bahçeye girenlere tekmelerle saldırırken, iç bahçedeki otopsi kapısı önünde konuşlandırılan çevik kuvvet harekete geçti. Çevik kuvvetin koşarak dış kapıya barikat kurması karşısında kitle sürgülü kapıyı çekerek açmaya çalıştı. Kapı yumruk ve tekmelerle çözüldü. Bu sırada güler kitleyi tahrik etmeye çalışan polisler "Katil devlet hesap verecek!", "Katil polis hesap verecek!" ve "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!" sloganlarıyla karşılık verildi. Kapı önünde eylemli bekleyişe geçen kitle, polis çekilmediği takdirde kapının önünden ayrılmama iradesini ortaya koydu. Polislerin geri çekilmesiyle dış kapı önünde kitlenin sloganlı bekleyişi sürdü.

Saat 17.00 sularında Atabay'ın cenaze aracı çıkarken cenaze aracı arkasında toplanan kitle, burada yaptıkları törenle Atabay'ı Malatya'ya uğurladı. Burada Eğitim Sen adına kısa bir uğurlama konuşması yapıldı.

Ardından, Allkhaldi'nin cenazesi için bekleyiş devam edildi. Tekrar ATK dış kapısı önünde toplanan kitle ile barikatlarıyla kapının gerisine çekilen çevik kuvvet polisleri ile tartışma başladı. Polislerin güldüğünü fark edenler polisi teşhir ederken, kitleden slogan ve alkışlar yükseldi. Allkhaldi'nin cenazesi saat 18.00 sularında ATK'da karşılandı. Allkhaldi de törenle uğurlandı.

Ata Önder Atabay uğurlandı

Ata Önder Atabay'ın cenazesi 17 Ekim günü ailesi, arkadaşları ve yoldaşlarının katılımıyla Malatya'nın Hekimhan ilçesine bağlı Karadere Köyü'nde toprağa verildi.

Cenaze için sabahın erken saatlerinden itibaren taziye evinde toplanan kitle, Hekimhan Camii'nde dini törene katıldı. Ata Önder'in ablası gözyaşları içinde yaptığı konuşmada herkesi kardeşinin verdiği mücadeleye onuz vermeye çağırarak "Şimdi biz dimdik duracağız. Bizi üzenleri sevindirmeyeceğiz! Onlar hiç sevinmesinler! Ata'nın arkadaşları burada! Herkes burada yanımızda! Şimdi hepimiz onu alkışlarla uğurlayalım!" dedi.

Ardından yürüyüşle Hekimhan Heykel'de toplanılarak araçlarla Önder'in köyüne hareket edildi. Ata Önder Atabay'ın çok sevdiği köyü Karadere'de sonsuzluğa uğurlanmasının ardından tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. KESK Eş Genel Başkanı Lami Özgen ve Eğitim Sen Genel Sekreteri Sakine Sekmen konuşma yaptılar. Mezar başına karanfiller ve Beşiktaş bayrağı bırakılmasının ardından cenaze töreni sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-Malatya

Ankara'da katledilenler anıldı



10 Ekim Ankara Katliamı'nın 1. haftası nedeniyle 17 Ekim günü birçok ilde eş zamanlı anma eylemleri düzenlendi.

yaptığı eylem de saat 10.04'te başladı. Katliam alanına karanfil bırakıldıktan sonra eylem sonlandırıldı.

İstanbul

Ankara'da gerçekleştirilen katliam Kadıköy'de gerçekleştirilen oturma eylemiyle protesto edildi. Rıhtım'da gerçekleştirilen oturma eylemine, katliamda 11 üyesini kaybeden BTS yürüyüş ve sloganlarla geldi. Eylem görevlileri meydanın etrafında güvenlik çemberi oluştururken alana girişte de çanta ve üst araması yapıldı.

Saat 15.00'te saygı duruşuyla başlayan eylem, katledilenler için yazılan şiirin okunmasıyla devam etti. Son olarak katledilenlerin isimlerinin asılı olduğu siyah balonlar gökyüzüne bırakılarak eylem sonlandırıldı.

Ankara

Ankara'da iki ayrı eylemle anma yapıldı. Sendikaların ve çeşitli ilerici-devrimci örgütlerin çağrısıyla saat 09.45'te Sakarya Meydanı'nda toplandı. 10.04 'de başlayan eylemde, saygı duruşunun ardından oturma eylemine geçildi. Yüzlerce insanın katıldığı eylemde, katledilenlerin isimleri okunarak "burada" diye haykırıldı. Eylem kısa sürede sonlandırıldı.

İkinci bir eylem alanı ise katliamın yaşandığı Ankara Tren Garı'nın önüydü. CHP ve Halkevleri'nin çağrısını

Mersin

Ankara Katliamı'nın birinci haftasında Mersin'de anma eylemi gerçekleştirildi. Mersin Emek ve Demokrasi Platformu tarafından gerçekleştirilen eylem, Özgür Çocuk Parkı'nda yapıldı. Sabah 09.30'da toplanan kitle eyleme 10.04'te saygı duruşuyla başladı. Ardından konuşmalara geçildi.

Mersin Emek ve Demokrasi Platformu adına yapılan konuşmanın ardından Gökmen Dilmaç'ın eşi Firdevs Dilmaç söz alarak duygu ve düşüncelerini paylaştı. Çeşitli kurum temsilcilerinin de yaptığı konuşmaların ardından eylem katledilenlerin resimlerinin yanında mumlar yakılması ve oturma eylemiyle son buldu.

Adana

Adana'daki anma, katliamda üyelerini kaybeden BTS şubesinin de bulunduğu Adana Garı'nda gerçekleştirildi. Anma etkinliğinde basın açıklaması DİSK, KESK, TMMOB ve Adana Tabip Odası adına TMMOB Adana İKK Sekreteri Hasan Emir Kavi tarafından okundu. Açıklamada katliamda devletin sorumluluğu belirtilerek "Yastayız, isyandayız, unutturmayacağız!" denildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul – Ankara - Mersin - Adana

ESP, Kaldıraç, EHP, Kızıl Dayanışma, SYKP, TKP 1920 destek verdi, kurumların flamaları çadıra asıldı. Aynı gün Ankara'da Türkiye Meclisi toplantısı olan DGB de temsili katılımı destek oldu. Eğitim Sen İstanbul 2 No'lu Şube de çadırı ziyaret etti.

Kurumlar adına yapılan konuşmalarda katliam lanetlenirken, mücadelenin katletmekle bitirilemeyeceği vurgulandı.

Kızıl Bayrak / Kadıköy

Yayınevlerinden katliama karşı açıklama

20 Ekim günü, İstanbul Cağaloğlu'ndaki Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nde çok sayıda yayınevi bir araya gelerek basın toplantısı yaptı. Ortak açıklamayı Metis Yayıncılık'tan Eylem Can okuyarak katliamı lanetledi. Açıklamada katliamın sorumlusunun canlı bombalar olmadığı, bizzat devlet olduğu vurgulandı. Katliamla ilgili gerçeklerin karartılmaya çalışılması teşhir edilerek gerici iktidarın katliam karşısındaki aymazca tutumlarına tepki gösterildi. Gerici iktidarın İŞİD çetelerini "bir araya gelmiş öfkeli gençler" diye meşrulaştırdığı ve her türlü zemini sağladığı ifade edildi.

Basın açıklamasının ardından yayınevleri ortak olarak neler yapabileceklerini tartıştı. Tartışmalarda TUYAP Kitap Fuarı'nın ilk gününde katledilenleri anmak için ortak bir açıklama veya saygı duruşu yapılması, hazırlanan ortak açıklamanın bütün yayınevlerinin standlarında dağıtılması, ortak görsellerin kullanılması ve katledilenlerin hayatlarının kısaca yer aldığı bir broşürün çıkartılarak insanlara ulaştırılması tartışmaları yapıldı.

İmzaya açık olduğu belirtilen ortak deklarasyona imza atan yayınevleri şu şekilde: Agora, Alef, Anı, Aram, Aykırı, Ayrıntı, Belge, Berfin, Bulut, Can, Cem, Ceylan, Delidolu, Dipnot, Ege, Encore, Epos, Evrensel, Habitus, Islık, İletişim, İthaki, Kalkedon, Kök, Literatür, Metis, Nas, Notos, Pencere, Peri, Say, Sel, Sorun, Sözcükler, Su, Tekin, Verita, Versus, Yitik Ülke, Yordam.

Kızıl Bayrak / İstanbul



Alevi kurumlarından katliam anması

21 Ekim günü, Alevi Bektaşî Federasyonu, Alevi Dernekleri Federasyonu ve Alevi Vakıflar Federasyonu'nun da aralarında bulunduğu Alevi kurumları, Ankara Tren Garı önünde anma etkinliği yaptı. "Selam olsun barış aşkıyla dara duranlara, Muharrem matemimizi barış şehitlerine adıyoruz" yazılı pankartın açıldığı anmada hayatını kaybedenler için saygı duruşunda bulunuldu.

Alevi kurumları adına basın açıklamasını okuyan Gazi Cemevi Başkanı Veli Gülsoy, katliamı kınadıklarını belirterek AKP'yi ve "Sayın Cumhurbaşkanı"nı "Türkiye'deki kötü gidişin" sorumlusu olarak teşhir etti. Açıklamada Türkiye'deki siyasal baskı ortamı, işçi-emekçilere yönelen saldırılar, iş cinayetleri, ekonomik kriz eğilimi, kadına yönelik artan şiddet ve inanç özgürlüğünün engellenmesi üzerinde duruldu.

Aleviler, daha sonra patlama noktasına karanfiller bıraktı ve güvercin uçurdu.

Kadıköy'de taziye çadırı

10 Ekim'de Ankara'da gerçekleşen katliamda yaşamını yitiren İnşaat-İş üye ve yöneticileri için Kadıköy Rıhtım'da 18 Ekim günü taziye çadırı açıldı.

İnşaat-İş'in Tayfun Benol, Serdar Ben, Tekin Aslan, Erol Ekici, Gazi Güray ve İsmail Kızılçay için açtığı çadıra Alınteri, HDP, DAF, Umut-Sen, TKP Politika,

'Cumhuriyetin kazanımlarını savunma programı'

Sosyal-şovenizmin günümüzdeki adı

D. Yusuf

Cumhuriyetin kazanımlarını kendi içinde bir program haline getirip savunmak, 1920'lerden bugüne kalan bir kalıptır. Her dönem yeni bir yorumu tabi tutulmaya çalışılmışsa da özü hiç ama hiç değişmemiştir.

1920'lerde bu programı en tam ve kendi içinde en tutarlı biçimde, Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP savunmuştur. Şefik Hüsnü TKP'sinin bu programı oluştururkenki hareket noktaları özetle şöyledir: Kemalistlerin, daha başka bir ifade ile, Türk milli burjuvazisinin damgasını vurduğu Kurtuluş Savaşı tartışmasız olarak tarihsel ve siyasal açıdan o dönem ilerici bir niteliğe sahiptir. Zira, teokratik Osmanlı devletini yıkmış, hilafeti lağvetmiş, cumhuriyeti kurmuştur. Dahası, tarikatları yasaklamış, tekke ve zaviyeleri kapatmış, dine hatırı sayılır darbeler vurmuştur. Bunu zaman içinde üst yapıda başvuru olan, "harf devrimi", "kılık kıyafet değişikliği" gibi kimi uygulamalar tamalamıştır. Yine onlara göre, tarihsel ve siyasal bu ilerlemelerin yanı sıra, burjuva devrim feodalizmin simgelerinden aşarı kaldırarak yerine modern vergi sistemine geçişi sağlamıştır... Dolayısıyla, bu adımlar burjuva devrime sosyal bir mahiyet de kazandırmıştır.

Şefik Hüsnü ve arkadaşlarına göre tüm bunlar burjuva devrime ve ona önderlik yapan Kemalistlere iyiden iyiye ilerici ve hatta devrimci bir nitelik kazandırmaktadır. Tüm bunların toplamı üzerinden, Kemalizm devrimcidir, devrimciliktir sonucuna varılmıştır.

1920'lerden '60'lı yıllara devredilen sosyal-şoven gelenek

Daha baştan belirtelim ki, bu tahlil ve tesbitlerin özellikle Kürt sorunu konusundaki politik ve pratik sonuçları oldukça vahimdir. Şöyle ki, Burjuva devrim tartışmasız biçimde ilerici ve hatta devrimci ilan edilince, bunun en somut kazanımları, en başta da cumhuriyetin savunulması, TKP için en önemli bir görev ve sorumluluk haline gelmiştir.

Şefik Hüsnü'lere göre, mademki burjuva devrim tarihsel, siyasal ve hatta sosyal alanda ilerici bir nitelik taşıyor, o halde günün koşullarında yapılması gereken, devrimin daha da ilerlemesi için Kemalistlere ve Kemalist iktidara yardım etmektir. Ona, devrimi daha da ilerletmesi için soldan baskı uygulamaktır. Açıkçası TKP'ye deyim uygunsu bir aşırı muhalefet partisi rolü biçilmiştir. Tez bu olunca, haliyle buna uygun vahim bir pratik ortaya konuyor.

Özetle, Kemalist iktidara muhalif her hareket, özellikle de dönemin Kürt ulusal hareketleri, ulusal ve demokratik bir yön taşıyıp taşımadığına bakılmaksızın, ama sadece bu hareketlerin başında yürüyenlerin feodal-burjuva öğeler olduğuna hükmediliyor, başlarındaki sarığa, şeyh ya da ağa oluşuna bakılarak peşinen çağdışı, gerici ve emperyalizmin kışkırtması hareketleri olarak damgalanıyor ve mahkum ediliyor. Bununla da kalınmıyor, bu hareketlerin ezilmesi savunuluyor.



Bu mantıkla hareket edilince, ezen ulus ezilen ulus ayrımı, ezen ulusun hareketi ile ezilen ulusun hareketi arasında hiçbir ayırım yapılmıyor. Ezilen ulus olarak Kürt ulusunun o dönemde patlak veren isyanlarının, ulusal hareketlerin az ya da çok demokratik ve ulusal bir yan taşıyıp taşımadığına bakılmıyor. Dolayısıyla, 1925 Şeyh Sait İsyanı cumhuriyet rejimine karşı şeriat geri getirmekle ve bu amaçla İngiliz emperyalizmi ile işbirliği yapmakla suçlanırken, 1932-34 Ağrı-Zilan ve özellikle 1938 Dersim kalkışmaları ise birer Şaki, yani eşkiya hareketi olarak damgalanıyor. Büyük bir utançla TKP'nin o zamanki yayın organı olan Orak/Çekiç dergisinde "Eşkiyalara karşı halk hükümetlerdir!" minvalinde yazılar yazılıyor.

Türk milli burjuvazisinin önderliğindeki burjuva devrimin, tüm güdüklüğüne karşı tarihsel ve siyasal bakımdan ilerici bir niteliğe sahip olduğu doğrudur. Lenin ve Bolşevikler tam da, Kemalistlerle İngiliz emperyalizmi arasındaki çelişkilerinden yararlanmak amacı yanında, bir de bu niteliğini gözeterek Kemalistleri desteklemiştir. Keza Stalin, bu devrimi bir üst tabaka devrimi olarak nitelemekte, bu çerçevede güdüklüğüne, eşdeyle yarımılığına gayet açık bir biçimde işaret etmektedir. Ve dahası, onun daha başından bir işçi-köylü devrimine karşı iyiden iyiye anti-demokratik bir hareket olduğu da belirtilmektedir.

Dahası var: Özellikle Lenin her daim ezen ulusla ezilen ulus, ezen ulus hareketi ile ezilen ulus hareketi arasında kesin olarak ayırım yapmaya büyük özen göstermiştir. Ezilen ulus hareketinin çoğu zaman ulusal ve demokratik bir yan taşıdığını ileri sürmüş, ezen ulusa karşı bunu tercih etmiş ve bu yanından dolayı ezilen ulus hareketini desteklemiştir. Bu ayrımı gözetmeyenleri, bunu gözetmeyip toptancı biçimde ezilen ulus hareketlerini mahkum edip, ezen ulusun

zulmünü meşru görenleri sert biçimde suçlamış, onları tustamam sosyal-şovenler olarak mahkum etmiştir.

Demek oluyor ki, Şefik Hüsnü'lerin ve onun liderliğindeki TKP'nin, kimi gerçeklerden hareketle, ezen ve ezilen ulus ayrımı yapmaksızın, bu hareketlerin başındakilerin sınıfsal niteliğine ve taktığı sarığa bakarak, sözgelimi o günün koşullarında Kürt ulusal hareketine önderlik yapacak gerçekten başka güçlerin var olup olup olmadığına bakmaksızın, Kürt ulusal hareketini toptan ve cepheden emperyalizmle işbirliği halindeki gerici hareketler olarak nitelemesi, bu yaklaşımına uygun olarak Kemalist iktidarın bu hareketleri ezmesini savunması tartışmasız olarak sosyal-şoven bir tutumdur.

Kemalistlerin Kurtuluş Savaşı öncesinde ve sırasında Kürtlere kurtuluştan sonra özerklik sözü verdikleri de kesin bir gerçektir. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı çerçevesinde Kürt ulusunun ve onun adına da Şeyh Sait ya da Seyit Rıza'nın bunu hatırlatıp gereğinin yapılmasını istemesinden daha doğal ne olabilir ki? Kürtler bu tarihte gerçekten de bunu beklemişler, istemişler, ama hiç bir karşılık bulamamışlardır. Kürtler tümüyle haklı ve meşru bu istemleri için harekete geçince ise, aralıksız biçimde kırılmışlar, katliamlara uğratılmışlardır. Gerçek tam olarak budur. Dönemin TKP'si bu gerçekleri bilmiyor olamaz.

Şefik Hüsnü ve TKP'nin savunduğu bu görüşler, en çok da Kürt sorununa yaklaşımı Kemalizmin sol içindeki kendisine genişçe yer bulan görüşlerdir. Bu dönem patlak veren Kürt ulusal hareketlerini cumhuriyetin kazanımlarını yok etme amaçlı emperyalizmle işbirliği içinde şeriatçı ya da gerici hareketler olarak ilan etmesi bunun somut bir örneğidir. İleri sürülen gerekçeler tümüyle asılsızdır ve sosyal-şoven tutumun örtüsünden başka bir anlam da ifade etmemektedir.

Dönemin TKP'si Kürt sorunu konusunda inkardan gelmez biçimde sosyal-şoven bir gelenek yaratmıştır. Bu gelenek yıllarca Türkiye sol hareketine egemen olmuştur. '60'lı yıllarda Kemalizm günün koşullarında, başta Doğan Avcıoğlu'nun önderliğindeki YÖN hareketi olmak üzere, MDD, Doğu Perinçek liderliğindeki PDA-Aydınlık çevresi tarafından bir yeniden yorum tabi tutulmuş, farklı düzeylerde de olsa tümü tarafından savunulmuştur. Türk burjuva devrimi ve kazanımlarının, bunun en somut karşılığı olan burjuva cumhuriyetin en ateşli savunucuları ise Doğu Perinçek ve Aydınlar çevresidir. Perinçek ve Aydınlar takımı kendilerini Şefik Hüsnü'nün devamı saymakta ve her konuda onunla aynı düşünmektedir. Doğal olarak Şefik Hüsnü ve TKP'sinin Kürt ulusal hareketleri konusundaki politika ve pratiklerini de savunup, onaylamaktadırlar.

Sol hareket egemen olan bu gelenek ancak '60'lı yılların sonunda ve esas olarak da '71 devrimci hareketi ile, en ileri düzeyde de İbrahim Kaypakkaya'nın Kemalizm ve Kürt ulusal sorunu başlıklı tezleri ile aşılabiliştir.

"Cumhuriyetin kazanımlarını savunma programı" günümüzde tümüyle ütopyik ve gerici bir programdır. "Cumhuriyetin kazanımlarını savunmak" olarak özetlenen bu çizgi bugün de varlığını korumaktadır. Aradan yıllar geçmiş, burjuva cumhuriyet kapitalist gelişmenin değişen koşulları içinde ortaya çıkan yeni ihtiyaçlara bağlı olarak düzenli ve mantıklı bir evrimden geçmiştir. Örneğin bugün, '20'li yıllarda emperyalist işgale karşı mücadele içinde gelişen son derece güdük anti-emperyalizminden eser yoktur. Daha savaş bitmeden başlayan emperyalist devletlerle izdivaç girişimleri, sonrasında emperyalizmin sadık uşaklığına, günümüzde ise ABD'nin bölgedeki tetikçiliğine dönüşmüş bulunuyor. Keza, '20'lerde sınırlı da olsa dine karşı alınan tutumdan da hiç bir eser yok. Dine karşı sınırlı bir tavır alınmış, ama Diyanet İşleri var olmaya devam etmiştir. Sonrası biliniyor. Din önce İnönü'nün tek parti döneminde, ardından DP iktidarı koşullarında yeniden sosyal sınıf hareketlerine, ilerici ve devrimci çıkışlara karşı bir dalgakıran olarak öne sürülmüştür. '60'lı yıllarda ise, ABD'nin telkini ile çok daha özel bir rol biçilmiştir. 12 Eylül dönemi ile birlikte din adeta zirve yapmıştır. Toplumsal alana dek her yerde etkin bir konum kazanmıştır. Şimdi ise dinci-gerici bir parti iktidarı Türkiye'yi yönetmektedir.

20'lerin burjuva cumhuriyeti gelinen yerde çürüyen bir cumhuriyete dönüşmüştür. Burjuva cumhuriyet hiçbir dönem gerçekten laik değildi, ama, olduğu kadarı da zaman içinde, özellikle de AKP iktidarı döneminde adeta buharlaştı. "Milli ordu" çoktandır yok. NATO macerasından itibaren o bir NATO gücü haline gelmiş olup, göbekten ABD'ye bağlıdır. Üst yapıda o dönem yapılan değişiklikler de, örneğin kılık kıyafet ve eğitim alanındaki ilerlemeler de budandır. Diyanet İşleri Başkanlığı büyük bir güç haline gelmiştir. Bir fetva kurumudur artık. O kadar ki, siyasal alana müdahale edebilmektedir. Bunların tümü birden burjuvazinin moral iflasını anlatmaktadır. Ve dahası da, burjuva cumhuriyetin vardığı yeri işaretlemektedir.

Düzen solu CHP'den Perinçek'in Vatan Partisi'ne, çeşitli kanatlarıyla Birleşik Hazırcılara, KP'sine ve Halkevlerine kadar geniş bir çevrenin, yaşadığı evrime aldırılmaksızın ulusal cumhuriyeti ve olduğu kadarıyla kazanımlarını ya da kırıntılarını hem de bir program düzeyinde savunmak üzere adeta ayağa kalkmaları boşuna değildir. Zira tüm bu gerekçelere ve geleneğe dayanıyorlar. Bunun için Cumhuriyet mitingleri düzenliyorlar. AKP karşıtlıkları bile bu gerekçelere dayanmaktadır.

Değişmeyen şey ise, bir kez daha Kürt sorunu

ve hareketine yaklaşımdır. Kürt hareketi yine Cumhuriyeti tehdit eden birinci tehlike olarak görülmektedir. KP gibileri ince bir biçimde sosyal-şoven bir çizgide ilerlemektedir. Perinçek ve Vatan Partisi güruhu ise karşı-devrimci bir saldırganlık içindedir ve Kürt ulusal hareketini tıpkı mirasçısı olduğu Şefik Hüsnü'ler gibi emperyalizmin işbirlikçisi kara güçler olarak nitelemektedir. Neredeyse her konuya yaklaşımını bu sosyal-şoven tutum belirlemektedir. Kürt halk düşmanlığında MHP'yi sollamakta, ırkçı-şovenizmin günümüzdeki öncüsü AKP ile yarışmaktadır. O kadar ki, Kürt halk düşmanlığı onu daha düne kadar karşısına aldığı AKP ile müttefik yapmıştır. Bu aşağılık Kürt düşmanı çevre yakında AKP'yi anti-ABD'ci, dolayısıyla da anti-emperyalist ilan edebilir. Şüphesiz ki bu, savunmakta olduğu burjuva cumhuriyetten geriye çok az şey bırakan dinci-gerici AKP karşısındaki iflaslarının itirafıdır. En çok da bu gerici güruhun cumhuriyetin kazanımları dedikleri çizgide dahi durmadıklarını, bu konuda hiç ama hiç samimi olmadıklarını anlatmaktadır. Vatan Partisi, KP'si, CHP'si ile Kürt sorunu karşısında iyiden iyiye sosyal-şoven bir duruş içinde olan tüm çevreler bir gün "vatanı böldürtmemek" adına Kürt özgürlük mücadelesine karşı sürdürülen kanlı ve kirli savaşı "vatan savunması" olarak niteleyebilirler. Bu da hiç şaşırtıcı olmaz.

Sonuç olarak, dün bir parça anlaşılır yanları vardı, ama, bugün, çürüyen bir cumhuriyet gerçeğine rağmen bu cumhuriyetin kazanımlarını savunmak artık tastamam gerici bir ütopyadır. Burjuva cumhuriyeti diriltmek yönlü bu çabalar boşunadır. Bu cumhuriyet dirilmez, bu cumhuriyet çoktandır aşılmayı, daha açık bir ifade ile yıkılmayı beklemektedir.

"Ulusal cumhuriyet programı" işçi sınıfının programı olamaz. Çok özet olarak, "Tükendiği ve dolayısıyla aşılmayı beklediği bir aşamada onu yeniden diriltmeye çalışmak, gerici bir ütopyadır. Çürüme süreci içinde tükenen burjuva cumhuriyetinin gerçek



altyernatifi sosyalist işçi-emekçi cumhuriyettir. Olduğu kadarıyla burjuva cumhuriyetinin kuruluşu sürecinden gelen kazanımları yaşatmanın ve geleceğe taşınmanın da bundan başka yolu yoktur" (TKİP IV. Kongresi Bildirisi)

Cumhuriyetin kazanımlarını savunma programı, sosyal şovenizmin günümüzdeki yeni adresidir. Komünistler dün olduğu gibi günümüzde de sosyal-şovenizme karşı kesintisiz olarak mücadeleye devam edeceklerdir.

Küçük Armutlu'da infaz girişimi

Halk Cephesi'ne yönelik 18 Ekim sabahı İstanbul 1 Mayıs Mahallesi ve Küçük Armutlu Mahallesi'nde gerçekleştirilen ev baskınları sırasında Dilek Doğan polisler tarafından vuruldu.

Her iki mahallede de gerçekleştirilen ev baskınları sırasında çok sayıda kişinin gözaltına alındığı, 25 yaşındaki Dilek Doğan'ın ise ailesinin evine yapılan baskın sırasında polisler tarafından vurulduğu belirtildi. Ayrıca polislerin Doğan'ın elbiselerini kaçırmakla delilleri karartmak istediği belirtildi.

Konuya ilişkin açıklama yapan Halkın Hukuk Bürosu "Dilek Doğan'ı ailesi ile birlikte oturduğu evde katletmeye çalışan polis 'çatışma' çıktı yalanını servis etti" diyerek polisin suçlarını örtmeye çalıştığına dikkat çekti. Doğan yaralı olarak Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldı.

"Bir anda kızımı vurdular"

Dilek Doğan'ın ağabeyi Emrah Doğan gazetecilere verdiği demeçte operasyon başladığı sırada kapı önünde oturduklarını ve polisin önce tartakladığını,

ardından ise silahıyla ateş ettiğini belirtti. Polisten şikayetçi olacaklarını söyleyen Emrah Doğan, ambulansın geç ulaştığını da sözlerine ekledi.

Baba Metin Doğan da verdiği bir demeçte baskın sırasında yaşananları anlatarak "Evimize 4 polis ayakbaşıyla girdi. Kızımı vuran polise 'galoş giyin' dedik. Onlar da 'giymeyiz' dediler. Sonra silahı bize doğrulttu. Bir anda kızımı vurdular. Kızımı öldü zannettim. Polisler panikleyip dışarı kaçmaya başladılar. Evde kesinlikle bir çatışma olmadı. Kızımın vurulduktan sonra polislerle itiş kakış yaşadık" ifadelerini kullandı.

Akşam saatlerinde operasyonu protesto için toplanma çağrısı yapılan Armutlu Cemevi'ne de polis baskın düzenleyerek gösteri yapılmasına izin vermedi. Özel harekât polislerinin gün boyu mahallede terör estirdiğini söyleyen Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Günay Dağ, "İnsanları tedirgin etmek için polisler, ellerinde silahlarla, akreplerle gezmişler. İnsanları taciz etmişler. 'Evlerinize girin, sokağa çıkmayın' demişler" dedi.

Hapishaneler ve devrimci mücadele

Dünyamız yüzlerce yıldır birbirine karşı iki sınıfa bölünmüş durumda; işçi sınıfı ve burjuvazi... Ustaların da dediği gibi tarih, her daim bu sınıfların birbirleri ile mücadelesini yansıtıyor.

İçinden geçtiğimiz süreç bu sınıf savaşının daha da yoğunlaşacağına işaret eden emarelerle dolu. Ortadoğu'daki halkların yaşadığı katliamlardan tutun da işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik yaşam koşullarındaki dibe vuruş bunlardan sadece bazıları. Tabii bu saldırılara karşı emekçilerin direnişi de sahnede yerini alıyor.

Böylesi savaflara sermaye sınıfı sürekli hazır durumdadır. Ordusu, polisi, yargısı vb. ile tüm silahlarını kuşanmıştır. Sermayenin emekçilere dönük bu savaşı-saldırısı doğası gereği uzlaşmazlık üzerine kuruludur. Bunun sebebi iki karşıt sınıfın çıkarlarının zıt olmasıdır.

Sermaye sınıfının saldırısı duruma göre işçi ve emekçilerin öncülerine yoğunlaşmaktadır. Gözaltı, tutuklama, kaçırma-kaybetme, işkence, sokak ortasında katletme vb... Ve bu saldırılarda günden güne profesyonelleşmektedir.

Sermaye sınıfının bu saldırılarının bir kısmı kendi burjuva yasalarına uyarırken kimisi de uymaz. Ama biz "hukuki" olan hapishanelerle ilgileneceğiz.

Kapitalist düzende hapishaneler "topluma ayak uyduramayan kişileri rehabilite etmek" iddiası ile iş görür. Ayrıksı olanlar "islah" edilmeye çalışılır.

Peki bu düzende bir insan neden hapishaneye girer? Eğer burjuvazinin kendi içindeki kavgadan, çıkar çatışmasından kaynaklı ve de cinayet, uyuşturucu, tecavüz vb. değilse, bu sömürü düzenine karşı çıktığı için, hakkını aradığı için!

Devrimci bir tutsak olmak tam da sınıf savaşının bir sonucudur. İşçi sınıfının sermaye düzenine karşı yürütmüş olduğu mücadele, tarihin bir çok kesitinde görüldüğü üzere kendi öncülerini var etmiştir. Tarihte, sömürüye karşı her zaman "dur" diyenler çıkmıştır. Bunun bedeli yukarıda belirttiğimiz gibi ölüm, işkence, tutsaklık vb. olmuştur.

Sömürüye karşı çıkan devrimci-direnışçi kimlik hiçbir zaman yok edilemeyecek!

Laboratuvarımız olan tarih yine şunu bize kanıtlamıştır: Sömürüye karşı çıkan devrimci-direnışçi kimlik hiçbir zaman yok edilemeyecek.

Sermaye sınıfı sözünü geçiremediği devrimcileri hapishanelere doldurarak, onları düşüncelerinden yalıtmayı hesaplamıştır. Devrimcileri hem toplumdaki soyutlayarak işçi ve emekçilerin örgütlülük düzeyini zayıflatmak hem de devrimci kimliği yok etmek... İşte sermaye iktidarının saldırısının iki yönlü hedefi bunlardır. Ve bunlar birbiri ile içiçedir.

2000'li yıllara kadar Türkiye'de hapishaneler koğu tipindeydi. Devrimci tutsaklar kendilerini üretebilmeleri açısından görece daha fazla imkana sahipti. Bir devrimcinin kendini üretebilmesinin

de ötesinde tutsakların yan yana oldukları nispeten daha insani bir ortam vardı. Böylesi bir ortam, bireyin daha üretken bir kişiliği oluşturabilmesinin olanaklarına sahipti. Hapishaneler, o haliyle ayrıca toplumsal muhalefete de mücadele ve direniş açısından ilham kaynağı oluyordu. İçerideki direniş dışarıdakini tetikliyordu. Tam da bu mantık üzerinden dönemin başbakanı Bülent Ecevit, "İçeriye teslim almadan dışarıyı teslim alamayız" demişti.

Bunu gören sermaye iktidarı hem "içeriye teslim alarak" dışarıdaki işçi emekçi hareketini bloke etmek için hem de devrimci kimliği yok etmek amacıyla 'F Tipi' saldırısını hayata geçirdi. Ve devrimcileri birbiri ile yalıtma yoluna gitti.

F Tipi (hücre tipi) saldırısı diye bildiğimiz bu uygulama siyasal anlamının yanı sıra insan sağlığı açısından da son derece sorunludur. Bir süreliğine meseleye hapishane yönetiminin gözünden bakacak olursak; insanlar bu hücrelere "topluma kazandırma" mantığı ile konulmaktadır. Oysa örneklerde görülmüştür ki tam tersine, özellikle adiller arasından akıl hastanesine kaldırılanlar vardır. Değil topluma kazanmak, insanlar tamamen toplumdaki soyutlanmaktadır.

Asıl amaç kitlelerin uyanmasını engellemektir

Meseleyi devrimci tutsaklar üzerinden ele alacak olursak; zaten toplumun en toplumcu bireyleri toplumdaki soyutlanarak topluma kazandırılmaya çalışılmaktadır! Tabii bunun böyle olmadığı açıktır. Asıl amaç kitlelerin uyanmasını engellemektir.

İnsanlar ürettikleri sürece yaşayabilirler. Üret(e)meyen insan zamanla kendini değersiz hissederek işe yaramayan bir varlık olduğunu düşünmeye başlar. Ve zamanla yozlaşır. Bu gerçek, devrimciler için de geçerlidir.

Düşünmek, okumak, yazmak, kültür-sanat ile aktif olarak ilgilenmek, bir başka birey ile tartışmak, emekçilere bir şeyler anlatarak onlardan bir şeyler öğrenmek... Tüm bunlar devrimci bir bireyin kendini ürettiği alanlardır. Bu örneklerin ortak noktasını çoğu zaman bir bireyin ikinci, üçüncü kişilerle girdiği ilişkiler oluşturur. Yani insanın toplumsal niteliği... Bu olması gereken ihtiyaçlar hapishaneler için geçerlidir. Bu insani ihtiyaçların farkında olan sermaye iktidarı, insandaki bu toplumsal ihtiyaçları devrimcilere karşı bir silah olarak kullanır.

Ama burjuvazinin bu saldırısı devrimci dünya görüşü ve yaratıcılık karşısında boşa düşmektedir.

Bugün F Tipi hapishaneleri, devrimcilere dönük saldırının en bariz örneklerindedir. Ki bu saldırı, kendi içinde başka saldırıları da üretmektedir. Kamera ile izleme, kişisel olarak yapılan el işi ürünlere el konulması, hasta tutsakların tedavi edilmemesi veya zorla tutulması, bu saldırılara karşı verilen mücadeleler sonucunda hücre cezası, mektup yasağı, sürgün vb.



F Tipi hapishanelerde yaşanan başlıca saldırılardır.

Bulduğumuz her alanı mücadele alanına çevirerek komünist dünyayı kurabiliriz

Tüm bu saldırılar, devletin dışarıdaki saldırgan tutumu ile paralellik göstermektedir. İşçi, emekçilere ve Kürt halkına azgınca saldıran devlet, hemen paralelinde hapishanelerdeki devrimci tutsaklara yönelik saldırının dozunu da arttırmaktadır.

Sermaye iktidarı hapishanelerde uyguladığı saldırılar ile devrimcilerin emekçilerle ve kendi içindeki bağını koparmaya çalışıyor demiştik. Hem de devrimci kimliği teslim almaya çalışıyor. Tüm bu saldırılar sonucunda 15 yıllık F Tipi hapishaneler tarihi, devrimci kimliğin teslim alınamayacağını göstermiştir. Devrimci tutsaklar, özeldir sınıf devrimcileri şahsında da devrimci direnişçi mirası yaşatmışlardır. Peki bu geleneğin yaşatılması nasıl ve ne pahasına olmuştur?

Sermaye iktidarının karşımızdaki temsilcisi olan hapishane yönetimlerinin tüm keyfi uygulama ve saldırılarına karşı en ilerden devrimci tutum alınmıştır. F Tipi hapishaneler devrimci mücadele ve yaşamın yeniden üretilebildiği alanlar haline getirilmeye çalışılmıştır. Gündemler burada da işlenmektedir. Eylem ve etkinliklerle hapishaneler de birer mücadele alanına dönüştürülmektedir.

Gündemi izlemek, işçi eylem-direnışlerine, etkinliklerine mesajlar göndermek, gündelik yaşamı politiklaştırmak, eğitim çalışmaları yapmak, yazı yazmak vb. her biri devrimci kimliğin geliştirilmesi ile beraber, hapishanelerin mücadele mevzilerine dönüştürülmesinin parçalarıdır.

Sınırların, çitlerin, dikenli tellerin olmadığı komünist bir dünyayı, bulduğumuz her alanı kapitalizme ve onun yarattığı sorunlara karşı mücadele alanlarına çevirerek kurabiliriz.

Deniz Gündoğdu

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi

B1-42

Hapishaneler'de hasta tutsaklar katlediliyor!

"Hapishaneler'de hasta tutsaklar katlediliyor" derken, ajitasyon yüklü bir sloganı dillendirmiyor, yazık ki, gerçekliği ifade ediyoruz. Katliamın son örneği MKP davasından tutsak olan Hüseyin Dinç. Hasta tutsaklar için oluşturulan sosyal medya sayfasından Dinç için bir yazı var:

"1993 yılından beridir hapishane bulunan Hüseyin Dinç yaşamını yitirdi.

22 yıldır hapishanede bulunan Hüseyin Dinç daha önce girdiği açlık grevleri ve ölüm orucundan kaynaklı Wernicke Korsakoff hastasıydı. Sağ elinin bir parmağı dışındaki parmaklarını kaybetmiştir. Kalp hastası olan Hüseyin Dinç Edirne F Tipi Hapishanesi'nde kalp krizi geçirmiş. Kalp hastası olmasına ve 60 yaşını geçmiş olmasına rağmen Ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü olduğu için tek kişilik hücrede tutulmuştur. Hastalık nedeniyle cezanın ertelenmesi talebiyle başvuru yapmış ve Adli Tıp Kurumu tarafından 'Hapiste kalabilir' raporu verilmiştir. Sağlık sorunlarına rağmen cezası ertelenmeyen ve tek kişilik hücrede tutulmaya devam eden Hüseyin Dinç 15 Ekim tarihinde Kandıra 2 No'lu Hapishanesi'nde hayatını kaybetmiştir."

Hüseyin Dinç tek olsaydı, haber bir cinayet haberi gibi okunabilirdi. Ama tek değil. 2015 Ocak ayında açıklanan İHD raporuna göre 649 hasta tutsak var. Her biri için Hüseyin Dinç'in katledilmesi üzerine söylenecek sözler aynı. Bu durumda sürece yayılan tek tek cinayetler biçiminde olsa da, gerçekte bu, toplu bir katliamdır. Rapordaki her hasta tutsak, Hüseyin Dinç'ten hiç de iyi durumda değildir. Çok daha kötü durumda olanlar var.

Tahliye edildikten 5,6 ay sonra yaşamını yitiren Güler Zere için, tahliye edilmeden birkaç gün önce NTV'de Hüseyin Dinç'inkine benzer bir cinayet anlatımı var:

"2009 Şubat ayından tutuklu bulunduğu Kahramanmaraş Elbistan Cezaevi'nde dört ay gecikmeli de olsa hastalık tanısı konduktan sonra ameliyat edildi. Ancak hastalık iki ay sonra hem cezaevi koşulları hem de yeterli bakımın yapılmaması nedeninden tekrardan baş gösterdi.

Durumu daha kötüye gittiği için Zere, Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Balcalı Hastanesi Mahkûm Koşuşu'na taşındı. Fakat serbest bırakılması için gerekli



izin çıkmadı.

Türk Tabipler Birliği, Ağustos ayında yazdığı raporda hastanın yeterli derecede beslenememesi nedeniyle "ileri derecede zayıfladığına" dikkat çekmişti.

İstanbul Adli Tıp Kurumu 28 Ağustos'ta vermesi gereken raporu "bazı tıbbi evrak eksikliği ve Adli Tıp'ta onkoloji uzmanı olmadığı gerekçesiyle" vermeyi iki ay ertelemiştir.

Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi, 16 Ekim tarihli raporunda, "hastalığın herhangi bir gerileme göstermediği, tekrarladığı, geri dönülmez bir aşamaya girdiğinin" anlaşıldığını belirtmişti.

Güler Zere Adana'dan İstanbul'a adli tıpa götürülüyor. Ama ya rapor verilmiyor ya da evrak eksikliği gibi bir bahaneyle rapor geciktiriliyor. Güler Zere deyim uygunsa ölmek üzereyken tahliye ediliyor. 6 Kasım 2009'da tahliye edilen Zere 6 Mayıs'ta yaşamını yitiriyor. Cepheli yoldaşları, Güler Zere için "en azından dışarıda ölümsüzleşti" diyerek buruk bir "sevinç" yaşıyorlardı. Ki, Zere kendisinin serbest kalması için yapılan eylemler sonrası serbest bırakılmıştı.

Güler Zere'nin hikayesi hasta tutsakların serbest bırakılması bir yana, tedavi edilmediklerini de anlatıyor. Aliağa Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nde TKİP davasından tutsak olan Evrim Erdoğan astım hastası. Evrim astım krizi geçirdiğinde, astım hastası

olmadan dahi güç nefes alınan ringlerle hastaneye götürülüyor. Hapishaneye geri getirildiğinde iyileşmek şöyle dursun, çok daha kötü oluyor. Hasta tutsakların hastaneye götürülürken saldırıya uğraması da sıkça görülen bir durum. Özcesi hapishanelerde tedaviler de aleni ve keyfi olarak engelleniyor.

Hasta tutsakların serbest bırakılması, tedavilerinin engellenmemesi tutsaklar için atacağımız temel sloganlardan ikisidir. Beraberinde yalnız hasta tutsaklara değil, tüm tutsaklara mektup yazarak hem tecrit duvarlarına bir darbe indirmiş oluruz, hem de tutsaklara moral oluruz. Tutsakların adresleri şu sosyal medya sayfalarından bulunabilir:

<https://www.facebook.com/groups/gorulmustur/?fref=ts>,
<https://www.facebook.com/gorulmustur?fref=ts>,
<https://www.facebook.com/HASTA-Tutsaklara-%C3%96zg%C3%BCr%C3%BCK-Platformu-240059499537738/>

Devlet terörünün şiddetlendirildiği şu günlerde, köşemize sinmek yerine sokağa daha çok çıkmalıyız. Genel taleplerimizle sokağa çıktığımız gibi, tutsaklar ve hasta tutsaklara ilişkin taleplerimizi de sokaklarda haykırmalıyız.

M. Kurşun

MKP tutsağı Hüseyin Dinç hayatını kaybetti

Maoist Komünist Partisi (MKP) dava tutsağı Hüseyin Dinç 22 yıl boyunca kaldığı hapishane yaşamında Ümraniye, Tekirdağ, Edirne yanısıra pek çok farklı hapishaneye sürgün edildi. Son olarak Kocaeli Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde kalan hasta tutsak Dinç, 15 Ekim'de geçirdiği kalp krizi sonucunda hayatını kaybetti.

Dinç, tüm çağrılara ramen son ana kadar tahliye edilmeyen hasta tutsaklar arasındaydı. Hüseyin Dinç'e ilişkin hapishaneden gönderilen mektupta şu bilgilere yer verilmişti:

"Yaşadığımız alanda bildiğim kadarı ile 6-7 hasta var. Hüseyin DİNÇ yoldaşımız 60 yaşın üzerindedir. Kendisi Ölüm Oruçları, Açlık Grevleri nedeniyle Wernicke Korsakoff hastasıdır, sağ elinin parmakları kesik, sadece sağ parmağı mevcuttur. Daha önce kaldığı Edirne F Tipi Hapishanesinde kalp krizi geçirmiştir, her an yeni bir kalp krizi geçirme riski bulunmaktadır. Kendisi Ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü olduğu için tekli hücrelere konulmuştur. Sağlık durumundan dolayı tek başına kalamayacağına dair hastane raporu vardır. Fakat idare Adli Tıp

Kurumu'nun almış olduğu 'Hapishanede kalabilir' raporuna dayanarak kendisini hala tekli hücrede tek başına tutmaktadır. Oysa Adli Tıp Raporu 'hapishanede kalabilir' şeklindedir 'tek başına kalabilir' diye değil. İdare 'üst kurum raporu' diyerek, Adli Tıp Kurumu Raporu'nu dayatmakla alenen suç işlemektedir."

Aynı gün Hüseyin Dinç'in naaşı, 1 Mayıs Mahallesi'nde Ataşehir Pir Sultan Abdal Cemevi'ne getirilmesinin ardından İhlamurkuyu Mezarlığı'nda "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganıyla uğurlandı. Cenaze törenine Dinç'in ailesinin yanı sıra, DHF, Partizan, DHP, HDP, Halk Cephesi ve ESP, HDP milletvekili adayları da katıldı.

"Kanlı Pazar"dan Kanlı Cumartesi'ye...

“Bu meydan kanlı meydan!”

Sermaye devleti katliamlarla dolu kirli tarihine ve bir hayli kabarık olan suçlar zincirine yeni bir halka daha ekledi, 10 Ekim 2015 tarihinde Ankara'nın göbeğinde gerçekleştirdiği planlı faşist katliamla. Kuruluşundan bugüne işçi sınıfı-emekçilerin ve ezilen halkların kanlarıyla beslenen faşist sermaye devleti ne kana doydunu ne de katliama. Geçmişten bugüne uzanan kanlı bir gelenektir katliamlar zinciri bu topraklarda.

10 Ekim'de Ankara Tren Garı'nda gerçekleştirilen faşist katliam gelmiş geçmiş en kanlı katliam olarak tarihin sayfalarındaki yerini aldı.

Katliamın görüntülerini öfkeyle, kinle izledik burada, köhnemiş zindan duvarları ardında. Yoldaşlarımız, kardeşlerimiz el ele, omuz omuza halaya tutuşmuşken “bu meydan kanlı meydan” dizelerini söyledikleri anda yüreğimizin derinliklerinde patlayan bombalar... Kanlı Pazar'dan sonra Cumartesi de kana bulandı faşist cellatlarca. “Bu meydan kanlı meydan” dizeleri eşliğinde kana bulan bir meydan ve etrafa saçılan yaşlı-geç çocuk-kadın onlarca insanımızın cansız bedeni, sıkılı yumruklarıyla kanlar içinde yatan canlarımız, yoldaşlarımız, kardeşlerimiz...

Kavga alanlarında dalgalanan flamalarımız, kıvılcık bayraklarımız örtü oldu yoldaşlarımızın cansız bedenlerine ve bir kez daha canımızdan çok sevdiğimizimizin kanıyla sulandı kavgamızın kıvılcık bayrağı. Yaralı yüzlerce yoldaşımızın sedyesi oldu ellerimizdeki ve ezgilerimizdeki kavga şiarlarının nakşedildiği pankartlarımız. Katliamlar gibi bir gelenektir teslim olmayışımız, ölümlerden yeniden doğuşumuz... Yaralı yoldaşlarımızın, kardeşlerimizin ambulansa bindirilirken sıktıkları yumrukları, haykırılan sloganlar ve kanlı ellerden uzanan parmaklarla yapılan zafer işaretleri, buruk gülümseyişimiz faşizme inat, pırıl pırıl, ışıl ışıl gözler...

Ve tüm bu olup bitenleri elikolu bağlı dört duvarın, tel örgülerin tutsaklığında ekrandan izlemenin verdiği acı burukluk... O anda oradan, yoldaşlarına el uzatabilecek mesafeden uzak hatta onlarca ölümü kucaklayamamaktan uzak olmanın ağırlığı, canından birçok parça yitirmenin hüznü... Ve Nazım Usta'nın



dizeleriyle “havada konuşmamanın kahredici hüznü...”

7 Haziran seçimlerinde “400'ü verin bu iş huzur içinde çözülsün” zihniyetinin yaşattığı katliamlar zinciri; Diyarbakır 5 Haziran mitinginden Suruç'a ve bugüne uzanan kanlı bir ihtiras zinciri. Kanlı-faşist katliamlar planlı bir şekilde birer birer gerçekleştiriliyor AKP ve ruh ikizi barbarları tarafından.

Sermaye hükümetinin sözcüleri ve bakanları tıpkı Suruç'ta olduğu gibi HDP'nin kendi kendisine saldırı düzenleyerek oylarını arttırmaya çalıştığını söylüyorlar utanmadan, arlanmadan yoksun bir pişkinlikle. Saldırının devletin, milletin, bölünmez bütünlüğüne karşı yapıldığını iddia ederek her konuda olduğu gibi sorumlusu oldukları bu faşist katliamdan da mağduriyet edebiyatı yapıyorlar. Kendilerinin doğrudan ya da dolaylı olarak sorumlusu olduklarını, geveledikleri mağduriyet ile örtme çabaları sermaye devletinin genelinde olagelen bir alçaklıktır. Bugün AKP şahsında yaşanan ikiyüzlülük 2 Temmuz '93 Madımak Katliamı'nda da yaşanmış, sermaye devletinin sözcüleri diri diri yakılarak çığlıklarla katledilen insanların kömürleşmiş bedenleri üzerinden de prim yapmaya-hedef şaşırtmaya çalışarak “saldırının TC devletinin

laik ve bölünmez bütünlüğüne yapıldığını” söylemeye vardırılmışlardı. Sivas Katliamı'nı gerçekleştiren azıllı katillerin avukatlığını yapanları milletvekilliği ile ödüllendiren AKP'nin daimi şefi zamanaşımı ile aklanan katiller için sevinmiş “milletimize hayırlı olsun” sözleriyle zihniyetini tescillemişti.

Katliamda dikkat çeken noktalardan birisi var ki '93 Madımak Katliamı ile hayli benzerlik taşıyor. 100'ü aşkın insanın öldüğü yüzlerce insanın yaralandığı katliam alanında tek bir polis dahi yara almamıştır. (Görgü tanıklarının katliamdan az evvel polislerin alanı terk ettiğini söylemesi bu durumun kanıtıdır.) Zira bu durum bile katliamın baş sorumlusunun ve katilin sermaye devleti olduğunu gösteriyor. Çünkü böylesi kitlesel miting ve eylemlerde alanda hatta kortejlerin içinde dahi telsiz vb. cihaz taşımayan (rahatça fişleme yapabilmek, tanınmamak için) sivil polislerin dolaştığını bilmemek için aptal olmak ya da bilmezden geliyor ayağına yatmak gerek. Polislerin özellikle devrimci yapıların ve siyasi partilerin yakınlarında dolaştıkları hatta muhabir kılığında fotoğraf-video çekimi yaptıkları da sır değildir. Hal böyleyken tek bir polisin yara almaması -görgü tanıklarının ifadeleriyle eylem alanını belirli bir zaman itibarıyla terk etmeleri-katliamın planlı, organize bir katliam olduğunun, istihbarat ve emniyet açısından zaafiyetin olmadığına (zira zaafiyet olsaydı gerçekleşmezdi bu planlı faşist katliam) açık bir kanıttır. Madımak oteli yakılmadan önce bir sivilin (polis muhtemelen) otele gelip “asker-polis yakını var mı?” deyip çekip gitmesi ve ardından katliamın başlaması gibi.

Ankara'nın göbeğinde göz göre göre gerçekleştirilen bu faşist katliam, katliamcı devlet geleneğinin bir parçası olmakla beraber hırsızlık, yolsuzluk ve rüşvet bataklığında yüzen AKP'nin ve daimi şefinin “400 vekil” için 400'er 400'er katliam düzenleyeceğinin ve gözünü kan bürümüşlüğü de açık kanıttır. Son üç ay içinde gerçekleştirilen faşist katliamlar Kuzey Kürdistan'da çocuk-kadın, yaşlı-geç demeden gerçekleştirilen infazlar ve 10 Ekim katliamı birbirinin devamı, aynı bütünü parçalarıdır.

İHD: Tedaviyi engellemeyin

Hasta tutukluların ve cezaevlerinde yaşanan tecrite dikkat çekmek için İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nin her hafta Galatasaray Lisesi önünde yaptığı 'F' eyleminde, 17 Ekim günü Sedat Belgin konu alındı.

Eylemde İHD Hapishaneler Komisyonu adına açıklamayı okuyan Emine Küçükbumin, yaşam hakkının vazgeçilmez bir unsuru olan sağlık hakkının hiçbir şarta bakılmaksızın karşılanması gerektiğini belirtti. Hapishanelerde tedavi ihtiyaçları karşılanmayan tutuklulara siyasi bir yaklaşım sergilendiği vurgulandı. Hapishanelerdeki son duruma dair bilgiler paylaşılırken hapishanelerde

nöbetçi sağlık görevli bulunmadığına, ambulans olmadığına, kalp krizi gibi acil sorunlara müdahale koşulunun olmadığına dikkat çekildi.

Açıklamada, hasta tutuklu Sedat Belgin'in durumu aktararak 2013 yılında yaralı haldeyken tutuklanan ve ameliyat edilerek bağırsakları dışarı alınan Sedat Belgin'in gizlice hastaneden çıkarıldığı ve iki yılda birden çok sürgüne yollandığı belirtildi. 4 ay sonra bağırsaklarının içeri alınması gereken Belgin'in daha halen torba kullandığının, hijyen, zamanında müdahale gibi koşullardan uzak olduğunu altı çizildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Binlerce insanın barış şiarıyla sokağa çıktığı ve miting düzenlediği bir alanda "oluk oluk kan akıtarak" hiçbir insani değer taşımadıklarını da bir kez daha kanıtladılar, tescillediler faşist katiller.

10 Ekim katliamının göze çarpan bir ayrıntısı da patlamaların ardından ilk yarım saat boyunca bir ambulans dışında ambulans gelmemiş olması, patlama anında ortalıkta görünmeyen polisin ortalık kan gölüne çevrildikten sonra alana gelmesi-doluşmasıdır.

Faşist devlet geleneğinde adettendir sağlık ekiplerinin acilen gönderilmesi gereken noktaların polislerce işgal edilmesi. Katliam sonrası araç giriş-çıkışını engelleyen polisin alandan ayrılması için tepki gösterenlere ise yanıt biber gazı ve cop olmuştur. Katledildiğimiz yetmiyor bir de polis salınıyor üzerimize. Bu faşist katliamdan sermaye devletinin doğrudan sorumlu olmayacağını bir an için düşünsek bile alan kan gölüne çevrilmişken estirilene polis terörü her şeyi tüm açıklığıyla anlatıyor. Onlarca insanın cenazelerinin etrafa saçıldığı, yaralıların hastaneye yetiştirilmeye çalışıldığı bir yere çevik ordusu ve akreplerle dalmak başka neyin kanıtı olabilir ki?

Keza katliam sonrasında birçok kentteki protestolara sermaye devletinin yanıtı biber gazı, tazyikli su ve gözaltı terörü olmuştur.

Özellikle 7 Haziran'dan sonra topyekün savaşa girilen sermaye devletinin Ankara'da toplanan binlerce barış yanlısına yanıtı 10 Ekim katliamı olmuştur. Sermaye devletinin barış diye bir derdi yoktur, lakin barış da iki taraflı yapılan bir şeydir. Kürt halkının ve PKK'nin barış için uzattığı ele yanıtı döne döne katliam, kan gözyaşı olanlarla neyin barışı sağlanabilir ki?

HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın katliam sonrası açıklamaları yerindedir lakin eksiktir. Kendi bakışımızı da ardından belirtmek için Demirtaş'ın açıklamasını aktarmak yerinde olacaktır: "Bir çete liderinin çıkıp güven içerisinde devlet olanağı ile miting yaparak, kan akıtacağını ilan etmesi son derece başarılı bir miting olarak gerçekleştirilebiliyorsa ve bizler barış isteyenler olarak, barış sesimizi bile alanlarda haykıramıyorsak orada devlete ve milletin bütünlüğüne bir saldırı yoktur. Devlet tarafından millete alçak saldırı vardır.(...) Kendi kendimizi bombaladığımızı yazan AKP yöneticileri var. Ben onlara da söylemek istiyorum. Biz birlikte yaşamı savunan bir partiyiz ama o birlikte yaşamın içinde sizin gibi alçaklar yoktur. Yanlış anlaşılmasın 'biz hepimiz kardeşiz' derken sizinle kardeşiz demiyoruz.(...) Katillerle, saçından ayak tırnağına kadar kana bulaşanlarla ne kardeşlik olur ne de birlikte yaşam olur. Bunlara karşı mücadele edilebilir!"

Katliamın ardından en akli başında, doğru dürüst açıklama kuşkusuz Demirtaş'tan geldi TV'de yayınlananlar arasında. Eksik yanı bizim cephemizden şudur; gerçek barışı inşa edebilmek işçi sınıfının birliğini sağlamakla mümkündür. Sınıfsal olarak yaratılacak kenetlenme kardeş halklar arasına ekilmeye çalışılan nifak tohumlarının biricik panzehiridir. Bu sınıfsal kaynaşma-mücadele yaşamda ete kemiğe bürünmediği sürece yükseltile barış çağrılarını iyi niyetli temenniden öte bir anlam taşımayan boşluğa seslenişler olarak kalmaya mahkumdur.

10 Ekim'de katledilen yoldaşlarımızın, kardeşlerimizin acısını yüreğimizin en derin yerinde hissettik, acımız büyük ve öfkemiz ve isyanımız da. Hesabını er ya da geç mutlaka soracağız, kavgamızda yaşayacaklar!

10.10.2015

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden
TKİP dava tutsağı Özgür Karagöl

'İsimsizler ülkesine döndük!'

Kürt halkına yönelik baskı ve katliamların arttığı, sokağa çıkma yasakları ile Kürt halkının savaş koşullarında yaşamaya mahkum bırakıldığı, tüm yaşanan bu sürece ek olarak demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine bile tahammül edilmediği, fabrikalarda en temel hak mücadelesinde bile polis terörünün devreye sokulduğu bir süreç içerisindeyiz. Sermaye devletinin ve onun sadık uşağı AKP iktidarının bizzat devreye soktuğu bu baskı politikaları anlaşılmalı ki duraksamadan devam edecek.

Hal böyleyken 7 Haziran seçimleri sonrası gidişinin hızlandığını gören AKP iktidarı, kendine yarattığı düzeni kansız bırakmayacağını döne döne göstermeye devam ediyor.

Gerici her türlü odağı hükümet olduğu günden beridir pervasız bir şekilde destekleyen, besleyen AKP, gidişinin hızlandığı bu dönemde bu odakları devreye sokmaktan da geri durmuyor. 7 Haziran sonrası milliyetçi şoven duyguları derinleştiren ve buradan oy kapma derdinde olan AKP, Kürdistan'da savaşa girişmiş, gerici faşist çetelerin iplerini salmış, açıktan polislerin yönlendirmesi ile dizginsiz saldırganlık sürdürülmüştü. Birçok ilde HDP binalarının yakılması, birçok ilde dükkanların ateşe verilmesi AKP'nin gözünün ne kadar döndüğünü ortaya koymaya yetiyordu.

Savaş ve saldırganlığı her ne kadar tırmandırsa da istediği sonucu alamayan AKP, bu sefer kanlı bir planın içine düşmüş ve beslediği ve büyüttüğü İŞİD eliyle Ankara'da vahşi bir katliamın altına imza atmıştır. Dümeni AKP'nin elinde olan devlet, İŞİD'e gerek Türkiye içerisinde sınırsız örgütlenme alanı açmasıyla, gerekse de onları lojistik açıdan her türlü desteklemesiyle bu katliamın bizzat sorumlusu durumundadırlar.

Bugün Kürdistan'da hala kimi bölgelerde sokağa çıkma yasağı uygulanması, bu bölgelerde açıktan keskin nişancılarla insanların vurulması sürecin hiç de yavaşlamayacağını, sermaye devletinin imha ve inkar politikasına hız vereceğini gösteriyor.

Ancak tüm bunlara rağmen reformist solun ve onun bugünkü temsilcilerinden HDP'nin, hala "barış" söylemi ve politikası üzerinden hareket etmesi, katliamlar karşısında "katil devlet" sloganlarıyla büyüyen öfkeyi dizginlemeye çalışması, parlamentarist solun içerisine düştüğü tabloyu gösteriyor. Ankara'da yaşanan katliamın hesabını 1 Kasım'a bırakmak, yaşanacak yeni katliamlara davetiye çıkartmak anlamına gelecektir. Mayası katliamla yoğrulmuş düzenden silahların susmasını ve barışı beklemek ham hayaller peşinde koşmaktan başka bir anlam taşımayacak.

Bununla birlikte halkaları kardeşleştirecek bir barışın düzen siyaseti ve müzakereler ile gelmeyeceğini başta Kürt halkı olmak üzere ezilen halklar yavaş da olsa görüyor. Evet halklar barış istiyor. Hatta halkların barış özelemleri dün olmadığı kadar daha da yoğun. Ancak katliamcı devlet bir kez daha bu umudun bu düzende olmayacağını acı bir şekilde ve bir kez daha düzenden medet umanlara hatırlatmak zorunda kaldı.

Çok değil daha patlamadan yarım saat önce reformizmin içine düştüğü bu tabloyu Kürdistan'da savaşı gün be gün yaşayan bir işçi kendi bakışıyla eleştiriyordu. Başına DİSK şapkasını giymiş, eline aldığı dövizi inceleyen işçi, aslında yaşamından edindiği derslerle barışın nasıl geleceğini vurguluyordu. Elinde tuttuğu dövizde mitingün ana şiarı olan "Savaşa inat barış hemen şimdi yazıyor!", işçi ise bunu "Savaşa savaşa barışı getireceğiz!" olarak değiştiriyordu. O yaşamın dersleri ile bunu diyor ve artık müzakere masasından, devletten umudunu yitirmiş işçi kimliğiyle "savaşa savaşa barışı getireceğiz" diyebiliyor.

"Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmde gelecek!" diye özetlediğimiz, halkların gerçek ve kalıcı barışı için sosyalizm mücadelemiz, bugün bu işçinin bilincinde yeşeren düşünceden başka nedir ki? Sonuçta biz "gündüzlerinde sömürülmeden gecelerinde aç yatılmayan" sınıfsız ve sömürsüz bir toplum için verdiğimiz mücadeleyi "insanlığı ve uygarlığı tükeniş ve yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı kendi coğrafyamızdan yükseltile militan bir mücadele" çağrısı olarak tanımlamış ve " onyıllardır yıkılmayı bekleyen Türkiye'nin kokuşmuş ve çeteleşmiş kapitalist sömürü düzenine militan bir savaş" ilan eden sınıf devrimcileriyiz.

Bir sınıf devrimcisi



Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/40 * 23 Ekim 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

TEK YOL

DEVİRİM!

KURTULUŞ SOSYALİZM!